

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ.Θ'
Αρ.398

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

1934

*Ο αγιος Γεωργιος
Ευχαριστω
το γαρυβι μου.*

ΑΣ

ΓΡ

ΧΡΙΣΤΟΣ * ΑΝΕΣΤΗ!

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

“Η ΕΛΛΑΣ,”

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΛΗΣ, ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 33400

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ : ΟΥΘΩΣ 3 1/2 %
ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ 4 1/2 — 6 %

Ο τόκος του Ταμειυτηρίου αρχεται από της επομένης της καταθέσεως

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗ ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΗ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΝΕ ΕΞ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠΗΛΛΑΓΜΕΝΑΙ ΤΕΛΩΝ ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ και ενεργούνται εις :

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ : “Εν Αθήναις, οδός Πανεπιστημίου 31.

ΤΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : “Εν Θεσσαλονίκη, “Ιωαννίνοις, Λαρίση, Μυτιλήνη, Χανίοις, “Ηρακλείω, Ρεθύμνη, “Αγίω Νικολάω και Βάμω.

ΤΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ : Εις όλας τας λοιπὰς επαρχιακάς πόλεις, όπου υπάρχουν “Υποκαταστήματα της “Εθνικής Τραπεζής, τα όποια και την αντιπροσωπεύουν.

Τὰ δύο μεγάλα εργοστάσια Πορσελάνης — Κρυστάλλων

ΒΟΗΕΜΙΑ

JOSEPHINENHUTTE

παρουσιάζουν τὰ ἀριστουργήματα παραγωγής 1934 εις τὴν “Εχθεσιν Φιλελλήνων 23.

ΤΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΤΙΚΩΤΕΡΑ ΔΩΡΑ

ΣΕΡΒΙΣ ΦΑΓΗΤΟΥ

ΤΣΑΓΙΟΥ—ΚΑΦΕ

ΣΕΡΒΙΣ ΠΟΤΗΡΙΚΑ

ΣΕΡΒΙΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ και ΠΑΓΩΤΟΥ

ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΥ ΤΕΧΝΗΣ

και ΔΑΜΠΕΡΟΤΗΤΟΣ

ΣΕΡΒΙΣ ΜΑΧΑΙΡΟΠΗ-

ΡΟΥΝΑ, ΑΡΓΥΡΑ, ΕΠΑΡ-

ΓΥΡΑ και ΑΔΡΑΚΑ

ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΕΟΝ

ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΑ

ΤΙΜΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΕΡΓΟΤΕΛΕΙΩΝ

Φ. ΔΙΟΝΑΤΟΣ και

Α. ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 23

ΑΘΗΝΑΙ — Τηλέφ. 21.175

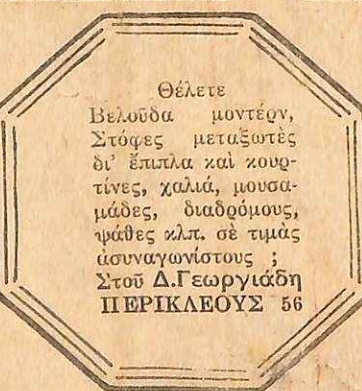

ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΒΙΠΑΡΙ

Προν. Συστ. Διπλ. “Επ. Σχ. Πετροπολέως, 250 δρ. και άνω. Ρόρυθης 24. 1ος όροφος

«ΔΙΤΣ»

Θέλετε Βελούδα μοντέρν, Στόφες μεταξωτές δι’ έπιπλα και κουτίνες, χαλιά, μουσαμάδες, διαδρόμους, τράπεζες κλπ. σε τιμὰς ασυναγώνιστους ; Στὸν Δ.Γεωργιάδη ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 56

ἡ Οδοντόπαστα
Χλωροδόντ
Λευκαίνει τὰ δόντια

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Προσώπου κλπ. άνευ οιδεμίας ελάττωσιν του δερματος επιτυγχάνεται μόνον με τὸ τελευταίον μηχανήμα ΔΙΑΦΕΡΜΙΑΣ εις τὰ “Ιατρεία Ο. ΚΑΛΑΒΡΟΥ και Α. ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ 66δ, Κωδωνοκίων 19 3—6 μ.μ. Πρώτη επίσκεψις ΔΩΡΕΑΝ.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ’ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

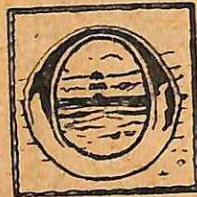

ΑΡΙΣΤΕΡΑ : “Η περίφημη “Αμερικανίς βεντέτα Μαίη Γουέστ, όπως εμφανίζεται στο τελευταίο της φιλμ.—ΕΠΑΝΩ : “Η Βιεννέζα ξιφομάχος Ε. Πρέις, η οποία νίκησε τελευταία στη Στοκχόλμη, στους παγκόσμιους αγώνες ξιφομαχίας.—ΜΕΣΟΝ ΕΠΑΝΩ : Παραθερίζουσαι αριστοκρατίδες, στη νήσο Καταλίνα, διασκεδάζουν, διοργανώνοντας στην άμμουδιά αστακοδρομίες.—ΜΕΣΟΝ ΚΑΤΩ : Μία σκηνή απ’ τις τελευταίες πλημμύρες της Ρουμανίας. “Ολόκληρη η πόλις Βαρλάντ κατεκλύσθη από τὰ νερά.—ΚΑΤΩ : Στο Βερολίνο η αστυνομία χρησιμοποιεί τελευταία αυτόκίνητα εφωδιασμένα με φωτογραφικές μηχανές, με ραδιόφωνα και με γραφομηχανές.—ΑΡΙΣΤΕΡΑ : “Η Τζαίην Σάντουκ, η οποία επωνομάσθη στην “Αμερική “Συγχρονη “Αφροδίτη”, για τὸ υπέροχο σώμα της.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

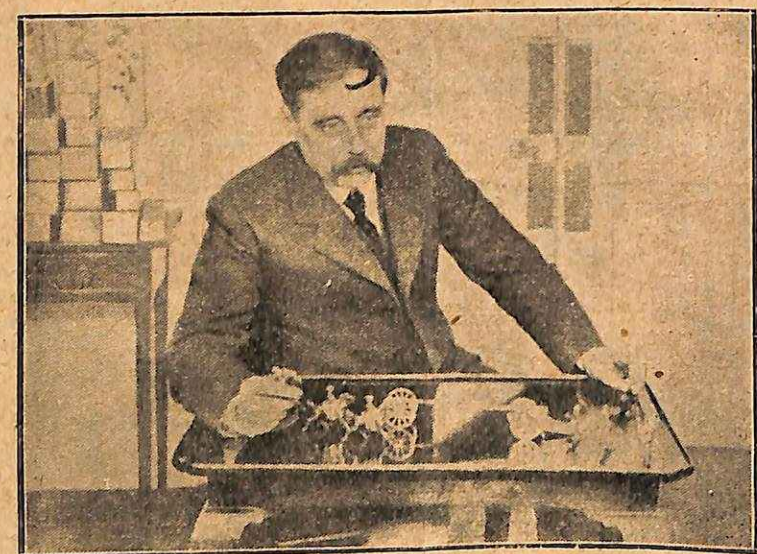
Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ Η. Ζ. ΟΥΕΛΣ

Ένας άποτυχημένος έμπορος. Τά ένερα της Σάρας Ουέλς για τὸ γυιό της. Ο κ. 'Ιωσήφ Ουέλς καὶ τὸ χρίκει. 'Ο μικρὸς Ουέλς καὶ ἡ «Κόλασις» του. 'Η «καλημέρα» του. 'Η περιφήμου διολογίου Χόζλεϋ. 'Η ἐπιτυχίες ἐνὸς νεαροῦ δημοσιογράφου. 'Ο θρίαμβος της «Μηχανῆς που τρέχει στὸ χρόνο».

Πασιγνώστ' ος 'Αγγλος συγγραφεὺς Η. Ζ. Ουέλς. Εἶνε μὰ ἀπὸ τῆς σπάνιες ἐκείνης προσωπικότητες τῆς ἐποχῆς μας ποὺ δὲν μιλοῦν ποτὲ γιὰ τὸν ἑαυτὸν τους καὶ γιὰ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν. ἔχουν τὴν γνώμην ὅτι μόνον τὰ ἔργα τους πρέπει νὰ εἶνε γνωστὰ στὸν κόσμον.

Τὸ ἔργο, λέει ὁ Ουέλς, εἶνε πολὺ πρὸς ἀνδραγάδα ἀπὸ τὸ πρόσποιο! Κι' ἀλήθεια, ὁ 'Αγγλος συγγραφεὺς ἐφάρμοσε αὐτὴν τὴν ἀρχὴν ἐν τῇ ζωῇ του μὲ τὸ φλέγμα καὶ τὴν σταθερότητα, ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς συμπαιρωτάς του. Τὰ συναρπαστικὰ ἔργα του, τὰ ἀξέχαστα μυθιστορήματα καὶ τὰ παρόξενα διηγήματά του, στὰ ὅποια ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ φαντασία κάνουν τὰ πρὸς περὶ ἑαυτοῦ δίνει γιὰ τὸ μέλλον, ἔχουν ἀναρρίθουν ἀναρρῶντες καὶ ὁσὸς πολὺ λίγοι ἀπ' αὐτοὺς ἔβρουν τὴν σκληρὰ καὶ δύσκολην ζωὴν τοῦ διασίου σήμερον συγγραφέως τους.

Ὁ Ουέλς ἀσχολούμενος μετὰ τὴν περίφημην συλλογὴν τοῦ... παιδικῶν παιχνιδιῶν...

Ποιὸς ἔβρει, παραδείγματος χάριν, ὅτι ὁ Ουέλς, ὁ ἀνδρῶπις αὐτὸς μετὰ τὴν τόσο γόνιμον φαντασίαν καὶ τὴν πόσον ἐμπνευσμένην ἐπιστημονικὴν ἀντιλήψιν, εἶνε ἕνας τραγικῶς ἀποτυχημένος ἔμπορος; Κι' οὐκ ὄν, ἀντὶ τὸ τοιαυτὸ δίνει αὐτὸς τὸν πραγματικὸν λόγον.

Ἡ Σάρα Ουέλς, ἡ μητέρα του, ἦταν μὰ ἀπὸ τῆς ἐπιφανέστερας γυναῖκες ποὺ θεωροῦν τὴν ζωὴν ὡς μὴ διαρκὴ πάλιν ἀπὸ τὴν ποσὴν πρέπει νὰ βγαίνει πάντα νικητὴς. Ὁ ἄνδρας τῆς πολυτάλαντον ἦν εἶνε ἀπογοητευμένος. Ὁ 'Ιωσήφ Ουέλς, ὁ πατέρας τοῦ συγγραφέως, εἶχε ἕνα κατάντημα, καὶ αὐτοῦ τοῦ ὅτι οὐκ ἔβρισκε πρὸς ἐλπίδα, στὸ Μπρόκλιν, τῆς κομψότητος τοῦ Κέντ. Μὰ στὰ ἔκτακτα ἔργα τοῦ Κέντ. Μὰ στὰ ἔκτακτα ἔργα τοῦ Κέντ.

Ἡ Σάρα Ουέλς, ἡ μητέρα του, ἦταν μὰ ἀπὸ τῆς ἐπιφανέστερας γυναῖκες ποὺ θεωροῦν τὴν ζωὴν ὡς μὴ διαρκὴ πάλιν ἀπὸ τὴν ποσὴν πρέπει νὰ βγαίνει πάντα νικητὴς. Ὁ ἄνδρας τῆς πολυτάλαντον ἦν εἶνε ἀπογοητευμένος. Ὁ 'Ιωσήφ Ουέλς, ὁ πατέρας τοῦ συγγραφέως, εἶχε ἕνα κατάντημα, καὶ αὐτοῦ τοῦ ὅτι οὐκ ἔβρισκε πρὸς ἐλπίδα, στὸ Μπρόκλιν, τῆς κομψότητος τοῦ Κέντ. Μὰ στὰ ἔκτακτα ἔργα τοῦ Κέντ. Μὰ στὰ ἔκτακτα ἔργα τοῦ Κέντ.

Ἡ Σάρα Ουέλς, ἡ μητέρα του, ἦταν μὰ ἀπὸ τῆς ἐπιφανέστερας γυναῖκες ποὺ θεωροῦν τὴν ζωὴν ὡς μὴ διαρκὴ πάλιν ἀπὸ τὴν ποσὴν πρέπει νὰ βγαίνει πάντα νικητὴς. Ὁ ἄνδρας τῆς πολυτάλαντον ἦν εἶνε ἀπογοητευμένος. Ὁ 'Ιωσήφ Ουέλς, ὁ πατέρας τοῦ συγγραφέως, εἶχε ἕνα κατάντημα, καὶ αὐτοῦ τοῦ ὅτι οὐκ ἔβρισκε πρὸς ἐλπίδα, στὸ Μπρόκλιν, τῆς κομψότητος τοῦ Κέντ. Μὰ στὰ ἔκτακτα ἔργα τοῦ Κέντ. Μὰ στὰ ἔκτακτα ἔργα τοῦ Κέντ.

Τὸ περίεργον τότε εἶνε ὅτι ὁ Η. Ζ. Ουέλς λίγο ἔβρισκε γιὰ γεννητὴν τὴν 'Αμερικὴν καὶ τὴν 'Αγγλίαν. Καὶ πραγματικῶς, λίγο καιρὸν ἔβρισκε στὸν κόσμον, οἱ γονεῖς του ἐπορεύοντο νὰ μεταναστεύσιν εἰς τὴν 'Ηνωμένην Πολιτείαν. Μὰ ἡ Σάρα Ουέλς ἀρνήσατο καὶ ὁ 'Ιωσήφ Ουέλς ἀναγκάστηκε νὰ παρατήσῃ τὰ πρὸς τὴν ἀνδρῶπιον τοῦ Νέου Κόσμου.

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΟΥΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΚΛΕΑΝΘ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ (Ραμπανά)

Χριστὸς 'Ανέστη! Σήμερον Γιορτάζει τὸ Θεὸς τῆς. 'Ὡς καὶ ἡ φτώχεια, ὡς καὶ αὐτὴ 'Η μαύρη ἀμαρτία...

Κι' ἡ κλειστοφυγία μετανοεῖ Καὶ κάνει τὸ σταυρὸ τῆς Καὶ οἱ νεκροὶ μὲ μὴ γροθιά Παροῦντ' ἀπ' τὰ μνημεῖα!

Χριστὸς 'Ανέστη! Σήμερον Ζωὴ παντοῦ μοῖρζει!... Καὶ μὲς' ἐν τῇ κομψότητι Κι' ἐκεῖ 'ναι πανηγύρι!...

Χριστὸς 'Ανέστη, καὶ ἡ ἰτιά 'Αζόμια μοιροφυγεῖ. Καὶ λὲς καὶ θέλει στὸ νερὸ Μ' ἕνα φιλὶ νὰ γυρῇ!...

Χριστὸς 'Ανέστη! 'Ὡ γιὰτὶ Σὲ πέτσι' ἀνεμόζαλν. Τόση ζωὴ ποὺ μνημεῖα 'Εβράμια σαλεύει

Κι' ἀπ' τοῦ εικοσιένα μας Τὸν τάφο δὲν προβάλλει 'Η νεκρὰ ποὺ ἔβρεξε Μὲ Χάρον νὰ παλέϊ!

Χριστὸς 'Ανέστη! Μὰ γιατί, 'Αν ζωντανεύουν τώρα 'Ὡς καὶ οἱ νεκροὶ στὸ σύνθημα τῆς ἀναστάσεώς σου.

Δὲν σίμην' ἡ καρπὴν σου Τῆς λευθερίας τὴν ὥρα Στους σκλάβους ποὺ σκρῶνουνε 'Αζόμια τὸ σταυρὸ σου!...

'Απ' ὅσον σ' ὅσον, σήμερον, 'Αδέσφια, φιληθῆτε, 'Απ' τῆς ἀγάπης τὸ φιλί, Καὶ ἡ ζωὴ πληθαίνει!...

Καὶ σεις στὸ μνημεῖα τῆς σκλαβιάς 'Αδερφ' ἀναστήθητε... 'Απ' ὅσον σ' ὅσον, σήμερον Κι' ὁ θάνατος πεθαίνει!...

Χριστὸς 'Ανέστη! τὸ φιλί 'Αν ἔλειν' ἀπ' τὴν φρίκην, Θὰ λείπ' ὁ ἥλιος, θὰ λείπαι τ' ἀστέρια, τὴν λουλούδια

'Ἐνα ποῦλιν δὲν θάβαναι Ποτὲ νὰ κελαιδῇ, Ὅταν μνημεῖα καὶ ἡ φωνὴ Κι' ὁ νεῖος χωρὶς τραγῳδία!

Χριστὸς 'Ανέστη, καὶ ἄμποτες Σ' ἀδέσφια πονεμένα, Π' ἀλλάζονε βουδὸ, βουδὸ Φιλί μὲς' ἐν τῇ σκλαβίᾳ τους

Μὲ μέτωπα περὶφρανα Λακωνοστρατονομία, Στὴ 'Λευτερίᾳ τους.

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

στάσεις, μετὰ ἀφάνταστη πολιτεία καὶ σὲ πολὺ μικρὸ ἀριθμὸν: μόνον καὶ μόνον γιὰ τοὺς φίλους του!

ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΟΥΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΚΟΥΡΤΑΝΙΩΤΗΣ

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀγωνιστὰς τοῦ Εἰκοσιένα ἦταν καὶ ὁ Δημήτριος Σκουρτανιώτης ποὺ γεννήθηκε στὴν Σκουρτανίαν τῆς Ταυάρας. Στὴν ἀρχὴ ἦταν πρωτοπαλῆκαρος καὶ ἔπειτα ὁπλαρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τοῦ Κριεζώτη. Ψηλὸς, ὀσφί, εἶχε πλατεῖους τετράγωνους ὤμους καὶ τόσο γρήγορα πόδια, ὥστε οἱ λῆγαν ὅτι ἐν Σκουρτανίᾳ ἔχει φτερά στὰ πόδια. Ἦταν παιδί, ἀκούει ὅταν νῆσαν τοὺς Τούρκους τοῦ Οὐέο-Πασσά τῆς Χαλκίδας, στὴν θέσιν 'Αντιπροσώπου τῆς Ρεσιδάνης, τοῦ Δήμου Αἰνίδος.

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

Ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σκουρτανιώτη. Πῶς ὁ ἥρως θέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν Κριεζώτη. Ὁ Σκουρτανιώτης καὶ ὁ Πετεινάρης στὴν 'Αθήνα. Πῶς ξεγέλασαν τοὺς Τούρκους. Μετὰ στὸν στρατὸν. Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν ὅπλων. Ἐνας πυρεθελισμὸς μετὰ στὰ ἔλα. Ἡ θρίαμβος ἐπιστροφὴ στὸ 'Ελληνικὸν στρατόπεδον, κτλ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

THE DELLY

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΕΣ

Ο αρχιθαλαμηπόλος Σίρλεϋ προχώρησε ως την πόρτα του χώλ κι έριξε ένα έρεινιτικό βλέμμα στην αύλη του πύργου. Όλα ήταν εν τάξει σ' αυτή... Καμιά αταξία δεν χτύπησε στο βλέμμα του. Κι έτοιμαζόταν να ξαναμπή μέσα, όταν εξαφνα στάθηκε, βλέποντας τρία άτομα μπρός στη μεγάλη κιγκλιδό-πορτα της εισόδου, ή οποία είχε κατασκευαστή πρό πέντε αίωνων και την οποία στόλιζαν τα οικόσημα των μαρκησιών του Φάλαντον-Σέσμπουρι.

Ήταν ένας γέρος με γκριζά γένεια και δυο κοριτσάκια έφτά-οχτώ χρόνων το καθένα. Το ένα απ' αυτά, κρατούσε στην αγκαλιά του τρυφερά ένα χαριτωμένο σκυλάκι.

Ο Σίρλεϋ, βλέποντας τους, κατσούφισε και φώναξε με τόνο αυστηρό:

—Ε, γέρο, δεν είν' από δω ή εισόδος γι' ανθρώπους σαν εσένα. Πήγαινε πιο πέρα... Θα βρης την εισοδο της υπηρεσίας.

Μά ο γέρος δεν φάνηκε να ταράχτηκε καθόλου από τα λόγια αυτά του αρχιθαλαμηπόλου κι εξακολούθησε να προχωρή στην εισοδο, σέρνοντας τα πόδια του. Με το δεξί του χέρι κρατούσε ένα σακί από κεντημένο πανί και με το αριστερό στηριζόταν σε μία μαγκούρα. Τα κοριτσάκια όμως, φοβισμένα από τη φωνή του Σίρλεϋ, είχαν σταθή.

—Μά αυτό, είνε πάρα πολύ! μουρμούρισε ο Σίρλεϋ.

Και, γυρίζοντας προς το έσωτερικό του χώλ, φώναξε:

—Ίωνά!

—Ένας υπηρέτης με μαυρογάλαζη λιβρέα έτρεξε άμέσως.

Πήγαινε γρήγορα και βγάλε έξω από την αύλη τον γεροντάκο αυτό! τον πρόσταξε.

Ο Ίωνας κατέθηκε άμέσως την μεγαλοπρεπή σκάκι και είπε στον ξένο:

—Εμπρός! Έξω από δω!

Κι έκανε μία κίνησι για να τον πιάσει από τον ώμο. Ο γέρος όμως έκανε μία κίνησι προς τα πίσω κι είπε: Αγγλικά με Ιταλική προφορά:

—Φέρνω ένα γράμμα για το λόρδο Σέσμπουρι.

Και συγχρόνως έβγαλε από την τσέπη του ένα φάκελλο, τον οποίο έδωσε στον υπηρέτη.

Ο Ίωνας πήρε το φάκελλο με την άκρη των δαχτύλων του

κι έριξε μία δύσπιστη ματιά στην επιγραφή, ή οποία έγραφε:

«Πρός την Αυτού Έξοχότητα τον μαρκησιόν Σέσμπουρι,

Είς Φάλαντον-Χώλ».

Κατόπιν ο γέρος έβγαλε κάτω τον σάκκο που κρατούσε, είπε μερικά λόγια στα δυο κοριτσάκια και, γυρίζοντας τους τα νώτα, διευθύνθηκε προς την έξοδο. Η δυο μικρούλες έμειναν ακίνητες στο μέρος που είχαν σταθή.

—Ε! Έσεϊς, τί στεκόσαστε; τους φώναξε ο Ίωνας. Γιατί δεν φεύγετε;

—Εκείνες όμως ούτε κουνήθηκαν καθόλου κι από την έκφρασί τους, έδειχναν πως δεν είχαν καταλάβει τίποτε.

—Δεν μιλάτε Αγγλικά; τους ρώτησε τότε ο υπηρέτης.

Τότε το μεγαλύτερο απ' τα κοριτσάκια είπε μερικά λόγια Ιταλικά.

—Πώς; Τι αλαμπουργέζικα είν' αυτά;

Την ίδια στιγμή, ο αρχιθαλαμηπόλος Σίρλεϋ φώναξε από το επάνω μέρος της σκάλας:

—Πώς; Τι αλαμπουργέζικα είν' αυτά;

Την ίδια στιγμή, ο αρχιθαλαμηπόλος Σίρλεϋ φώναξε από το επάνω μέρος της σκάλας:

—Πώς; Τι αλαμπουργέζικα είν' αυτά;

Την ίδια στιγμή, ο αρχιθαλαμηπόλος Σίρλεϋ φώναξε από το επάνω μέρος της σκάλας:

—Πώς; Τι αλαμπουργέζικα είν' αυτά;

Την ίδια στιγμή, ο αρχιθαλαμηπόλος Σίρλεϋ φώναξε από το επάνω μέρος της σκάλας:

—Πώς; Τι αλαμπουργέζικα είν' αυτά;

Την ίδια στιγμή, ο αρχιθαλαμηπόλος Σίρλεϋ φώναξε από το επάνω μέρος της σκάλας:

—Πώς; Τι αλαμπουργέζικα είν' αυτά;

Την ίδια στιγμή, ο αρχιθαλαμηπόλος Σίρλεϋ φώναξε από το επάνω μέρος της σκάλας:

—Πώς; Τι αλαμπουργέζικα είν' αυτά;

Την ίδια στιγμή, ο αρχιθαλαμηπόλος Σίρλεϋ φώναξε από το επάνω μέρος της σκάλας:

—Πώς; Τι αλαμπουργέζικα είν' αυτά;

Την ίδια στιγμή, ο αρχιθαλαμηπόλος Σίρλεϋ φώναξε από το επάνω μέρος της σκάλας:

—Πώς; Τι αλαμπουργέζικα είν' αυτά;

Την ίδια στιγμή, ο αρχιθαλαμηπόλος Σίρλεϋ φώναξε από το επάνω μέρος της σκάλας:

—Πώς; Τι αλαμπουργέζικα είν' αυτά;

Την ίδια στιγμή, ο αρχιθαλαμηπόλος Σίρλεϋ φώναξε από το επάνω μέρος της σκάλας:

—Πώς; Τι αλαμπουργέζικα είν' αυτά;

Την ίδια στιγμή, ο αρχιθαλαμηπόλος Σίρλεϋ φώναξε από το επάνω μέρος της σκάλας:

—Πώς; Τι αλαμπουργέζικα είν' αυτά;

Την ίδια στιγμή, ο αρχιθαλαμηπόλος Σίρλεϋ φώναξε από το επάνω μέρος της σκάλας:

—Πώς; Τι αλαμπουργέζικα είν' αυτά;

Την ίδια στιγμή, ο αρχιθαλαμηπόλος Σίρλεϋ φώναξε από το επάνω μέρος της σκάλας:

—Πώς; Τι αλαμπουργέζικα είν' αυτά;

Την ίδια στιγμή, ο αρχιθαλαμηπόλος Σίρλεϋ φώναξε από το επάνω μέρος της σκάλας:

—Τι θέλουν αυτά τα κοριτσάκια, Ίωνά; Γιατί δεν φεύγουν μαζί με τον γέρο;

—Δεν ξέρω, κύριε Σίρλεϋ... Φαίνεται πως δεν καταλαβαίνουν Αγγλικά.

—Εμπρός! Εμπρός! Βγάλε τα έξω! φώναξε ο αρχιθαλαμηπόλος θυμωμένος.

Τη στιγμή εκείνη, δυο νέοι δεκαπέντε περίπου χρόνων, έμπαιναν απ' την κιγκλιδόπορτα της εισόδου και διασταυρώθηκαν με το γέρο που έφευγε. Ο ένας απ' τους νέους, ένα ψηλό και ώραιο παλληκάρι, με αγέρωχο αριστοκρατικό παρουσιαστικό άκουστηκε πίσω της, δροσερή κι αρμονική:

—Τι τρέχει, Σίρλεϋ; Τι ζητούν αυτά τα κοριτσάκια εδώ; Και ποιος ήταν εκείνος ο γέρος που βγήκε έξω χωρίς να μας χαιρετήσει;

—Αγνώστου, έξοχώτατε... Λυπούμαι πολύ... Ο γέρος αυτός έδωσε ένα γράμμα στον Ίωνά... Πού είνε το γράμμα, Ίωνά;

Ο Σίρλεϋ, βλέποντάς τον, έβγαλε μία κραυγή φρίκης, και τσακίστηκε να κατέβη τη σκάλα.

—Ω! μουρμουρίζει. Τι θα πη ο λόρδος Φάλαντον, βλέποντάς τα παληκορίτσα αυτά στην τιμητική αύλη.

Και, δίνοντας το παράδειγμα, θέλησε να πιάσει από το μπράτσο το ένα απ' τα κοριτσάκια για να το βγάλει έξω. Άλλα την ίδια στιγμή το σκυλάκι που κρατούσε ή μικρούλα

είπε:

—Αυτό δεν μου εξηγεί, γιατί ή μικρές έμειναν εδώ...

—Ήρθαν μαζί με το γέρο, απάντησε ο Σίρλεϋ, κι όταν αυτός έφυγε, έμειναν εδώ. Ο Ίωνας θέλησε να τους ρωτήσει σχετικά, μά φαίνεται πως δεν ξέρουν Αγγλικά.

Ο λόρδος Φάλαντον μάζεψε τα λεπτά καστανά φρύδια του και ενώ τα ώραιο καστανά μάτια του που είχαν μία παράδοξη όμορφιά, γινότουσαν σκληρά κι ανυπόμονα, είπε:

—Τι σημασία έχει αυτό; Είτε ξέρουν, είτε δεν ξέρουν Αγγλικά, έπρεπε να τις βγάλετε έξω...

Τότε ή μικρούλα με το σκυλάκι μίλησε και είπε Ιταλικά, με φωνή δροσερή και μελωδική:

—Αυτά, γιατί ο Νίνο μου δάγκασε τον κύριο... Νόμιζε πως ήθελε να με χτυπήσει...

—Α! είσαι Ιταλίς;... Τότε θα μάς πης τι θέλεις εδώ... Ποιος είνε αυτός που σάς έφερε;

Ο λόρδος Φάλαντον είπε τα λόγια αυτά σε απταιστή Ιταλική. Η μικρούλα του απάντησε άμέσως, ενώ συγχρόνως τον κύτταζε με τα μεγάλα μαύρα μάτια της:

—Είνε ο σινιόρ Πράτσι... Μας είπε να μείνουμε εδώ, γιατί φτάσαμε στο μέρος που πρό-

σθην αγκαλιά της, άνοιξε το στόμα του και δάγκασε τον υπηρέτη στο μπράτσο.

—Καταραμένο ζώο! μούγκρισε εκείνος.

Η μικρούλα έβγαλε μία κραυγή φρίκης κι έσφιξε ακόμα περισσότερο το ζώο στα χέρια της. Την ίδια στιγμή, ή φωνή του νέου με το αγέρωχο αριστοκρατικό παρουσιαστικό άκουστηκε πίσω της, δροσερή κι αρμονική:

—Τι τρέχει, Σίρλεϋ; Τι ζητούν αυτά τα κοριτσάκια εδώ; Και ποιος ήταν εκείνος ο γέρος που βγήκε έξω χωρίς να μας χαιρετήσει;

—Αγνώστου, έξοχώτατε... Λυπούμαι πολύ... Ο γέρος αυτός έδωσε ένα γράμμα στον Ίωνά... Πού είνε το γράμμα, Ίωνά;

Ο Σίρλεϋ, βλέποντάς τον, έβγαλε μία κραυγή φρίκης, και τσακίστηκε να κατέβη τη σκάλα.

—Ω! μουρμουρίζει. Τι θα πη ο λόρδος Φάλαντον, βλέποντάς τα παληκορίτσα αυτά στην τιμητική αύλη.

Και, δίνοντας το παράδειγμα, θέλησε να πιάσει από το μπράτσο το ένα απ' τα κοριτσάκια για να το βγάλει έξω. Άλλα την ίδια στιγμή το σκυλάκι που κρατούσε ή μικρούλα

είπε:

—Αυτό δεν μου εξηγεί, γιατί ή μικρές έμειναν εδώ...

—Ήρθαν μαζί με το γέρο, απάντησε ο Σίρλεϋ, κι όταν αυτός έφυγε, έμειναν εδώ. Ο Ίωνας θέλησε να τους ρωτήσει σχετικά, μά φαίνεται πως δεν ξέρουν Αγγλικά.

Ο λόρδος Φάλαντον μάζεψε τα λεπτά καστανά φρύδια του και ενώ τα ώραιο καστανά μάτια του που είχαν μία παράδοξη όμορφιά, γινότουσαν σκληρά κι ανυπόμονα, είπε:

—Τι σημασία έχει αυτό; Είτε ξέρουν, είτε δεν ξέρουν Αγγλικά, έπρεπε να τις βγάλετε έξω...

Τότε ή μικρούλα με το σκυλάκι μίλησε και είπε Ιταλικά, με φωνή δροσερή και μελωδική:

—Αυτά, γιατί ο Νίνο μου δάγκασε τον κύριο... Νόμιζε πως ήθελε να με χτυπήσει...

—Α! είσαι Ιταλίς;... Τότε θα μάς πης τι θέλεις εδώ... Ποιος είνε αυτός που σάς έφερε;

Ο λόρδος Φάλαντον είπε τα λόγια αυτά σε απταιστή Ιταλική. Η μικρούλα του απάντησε άμέσως, ενώ συγχρόνως τον κύτταζε με τα μεγάλα μαύρα μάτια της:

—Είνε ο σινιόρ Πράτσι... Μας είπε να μείνουμε εδώ, γιατί φτάσαμε στο μέρος που πρό-

σθην αγκαλιά της, άνοιξε το στόμα του και δάγκασε τον υπηρέτη στο μπράτσο.

—Καταραμένο ζώο! μούγκρισε εκείνος.

Η μικρούλα έβγαλε μία κραυγή φρίκης κι έσφιξε ακόμα περισσότερο το ζώο στα χέρια της. Την ίδια στιγμή, ή φωνή του νέου με το αγέρωχο αριστοκρατικό παρουσιαστικό άκουστηκε πίσω της, δροσερή κι αρμονική:

—Τι τρέχει, Σίρλεϋ; Τι ζητούν αυτά τα κοριτσάκια εδώ; Και ποιος ήταν εκείνος ο γέρος που βγήκε έξω χωρίς να μας χαιρετήσει;

—Αγνώστου, έξοχώτατε... Λυπούμαι πολύ... Ο γέρος αυτός έδωσε ένα γράμμα στον Ίωνά... Πού είνε το γράμμα, Ίωνά;

Ο Σίρλεϋ, βλέποντάς τον, έβγαλε μία κραυγή φρίκης, και τσακίστηκε να κατέβη τη σκάλα.

—Ω! μουρμουρίζει. Τι θα πη ο λόρδος Φάλαντον, βλέποντάς τα παληκορίτσα αυτά στην τιμητική αύλη.

Και, δίνοντας το παράδειγμα, θέλησε να πιάσει από το μπράτσο το ένα απ' τα κοριτσάκια για να το βγάλει έξω. Άλλα την ίδια στιγμή το σκυλάκι που κρατούσε ή μικρούλα

είπε:

—Αυτό δεν μου εξηγεί, γιατί ή μικρές έμειναν εδώ...

—Ήρθαν μαζί με το γέρο, απάντησε ο Σίρλεϋ, κι όταν αυτός έφυγε, έμειναν εδώ. Ο Ίωνας θέλησε να τους ρωτήσει σχετικά, μά φαίνεται πως δεν ξέρουν Αγγλικά.

Ο λόρδος Φάλαντον μάζεψε τα λεπτά καστανά φρύδια του και ενώ τα ώραιο καστανά μάτια του που είχαν μία παράδοξη όμορφιά, γινότουσαν σκληρά κι ανυπόμονα, είπε:

—Τι σημασία έχει αυτό; Είτε ξέρουν, είτε δεν ξέρουν Αγγλικά, έπρεπε να τις βγάλετε έξω...

Τότε ή μικρούλα με το σκυλάκι μίλησε και είπε Ιταλικά, με φωνή δροσερή και μελωδική:

—Αυτά, γιατί ο Νίνο μου δάγκασε τον κύριο... Νόμιζε πως ήθελε να με χτυπήσει...

—Α! είσαι Ιταλίς;... Τότε θα μάς πης τι θέλεις εδώ... Ποιος είνε αυτός που σάς έφερε;

Ο λόρδος Φάλαντον είπε τα λόγια αυτά σε απταιστή Ιταλική. Η μικρούλα του απάντησε άμέσως, ενώ συγχρόνως τον κύτταζε με τα μεγάλα μαύρα μάτια της:

—Είνε ο σινιόρ Πράτσι... Μας είπε να μείνουμε εδώ, γιατί φτάσαμε στο μέρος που πρό-

κειται να κατοικήσουμε...

—Πώς; έκανε ο λόρδος. Το μέρος που θα κατοικήσετε; Τι θα πη αυτό;

—Δεν ξέρω, κύριε, απάντησε ή μικρούλα, χαμηλώνοντας το κεφάλι της κάτω από το επιτακτικό βλέμμα του νεαρού ευπατρίδου.

—Άλλά ποιές είστε; Από που έρχεστε;

—Από το Φαλέττι...

—Τι είνε αυτό το Φαλέττι;

—Ένα χωριό της Ιταλίας.

—Και οι γονείς σας;

—Δεν έχουμε, παρά μόνο τον πατέρα μας.

—Και που είνε ο πατέρας σας;

—Έφυγε σε ταξείδι.

—Κι αυτός σας στέλνει εδώ;

—Ναι, κύριε. Πριν φύγουμε, μάς είπε: «Θά πάτε στην Αγγλία μαζί με το σινιόρ Πράτσι, ο οποίος πρόκειται να ταξιδεύσει στα μέρη εκείνα».

Τότε ο λόρδος Φάλαντον γύρισε προς το σύντροφό του, ένα νέο με πλατειούς ώμους και με ρόδινο γελαστό πρόσωπο, και τον ρώτησε:

—Βγάζεις κανένα συμπέρασμα απ' δ' αυτά, Νόρτλεϋ;

—Κανένα, μιλώρδε... Άσφαλώς όμως ή εξήγησις όλων αυτών των μυστηρίων θα βρίσκεται εκεί μέσα.

Και ο Νόρτλεϋ έδειξε το γράμμα που κρατούσε ο φίλος του.

—Βέβαια, είπε κι αυτός. Και, γυρίζοντας προς τον υπηρέτη, έπρόσθεσε:

—Πήγαινε αυτό το γράμμα στον πατέρα μου, Ίωνά.

Εκείνη τη στιγμή, ο Νίνο, το σκυλάκι που κρατούσε στην αγκαλιά της ή μικρούλα, γρύλισε άγρια, βλέποντας ένα μικρό λαγωνικό που στεκόταν κοντά στο λόρδο Φάλαντον. Και, πριν ή κυρία του προφτάσει να το συγκρατήσει, της έφυγε μέσ' απ' τα χέρια της, και όρμώντας κατά του λαγωνικού, το δάγκασε στο αυτί.

Το λαγωνικό ούρλιαξε με πόνο και προσπάθησε ν' απαλλαγεί από τα δόντια του αντιπάλου του. Μά ο Νίνο δεν ένοούσε να το αφήσει...

—Νίνο! Νίνο! Έδώ! φώναζε ή μικρούλα.

Και άπλωσε το χέρι της για να πιάσει το σκυλάκι της. Μά την έπρόλαβε ένα άλλο χέρι, που άρπαξε νευρικά το σκυλάκι απ' το λαιμό και το έσφιξε δυνατά. Το στόμα του Νίνο άνοιξε και το λαγωνικό έφυγε απ' τα δόντια του.

—Μή το σκοτώσετε! φώναξε ίκετευτικά ή μικρούλα.

Το κακό όμως είχε γίνει πια. Όταν ο λόρδος Φάλαντον άνοιξε το χέρι του, το σκυλάκι έπεσε κάτω ψόφιο. Τότε ο νεαρός ευπατρίδης, ριχνοντας ένα θυμωμένο και περιφρονητικό βλέμμα στη μικρούλα, της είπε:

—Αυτό θα σε μάθη να μην έχεις άλλοτε μοχθηρά ζώα!

Και, γυρίζοντάς της τα νώτα, διευθύνθηκε προς τη μαρμάρινη σκάλα, ακολουθούμενος από το φίλο του...

—Κακέ!... Κακέ!... του φώναζε το φτωχό κοριτσάκι, με

φωνή πνιγμένη από λυγμούς.

—Επειτα γονάτισε κοντά στο νεκρό σκυλί, χάιδεψε το ζεστό ακόμα κορμί του και τραύλισε:

—Νίνο!... Φτωχέ μου Νίνο!... Ήσουν ένας φίλος μου εσύ!...

Η άλλη μικρούλα, καθ' όλη τη διάρκεια της σκηνής αυτής, είχε σταθή λίγο πίσω. Η φυσιογνωμία της φανέρωνε ζωηρό πόθο. Πλησίασε και είπε με σιγανή φωνή:

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

—Οριέττα!... Τι θα μάς κάνουν τώρα;

Συγχρόνως ψιθύριζε :

—Ποιά να είναι τάχα ;... Ποιά από τις δυό ;

Και, βγάζοντας από την τσέπη του ένα γράμμα, έβριξε μία ματιά σ' αυτό. Κατόπιν, αναστέναξε, ξανάβαλε το γράμμα στην τσέπη του και χτύπησε ένα κουδούνι.

Ο Μάριο παρουσιάστηκε άμεσα.

—Είδοποίησα την κυρία Μπάρκερ να ρηθί εδώ ! είπε ο μαρκήσιος.

Όταν ο υπηρέτης έφυγε, ο μαρκήσιος ύψισε προς τα δυό κορίτσια και τους είπε :

—Θα σας κρατήσω εδώ, αφού ο πατέρας σας φεύγει, καθώς μου γράφει, σε ταξίδι. Έλπίζω ότι θα είστε φρόνιμες και θ' άκούτε την κ. Μπάρκερ, την οικονόμο, στην οποία θα σας παραδώσω...

—Ναί, φτάνει μόνο να μην είναι κακή, σαν τον κύριο που μου σκότωσε το Νίνο μου ! τόν διέκοψε η 'Οριέττα, με φωνή που έπαλλε από όργη.

—Ποιός είν' αυτός ο νέος κύριος ; Τί συνέβη ; ρώτησε ο μαρκήσιος.

Τότε η 'Οριέττα, διακοπτομένη από τους λυγμούς της, τού διηγήθηκε τί είχε συμβεί. Ο λόρδος Σέσμπουρ, όταν την άκουσε, κούνησε το κεφάλι του και μουρμούρισε :

—Χωρίς άλλο, θα είναι ο γιος μου ο Βάλτερ... Παραφέρεται εύκολα... Το αίμα των Σέσμπουρ βράζει μέσα του.

Και κάποιο σύννεφο άγωνίας θόλωσε για μία στιγμή τα μάτια του. Κατόπιν κύτταξε την 'Οριέττα, που είχε τα μάτια της γεμάτα δάκρυα και της είπε με γλυκύτητα, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της :

—Φτώγη μικρούλα, λυπάμαι πολύ που σε περιμενε μία τέτοια στενοχώρια μόλις έφτασες εδώ. Άλλα θα σου δώσω εγώ έν' άλλο σκυλάκι...

—Άλλο !... Ποτέ !... φώναξε η 'Οριέττα.

Και, τρέμοντας σύγκορμη από άγανάκτηση, επρόσθεσε :

—Μήπως το άλλο θα είναι ο Νίνο ;... Εκείνος ήταν φίλος μου... Έδωκαν όλοι τον κόπο και δεν αγαπούσε, παρά μόνο έμένα...

Ο λόρδος Σέσμπουρ στηρίχτηκε σε μία καρέκλα, που ήταν κοντά του.

Το πρόσωπό του φανέρωνε ζοφερή συγκίνηση. Και είπε με αργή φωνή :

—'Η Βεατρίκη !... 'Η Βεατρίκη... 'Ετσι ήταν κι' αυτή...

Τη στιγμή εκείνη, στο βάθος της βιβλιοθήκης, μία πόρτα άνοιξε και ο νεαρός λόρδος Φάλοντον παρουσιάστηκε, ακολουθούμενος από το λαγωνικό του.

Η 'Οριέττα, καθώς τον είδε, τραβήχτηκε μερικά βήματα πίσω. Ο θυμός κοκκίνιζε το πρόσωπό της και συγκλόνιζε το σώμα της.

Ο νεαρός λόρδος, βλέποντας τις μικρούλες, στάθηκε για μία στιγμή. Κατόπιν προχώρησε, κυττάζοντάς τις περιφρονητικά.

—'Αί ! 'Ηρθε, Βάλτερ ; είπε ο λόρδος Σέσμπουρ, με κάποια στενοχωρία. Ο περίπα-

τός σου ήταν άρραίος σήμερα...

—Ναί, πολύ άρραίος, πατέρα... Σείς περάσατε καλά τη νύχτα σας ;

Και ο Βάλτερ έσφιξε το χέρι του πατέρα του.

—Όχι, παιδί μου... άπάντησε ο μαρκήσιος. Άλλά συνήθισα πειά... Βλέπεις εδώ τις μικρούλες ;... Θα τις φιλοξενήσουμε στον πύργο μας...

Ο πατέρας τους, ένας παλαιός φίλος μου 'Ιταλός, που βρίσκεται σε δύσκολη θέση και αναγκάστηκε να έκπατριστη, με παρακάλεσε να τις φιλοξενήσω και να τις περιθάλψω...

—Ο φίλος σας αυτός θα μπορούσε, νομίζω, να περιμένη συγκατάθεσί σας και να σας στείλι κατόπιν τα κορίτσια του... Δεν νομίζετε ότι φέρθηκε κάπως αυθαίρετα ;...

—Ναί... Άλλά ήταν πάντοτε έκκεντρικός... Με είχε όμως υποχρεώσει άλλοτε και δεν μπορού να του άρνηθώ αυτό που μου ζητάει...

—Ωστε, είναι από καλή οικογένεια ή μικρές αυτές ξένες ;

—Από πολύ καλή... Έχουν ένα άπ' άριστοκρατικότερα δνόματα της χώρας τους. 'Ονομάζονται 'Οριέττα και Φαουστίν...

Το τελευταίο αυτό δνομα βγήκε με δυσκολία από τα χλωμά χείλη του λόρδου Σέσμπουρ.

—Φυσικά, είπε ο Βάλτερ, αν είστε υποχρεωμένοι να στέν πατέρα τους, δεν μπορείτε ν' άρνησθε...

—Άλλά τί θα τις κάνετε ;...

—Μιλώρδε, ήρθαν οι δυο μικρούλες !...

—Θα τις έμπιστευθώ στην κυρία Μπάρκερ, ή οποία θα φροντίσει γι' αυτές... Άλλά φαίνεται, Βάλτερ, ότι έκανες το κοριτσάκι αυτό να λυπηθί πολύ...

Ο μαρκήσιος είπε τα λόγια αυτά μ' ένα τόνο ελαφρά επιπληκτικό...

Ο Βάλτερ μύρφασε περιφρονητικά και τού άπάντησε :

—Τιμώρησα όσο έπρεπε ένα καυγατζίδικο σκυλί, που ρίχτηκε στο Φρίντο μου...

—Είσαι πολύ ζωηρός, παιδί μου, και τιμωρείς εύκολα... Κληρονόμησες το ελάττωμα αυτό από μερικούς ευέξαπτους προγόνους σου. Θα ήθελα πολύ, Βάλτερ, να έβλεπα να χρησιμοποιήσι λίγο από τη μεγάλη σου ψυχική δύναμη, για να καταπολεμήσεις το ελάττωμά σου αυτό...

Μία λάμψη περηφάνειας και στενοχωρίας πέρασε από το βλέμμα του νέου, ο οποίος άπάντησε ψυχρά :

—Δυστυχώς φοβάμαι, πατέρα, ότι δεν θα μπορέσω να σας ικανοποιήσω στο ζήτημα αυτό...

Εκείνη τη στιγμή, το λαγωνικό πλησίασε την 'Οριέττα. Εκείνη ύψωσε τη γροθιά της και τού κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα, που το έκανε ν' άπομακρυνθί γογγύζοντας.

—'Ε, παλινκρότισο ! φώναξε ο Βάλτερ. Θα σε μάθω εγώ να χτυπάς το σκύλο μου...

Και με τη γροθιά ύψωμένη, προχώρησε προς την 'Οριέττα, ή οποία τον προκαλούσε με το βλέμμα της. Άλλά ο λόρδος Σέσμπουρ έσπευσε και μπήκε ανάμεσά τους.

—'Ελα, Βάλτερ ! είπε. Δείξου λίγο έπικεική ! Είναι ακόμα βαθεία λυπημένη, γιατί έχασε το σκυλάκι της... Και σ' 'Οριέττα, δεν κάνεις καθόλου καλά...

—Θα ήθελα να το σκοτώσω αυτό το σκυλί ! φώναξε η μικρή άγριεμένη. Θα το σκοτώσω !...

—'Οριέττα !...

—Θα σκοτώσω το σκύλο που !... Και αυτόν τον ίδιο !...

Και με το δάχτυλό της έδειχνε το λόρδο Βάλτερ, ο οποίος γελοούσε σαρκαστικά.

—'Οραίες διαθέσεις έχει ή προστατευομένη σας, πατέρα !...

Τι διαβολική φυσιογνωμία !... Να πήτε στην κυρία Μπάρκερ να χρησιμοποιήσι μαστίγιο, για να της αλλάξει το χαρακτήρα.

—'Εσένα σε μισώ ! φώναξε η 'Οριέττα. Είσαι ο πιο κακός άνθρωπος του κόσμου !

Κι' έτρεμε, από την όργη της. Στο κατάνο κινε το πρόσωπό της έλαμπαν δυό μάτια, που έκτελεστούν, έξοχως...

Καναν έντύπωσι στο λόρδο Σέσμπουρ.

—Φτάνει, μικρή μου ! είπε. Πρέπει να μάθεις να είσαι πιο ήρεμη... Κυρία Μπάρκερ, έλατε δώ να σας μιλήσω...

Πρό μιάς στιγμής, μία γυναίκα είχε κάνει την εισοδή της στη βιβλιοθήκη και κύτταζε κατ'άπληκτη τη μικρή ξένη, που τολμούσε να τ' άβη με το νεαρό λόρδο, ο οποίος ήξερε να επιβάλει τη θέλησή του σε όλους.

Η οικονόμος προχώρησε, παχιά κι' επιβλητική μέσα στο μαύρο μεταξωτό της φόρεμα. Άκουσε ασιγητή τις οδηγίες του λόρδου Σέσμπουρ για τις δυό μικρές ξένες και κατόπιν, κάνοντας μία υπόκλησι, είπε :

—Όλες ή επιθυμίες σας θα εκτελεστούν, έξοχως...

Ο λόρδος Σέσμπουρ γύρισε προς τις δυό προστατευόμενες του και τους είπε :

—Πηγαίνετε με την κυρία Μπάρκερ, παιδιά μου... Ζητήστε της, ότι χρειάζεστε... Μιλάει αρκετά καλά τ' 'Ιταλί-

κά... Θέλω να ζήσετε εύτυχισμένες στο σπίτι μου...

Προχώρησε δυό βήματα, χάιδεψε ελαφρά το μέτωπο της Φαουστίνας κι' έχωσε τα δάχτυλά του στις χροσές μπούκλες των μαλλιών της 'Οριέτας, ή οποία εξακολουθούσε να κυττάζει θυμωμένη το Βάλτερ.

—'Ελα... 'Ησυχασε, παιδί μου !... Κράτα το θυμό σου !... της είπε με γλυκύτητα ο λόρδος Σέσμπουρ.

—Σείς είστε πολύ καλός, σινιόρ ! είπε. Και σ' αγαπώ πολύ...

Το βλέμμα της ήταν τώρα γλυκό και χαϊδευτικό. Ο λόρδος Σέσμπουρ έκλεισε για μία στιγμή τα μάτια του, σαν να μη μπορούσε να υποφέρει το βλέμμα εκείνο. Φάνηκε σαν να προσπαθούσε να συγκρατήσει κάποια συγκίνησή του. Κατόπιν, χωρίς να κυττάζει πειά το κοριτσάκι, είπε :

—Μπορείτε να πάρετε τις μικρούλες, κυρία Μπάρκερ...

Η επιβλητική οικονόμος υποκλήθηκε και διευθύνθηκε προς την πόρτα. Η 'Οριέττα, αφού χαιρέτησε με σεβασμό το λόρδο Σέσμπουρ, την ακολουθούσε.

Πίσω της πήγαινε ή Φαουστίνα, ή οποία είχε μείνει φοβισμένη και βουδής καθ' όλη τη διάρκεια της σκηνής που διηγηθήκαμε. Όταν έμειναν μόνοι, ο λόρδος Βάλτερ πλησίασε τον πατέρα του...

—Δεν φαίνεστε καλά ! τού είπε. Κουρασθήκατε, που δεχθήκατε αυτά τα παιδιά ;

—Όχι... Άπεναντίας είμαι ευχαριστισμένος, που μπορώ να τους κάνω κάποιο καλό... Βάλτερ, αν πεθάνω, πρέπει να εξακολουθήσεις να προστατεύεις αυτές τις μικρούλες...

—Πατέρα, δεν υπάρχει λόγος να ξετάζουμε αυτήν την περίπτωση...

—Ναί... Μά όχι τώρα άμέσως... Θα ξαναμλήσουμε σχετικά... Μου φαίνεται πως είναι ή ώρα του γεύματος... 'Ας πηγαίνουμε !

Και με μία τρυφερή χειρονομία, ο λόρδος Σέσμπουρ έπιασε το μπράτσο του γιου του, του οποίου το κομψό άνωστάκι έπερνούσε το δικό του, που είχε καμφθί από την άρρώστεια...

Πρό δεκάξη χρόνων, ο λόρδος Σέσιλ Φάλοντον, μαρκήσιος του Σέσμπουρ, είχε παντρευθί μία Ρωσίδα της άνωτάτης άριστοκρατίας. Από το γάμο αυτό γεννήθηκαν τρία παιδιά, άπ' τα οποία επέζησε ο Βάλτερ. Το τελευταίο παιδί στοίχισε τη ζωή της μητέρας του, ή οποία ήταν φιλόδοξη και συγκλονιστική άπείστες του συζύγου της.

Μετά το θάνατό της, ο λόρδος Φάλοντον άρχισε να ταξιδεύει κι' έμεινε πολλά χρόνια στη Γαλλία και στην 'Ιταλία. Η φήμη του ως κατακτητού ρωπαϊκής, δεν είχε ξαναπαντρευθί, γιατί δεν ήθελε να χάσει την ανεξαρτησία του.

Άλλά στο τέλος, μία νέα κι' άρραία χήρα, ή λαίδη Παμέλα

Μπέλμορ, επιτηδειότερη από τις άλλες γυναίκες που προσπάθησαν να τον μπλέξουν τού κάκου, κατάρθρωσε να κάνει τον λόρδο Σέσιλ να ζητήσει το χέρι της και την παντρευθί.

Η άπόφασίς αυτή ήταν για τον λόρδο μία ιδιοτροπία έφήμερη, όσο και ή προηγούμενη. Άλλά ή λαίδη Παμέλα ήταν πολύ έρωτευμένη μαζί του και δεν ήθελε να συμμεριζεί την αγάπη του μαζί με άλλες γυναίκες. 'Ετσι το άνδρόγυνό μάλανε σχεδόν συνεχώς. 'Επειτα από ένα τέτοιο καυγά, ο λόρδος Σέσμπουρ έφυγε για τις 'Ινδίες. Όταν γύρισε από το ταξίδι του αυτό, άρχισε να ζή σχεδόν χωριστά από τη γυναίκα του. Από την ίδια μάλαστα έποχή, ή θαυμασία ως τότε υπαίτια του άρχισε να κλονίζεται.

Η λαίδη Παμέλα είχε κάθε έλευθερία να ζή την κοσμική ζωή που τόσο της άρεσε.

Την επομένη της άφιξης των δυό κοριτσιών, ή λαίδη Παμέλα έκανε τον περιπάτο της σε μία από τις δενδροστοιχίες του Φάλοντον-Χάιλ μαζί μ' έναν εξαδέλφο του συζύγου της, τον έντιμότατο σέρ 'Ομφρεύ Μπάρφορντ. Ο Μπάρφορντ ήταν ένας ύψηλός άνδρας κ' εύρωστος κύριος, ο οποίος έσκυβε με χάρη και άκουγε τη μικρόσωμη και ξανθή λαίδη, που τού μιλούσε με πολλή νευρικότητα.

—Κάνεις πως δεν συμφανείς μαζί μου 'Ομφρεύ, τού έλεγε, μά είμαι βέβαιη ότι κατά βάθος πιστεύεις κα. σ' ότι τα δυό αυτά κορίτσια συνδέονται στενότερα μαζί σου. 'Εν πρώτοις, δεν μ' είχε κάνει ποτέ λόγο για το φίλο του αυτό, τον κόμητα Άλβέρτο Φαρνέλα, ο οποίος ίσως να είναι έντελως φανταστικό πρόσωπο... Και σ' ακόμα δεν ξέρεις αυτό το δνομα...

—Δεν ξέρω όλα τα επεισόδια των ταξιδιών του Σέσιλ, γιατί, καθώς ξέρεις, δεν είναι καθόλου διαχυτικός. Άλλά δεν έχω κανένα λόγο να μην πιστέψω στην εξέγηση που μ' έδωσε για τη φιλοξενία των δυό κοριτσιών...

—'Ενα ελαφρό ειρωνικό γέλιο μισάνοιξε τα χείλη της λαίδης Σέσμπουρ.

—Δεν ε' νόμιζα τόσο άφελή, αγαπητέ μου 'Ομφρεύ, είπε. Δεν είδες πόσο ο συζυγός μου φανόταν στενοχωρημένος, καθώς μ' άσπασε τ' άπείστες τις ξένες στο πρόγευμα ;...

—Δεν θέλω να σου αντίλεγω περισσότερο, μά όμολογώ ότι δεν συμμερίζομαι τη γνώμη σου...

Η λαίδη Παμέλα στάθηκε και κύτταξε με τα γαλανά της μάτια κάποια θυμωμένα τόν 'Ομφρεύ. Εκείνος χαμογέλασε και μ' αδιάρατη έφφρασις ειρωνείας πέρασε από τα μάτια του.

—Υπερασπίζεσαι τον άνδρα μου στο καθετί, πρόσθεσε ή λαίδη.

—Δεν έχεις δική να μιλάς έτσι, Παμέλα. Υπάρχει ένα ζήτημα τουλάχιστον, σ' το οποίο δεν επιδοκίμαζω τον εξαδέλφό μου...

—'Είν' ένας τίτλος που με κάνει περήφανο...

Η Παμέλα εξακολουθούσε να χαμογέλα, με κάποια πρόσκλησι τώρα. 'Επειτα επρόσθεσε :

—Φαίνεται, 'Ομφρεύ, ότι ο συζυγός μου άδιαφορεί έντελως για μένα, αφού ή φίλια μας δεν τον περαίνει...

—Ναί, Παμέλα... Τού κάκου προσπαθείς να προκαλέσεις τη ζηλοτυπία του... Νομίζω ότι δεν σ' αγαπάει ποτέ... Υπο-

τί του και ότι τού το είπες, χωρίς όμως να πετύχης τίποτε...

Στάθηκε λίγο κι' έπειτα εξακολούθησε :

—Είδοποίησα την Μπάρκερ να μ' άφίρει σε λίγο αυτά τα κορίτσια. Θέλω να τα γνωρίσω... Μου είπαν ότι ο Βάλτερ σκότωσε το σκυλάκι τού ενός άπ' αυτά, γιατί δάγκασε το λαγωνικό του... Αυτό δεν μ' άρεσε, γιατί ή λαίδη Παμέλα ήταν πολύ έρωτευμένη μαζί του και δεν ήθελε να συμμεριζεί την αγάπη του μαζί με άλλες γυναίκες. 'Ετσι το άνδρόγυνό μάλανε σχεδόν συνεχώς. 'Επειτα από ένα τέτοιο καυγά, ο λόρδος Σέσμπουρ έφυγε για τις 'Ινδίες. Όταν γύρισε από το ταξίδι του αυτό, άρχισε να ζή σχεδόν χωριστά από τη γυναίκα του. Από την ίδια μάλαστα έποχή, ή θαυμασία ως τότε υπαίτια του άρχισε να κλονίζεται.

Η λαίδη Παμέλα είχε κάθε έλευθερία να ζή την κοσμική ζωή που τόσο της άρεσε.

Την επομένη της άφιξης των δυό κοριτσιών, ή λαίδη Παμέλα έκανε τον περιπάτο της σε μία από τις δενδροστοιχίες του Φάλοντον-Χάιλ μαζί μ' έναν εξαδέλφο του συζύγου της, τον έντιμότατο σέρ 'Ομφρεύ Μπάρφορντ. Ο Μπάρφορντ ήταν ένας ύψηλός άνδρας κ' εύρωστος κύριος, ο οποίος έσκυβε με χάρη και άκουγε τη μικρόσωμη και ξανθή λαίδη, που τού μιλούσε με πολλή νευρικότητα.

—Κάνεις πως δεν συμφανείς μαζί μου 'Ομφρεύ, τού έλεγε, μά είμαι βέβαιη ότι κατά βάθος πιστεύεις κα. σ' ότι τα δυό αυτά κορίτσια συνδέονται στενότερα μαζί σου. 'Εν πρώτοις, δεν μ' είχε κάνει ποτέ λόγο για το φίλο του αυτό, τον κόμητα Άλβέρτο Φαρνέλα, ο οποίος ίσως να είναι έντελως φανταστικό πρόσωπο... Και σ' ακόμα δεν ξέρεις αυτό το δνομα...

—Δεν ξέρω όλα τα επεισόδια των ταξιδιών του Σέσιλ, γιατί, καθώς ξέρεις, δεν είναι καθόλου διαχυτικός. Άλλά δεν έχω κανένα λόγο να μην πιστέψω στην εξέγηση που μ' έδωσε για τη φιλοξενία των δυό κοριτσιών...

—'Ενα ελαφρό ειρωνικό γέλιο μισάνοιξε τα χείλη της λαίδης Σέσμπουρ.

—Δεν ε' νόμιζα τόσο άφελή, αγαπητέ μου 'Ομφρεύ, είπε. Δεν είδες πόσο ο συζυγός μου φανόταν στενοχωρημένος, καθώς μ' άσπασε τ' άπείστες τις ξένες στο πρόγευμα ;...

—Δεν θέλω να σου αντίλεγω περισσότερο, μά όμολογώ ότι δεν συμμερίζομαι τη γνώμη σου...

Η λαίδη Παμέλα στάθηκε και κύτταξε με τα γαλανά της μάτια κάποια θυμωμένα τόν 'Ομφρεύ. Εκείνος χαμογέλασε και μ' αδιάρατη έφφρασις ειρωνείας πέρασε από τα μάτια του.

—Υπερασπίζεσαι τον άνδρα μου στο καθετί, πρόσθεσε ή λαίδη.

—Δεν έχεις δική να μιλάς έτσι, Παμέλα. Υπάρχει ένα ζήτημα τουλάχιστον, σ' το οποίο δεν επιδοκίμαζω τον εξαδέλφό μου...

—'Είν' ένας τίτλος που με κάνει περήφανο...

Η Παμέλα εξακολουθούσε να χαμογέλα, με κάποια πρόσκλησι τώρα. 'Επειτα επρόσθεσε :

—Φαίνεται, 'Ομφρεύ, ότι ο συζυγός μου άδιαφορεί έντελως για μένα, αφού ή φίλια μας δεν τον περαίνει...

—Ναί, Παμέλα... Τού κάκου προσπαθείς να προκαλέσεις τη ζηλοτυπία του... Νομίζω ότι δεν σ' αγαπάει ποτέ... Υπο-

πτεύομαι μάλαστα πως αισθάνεται κάποια άποστροφή εναντίον σου...

—Άποστροφή ;... 'Ισως... Άλλά γιατί ;...

Τη στιγμή εκείνη, πίσω άπ' τα θερμοκήπια τού πύργου, φάνηκε μία παραμύνα που όδηγούσε ένα καρροτσάκι, μέσα στο οποίο βρισκόταν ένα αδύνατο, ίσχνό, λευκοντυμένο κοριτσάκι, με άρραία καστανά μαλλιά, αλλά με πρόσωπο άσθενικό και δούσθυμο.

—Να ή κορούλα μου, ή Ρόζα ! φώναξε ή λαίδη Σέσμπουρ.

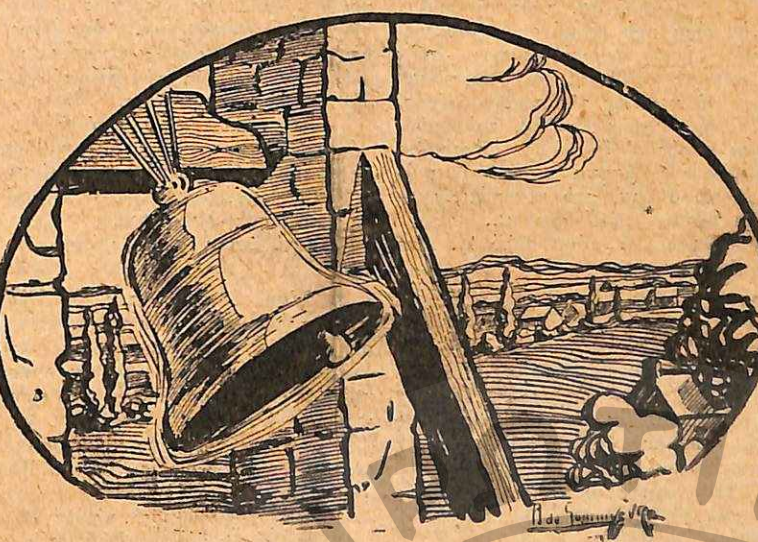
Και το βλέμμα της φωτίστηκε από μία λάμψη τρυφερότητας. Πλησίασε το κοριτσάκι κι' έσκυψε για να το φιλήσει στο μέτωπο. Άλλά ή μικρούλα την άπομάκρυνε με μ' άνυπόμονη κίνηση.

—Δεν θέλω να με φιλάει σήμερα, είπε.

—Υποφέρεis πολύ, αγαπητέ μου ;

Η Ρόζα κούνησε άρνητικά το κεφάλι της. Συγχρόνως το λιπόσαρκο χέρι της άρπαξε τη

Η ΠΑΣΧΑΛΙΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ !...

τη φροντίδα να πετύχης, ώστε ο λόρδος Σέσμπουρ να μην άφήσει έμένα και την κόρη του, τη Ρόζα, που είνε και κόρη του, σ' ή διάθεσι τού γιου του.

Άπλωσε το χέρι της, σ' ή δάχτυλα τού οποίου έλαμπαν πολύτιμα δαχτυλίδια, κι' έσφιξε το χέρι τού 'Ομφρεύ. Εκείνος φίλησε τα λεπτοκαμωμένα δάχτυλά της και της είπε :

—Μην άμφισβάζεις, Παμέλα, ότι θα φανώ άξιος της φίλιας σου...

Η λαίδη χαμογέλασε με φιλαρέσκεια και τού άπάντησε :

—Μη ξεχνάς, 'Ομφρεύ, ότι όλοι σε άποκαλούν 'Ιπότη μου...

—'Είν' ένας τίτλος που με κάνει περήφανο...

Η Παμέλα εξακολουθούσε να χαμογέλα, με κάποια πρόσκλησι τώρα. 'Επειτα επρόσθεσε :

—Φαίνεται, 'Ομφρεύ, ότι ο συζυγός μου άδιαφορεί έντελως για μένα, αφού ή φίλια μας δεν τον περαίνει...

—Ναί, Παμέλα... Τού κάκου προσπαθείς να προκαλέσεις τη ζηλοτυπία του... Νομίζω ότι δεν σ' αγαπάει ποτέ... Υπο-

πτεύομαι μάλαστα πως αισθάνεται κάποια άποστροφή εναντίον σου...

—Άποστροφή ;... 'Ισως... Άλλά γιατί ;...

Τη στιγμή εκείνη, πίσω άπ' τα θερμοκήπια τού πύργου, φάνηκε μία παραμύνα που όδηγούσε ένα καρροτσάκι, μέσα στο οποίο βρισκόταν ένα αδύνατο, ίσχνό, λευκοντυμένο κοριτσάκι, με άρραία καστανά μαλλιά, αλλά με πρόσωπο άσθενικό και δούσθυμο.

—Να ή κορούλα μου, ή Ρόζα ! φώναξε ή λαίδη Σέσμπουρ.

Και το βλέμμα της φωτίστηκε από μία λάμψη τρυφερότητας. Πλησίασε το κοριτσάκι κι' έσκυψε για να το φιλήσει στο μέτωπο. Άλλά ή μικρούλα την άπομάκρυνε με μ' άνυπόμονη κίνηση.

—Δεν θέλω να με φιλάει σήμερα, είπε.

—Υποφέρεis πολύ, αγαπητέ μου ;

Η Ρόζα κούνησε άρνητικά το κεφάλι της. Συγχρόνως το λιπόσαρκο χέρι της άρπαξε τη

—Να ή κορούλα μου, ή Ρόζα ! φώναξε ή λαίδη Σέσμπουρ.

Και το βλέμμα της φωτίστηκε από μία λάμψη τρυφερότητας. Πλησίασε το κοριτσάκι κι' έσκυψε για να το φιλήσει στο μέτωπο. Άλλά ή μικρούλα την άπομάκρυνε με μ' άνυπόμονη κίνηση.

—Δεν θέλω να με φιλάει σήμερα, είπε.

—Υποφέρεis πολύ, αγαπητέ μου ;

Η Ρόζα κούνησε άρνητικά το κεφάλι της. Συγχρόνως το λιπόσαρκο χέρι της άρπαξε τη

ο λόρδος Σέσμπουρ κι' ο Βάλτερ μπορούσαν και της επιβήλονται... Μπροστά πρό πάντων στο Βάλτερ, είνε πάντοτε φρόνιμη... 'Όσο για τον πατέρα της, νομίζω ότι τόν άγαπάει περισσότερο από μένα, αν και εκείνος άδιαφορεί γι' αυτή.

Και ή φωνή της λαίδης Παμέλας έτρεμε από άγανάκτησι, καθώς έλεγε τα τελευταία αυτά λόγια.

Είχαν φτάσει πειά στο τημα τού κήπου που άπλων

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΩΝ

ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Η πρόοδος των μέσων συγκοινωνίας. Η φαντασία των συγγραφέων κι η πραγματικότητα. Γραφία από αλουμίνιο που τρέχει με 200 χιλιόμετρα την ώρα. Οι αστρονομικοί αριθμοί της παγκόσμιας αυτοκινητοδρόμου στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ποιοί είναι οι τομείς της «έξου» του αυτοκινήτου. Χένρι Σιγκράιτ: ο άνθρωπος των 372 χιλιομέτρων. Τα τριγωνικά δάματα του Ιλίου, κλπ. κλπ.

ΑΜΜΙΑ διο-
μηχανία στον
κόσμο δεν έ-
χει γίνει τό-
σες προόδους
όσες σημειώ-
σε, κατά τα
τέλη τ α ι α
παιάντα χρό-
νι ή διομη-
χανία τ ω ν
μεταφορών κ
μεσών. Η
πραγματικότητα ξεπέρασε τις πιο
τολμηρές προβλέψεις των εφευρε-
τών και τα πιο παράξενα όνειρα
μερικών συγγραφέων, όπως ο Ίου-
λιος Βέρν κι ο Άγγλος Ουέλς.
Έκτος από την αεροπορία που ση-
μαίνει σήμερα αναπόσπαστο έπι-
στομίο, το αυτοκίνητο είναι κυρίως
έκείνο που παρουσιάζει μια συνεχή
και προοδευτική βελτίωση.

Η Ηνωμένη Πολιτεία, στη
«Διεθνή Έκθεση του Αυτοκινήτου»
που διοργανώθηκε εσχάτως, παρουσι-
ασαν, μαζί με τα σημερινά μοντέ-
λα κι ένα σωρό άλλα μοντέλα αυ-
τοκινήτων του μέλλοντος. Απ' αυτά
λοιπόν τα μοντέλα των καινούριων
αυτοκινήτων, καταλαβαίνει κανείς,
ότι το μέλλον ανήκει στους αυτοκι-
νητιστές. Το αυτοκίνητο θ' αλλάξει
σχήμα, θα γίνει πιο χαμηλό, πιο
στενόμετρο και θα πάρει σχήμα βο-
λίδος ή τροφίλλας, για να παρου-
σιάζει έτσι όσο το δυνατό μικρό-
τερη αντίσταση στον αέρα και για
να πετυχαίνει όσο μπορεί μεγαλύτε-
ρη ταχύτητα.

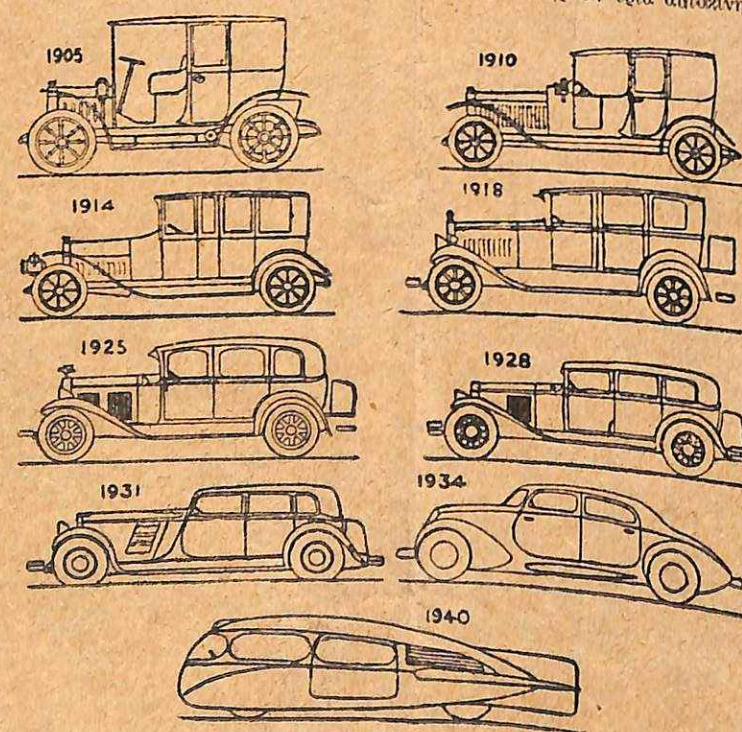
Και πράγματι, κατά τα τέλη-
ναια χρόνια η ταχύτητα των αυτο-
κινήτων πήρε δρόμο... Τα όνδρα, τα
ένεργα, τα εκατό χιλιόμετρα
την ώρα ανήκουν πια στο παρελ-
θόν. Σήμερα τ' αυτοκίνητα των
«έξου» της ταχύτητας φτάνουν
τά 372 χιλιόμετρα την ώρα! Αλλά
δε οι πρωταθλητές της ταχύτητας
είναι οι πιο τολμηροί κι οι πιο
τραυματικοί ήρωες της εποχής μας.

Ο μεγαλύτερος απ' αυτούς ή-
ταν ο Άγγλος Σιγκράιτ που πλη-
ρώσε με τη ζωή του την έλατση
ένος μεγάλου ορεξάρ. Η ζωή αυτού
του ανθρώπου είναι μια λιγνιωδής
περιπέτεια κι αξίζει, με την αλη-
θεία, να γίνει απ' όλους γνωστή.

Ο Σιγκράιτ άρχισε τη σταδιο-
δρομία του το 1918 μ' ένα αυτοκι-
νητο κορσας «Ουέλς». Για να τον
προσέξει ο αυτοκινητοδρόμος της
Εταιρείας του Σάιτμ και να τον
προσλάβει στο έργο των οδηγών
του, ο Σιγκράιτ διακίνησε το
πάντα στις κορσας του. Ο νεαρός
αθλητής όμως πέτυχε τον σκοπό
του. Την μεγάλη ώστος διαμαρτυ-
ρία, όπως διηγείται ο ίδιος Σιγκράιτ,
την υπέστη στις αυτοκινητοδρομίες
του «Γράν-Πρι» στο Λέ Μόνε.
Μια πέτρα, την οποία πέταξε με
ταχύτητα βολίδας ένα αυτοκίνητο
που προπορεύταν του δικού του,
έπεσε βλάστη στο τιμόνι του Σι-

γκράιτ και τραυμάτισε το μηχανι-
κό του. Μια άλλη πέτρα, πέτρα,
την οποία σήκωσε ένας από τους
προσπαισούς τροχούς του αυτοκινή-
του του, άνοιξε μια τρύπα μεγέθους
γροθιάς σκό ντεπάζιτο της γενίνας
κι έκοψε τα λάστιχα της κορσας
του. Ο μηχανικός ώστόσο ήν και
τραυματισμένος, κατόρθωσε να
φράξει την τρύπα για να μη χυ-
νεται ή γενίνα και να συνεχίσουν έ-
τσι κι οι δυο την λιγνιωδή κορ-
σα τους. Κατόρθωσε λοιπόν να
φτάσει τρίτος στο τέταμο, αν κι έ-
χε έφτα συναντιστός με δυνατός
και γερός μηχανές.

—Η μέχρι τέλους αντίσκη μου,
έλεγε στους φίλους του ο Σιγκράι-
τ, στον πρώτον αυτό αγώνα μου
ήταν για μένα ζήτημα τιμής! Και

Η εξέλιξη του αυτοκινήτου

θα επέμενα ακόμη, έτσι κι αν έ-
πρόκειτο να κοπεί τ' αυτοκίνητό μου
στα δυό!...

Γρήγορα κατόπιν ο Σιγκράιτ ά-
πέκτησε πείραν παρατόμιου οδηγού
και ανεγνωρίσθη ως ένας από τους
καλύτερους «έξου» του αυτοκινή-
του. Τα τριγωνικά δυστυχήματα β-
μως είναι αναπόσπαστα από τις α-
υτοκινητοδρομίες. Ίδω δε μερικά,
τά οποία είχε διηγηθί κατά και
ρούς ο τολμηρός Άγγλος αυτοκι-
νητιστής στους φίλους του:

Ο Γάλλος Σασσάν, ο συναγωνι-
στής του Σιγκράιτ, έπαθε στον
48 γύρο μιας αυτοκινητοδρομίας,
στο Μπράντλαντ, βλάβη στον δεξιό
όπισθιο τροχό και ξέφυγε από την
τροχιά του. Το αυτοκίνητο υπερέ-
βη το κατάρκτημα και σταμάτησε σε
άβυσσο πέντε μέτρων, χωρίς ούτε ο
οδηγός, ούτε ο μηχανικός να πά-
θουν τίποτα. Όταν όμως ο οδηγός
επισπενδονίστηκε ξέω, μετξύ του

τιμονιού και του όπισθιου μέρους
του αυτοκινήτου του, έχασε τα
καπούτσια του. Φαντασθήτε λοιπόν
την έκπληξη του Σιγκράιτ, όταν,
καθώς περνούσε από το σημείο που
είχε γίνει το δυστύχημα του Σασ-
σάν, μη ξέροντας τι είχε συμβεί έ-
κει πρό όλίγου, είδε καταγής ένα
ξενάγοι καπούτσια!...

Ο μηχανικός Ντυτουά, ώστόσο,
για να συνέλθη από τον νευρικό
κλονισμό που υπέστη, δανείσθηκε έ-
κπαινα ένα αεροπλάνο κι έκανε με-
ρικές περπονήσεις στο κενό. Η θε-
ραπεία πέτυχε λαμπρά κι ο Ντυ-
τουά εξακολούθησε κατόπιν να λαμ-
βάνη μέρος στους αγώνες!...

Σταυς αγώνες του «Γράν-Πρι»
του 1925, στο νέο δρόμο του Μον-
τρεν, πρώτα ήσαν τρία αυτοκίνη-
τα.

Ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα,
ο Σιγκράιτ πέρασε από κει περα
κι έκανε αυτόν τον γύρο τέσσερες
φωρές χωρίς να χάσει την ψυχραι-
μία του που έβλεπε τα συντριμ-
ματα του αυτοκινήτου του φίλου
του. Είχε μονάχα μια μεγάλη άνη-
σχη για τη μηχανή του που ήταν
ίδια με του Γκουίνες, γιατί κατα-
λάβαινε ότι το δυστύχημα δεν προ-
ήλθε από λάθος του φίλου του που
ήταν άριστος οδηγός, μα από μη
χανική βλάβη. Μήπως λοιπόν θα
ερχάταν κι ή σειρά του; Εδύτοχός
ήμως ή μηχανή του άνηξε κι έ-
τσι κατόρθωσε να φτάσει νικητής
στο τέταμο.

Μια άλλη φορά πάλι στην Βου-
λώνη, ο Σιγκράιτ ήλνε έτοιμος
να ξεκινήσει με λιγνιωδή ταχύτη-
τα την ώρα που δίδεται το σημείο
της ξεκινήσεώς του, όταν ξαφνικά
προσπαθείται ένα αυτοκίνητο από
την αντίθετη διεύθυνση! Ο τολμη-
ρός «ερεορνητμ» δεν έκανε και
διαμαρτυρείται για τον πολύτιμο
χρόνο που χάνει. Μα το αυτοκίνητο
έχει πληρώσει κι οι δυο επιβάτες
του που φωνάζουν να μη ξεκινήσει,
γιατί ο λοχαγός Χόβερ έχει εντε-
ροσπαρεί με τ' αυτοκίνητό του στην
πρώτη στροφή κι έχει σκοτωθί. Έ-
να πλήθος δε κόσμου έχει πλημ-
μώσει τον δίοδο...

Φαντασθήτε τώρα τι θα γινόταν,
αν ο Σιγκράιτ ξεκινούσε με την
λιγνιωδή ταχύτητα που έτρεχε
πάντα κι έφευγε επάνω από περ-
πονητό πλίδος...

Λίγα βήματα πιο κάτω κι άκοι-
δος στον τόπο του δυστυχήματος
τον Χόβερ, περίμενε ή γυναίκα του
στην Σιγκράιτ για να τον άποχαι-
ρήσει, καθώς θα περνούσε με σχε-
τική βραδυπορεία... Στάθηκε όμως
τρισεύρη, γιατί θα έβλεπε το σπύργό
της να τσακίζεται κι έκινεσιν άπό-
νο στα συντριμματα του πρώτου
αυτοκινήτου και στον κόσμο!

Κατά το 1926, ώστόσο ο Σι-
γκράιτ, θέλοντας να καταρρίψει
το παγκόσμιο ορεξάρ ταχύτητας, ξή-
τησε από τον άρχιμηχανικό του να
ποιά κατασκευάσει μια μηχανή, ή ό-
ποια να μπορεί ν' αναπτύξει ταχύ-
τητα 400 χιλιομέτρων, την ώρα!

Πράγματι, ή μηχανή κατασκευά-

σθηκε κι ήταν συνολικής δυνάμεως
χιλίων ίππων! Ο αντιπρόσωπος του
εργοστασίου Ντύνλοπ του υποσχέ-
θη ότι θα του κατασκεύαζε λάστιχο
που θα μπορούσαν ν' άνδξουν στη
διαβολική αυτή ταχύτητα επί τριά-
μιση λεπτά και το κατόρθωσε. Ο
τολμηρός αυτοκινητιστής ήταν έτοι-
μος πια για να επιχειρήσει το και-
νούριο κατόρθομά του. Πήγε λοι-
πόν στις Ηνωμένες Πολιτείες. Μα
μόνο στον δρόμο του Νταϊτόνα
Μπις της Φλορίδας, που είναι ίσως
σαφάντα όλόκληρα χιλιόμετρα θα
μπορούσε να διεξαχθί ο αγώνας.
Στον δρόμο όμως αυτόν ο κάτοχος
του παλιού παγκόσμιου ορεξάρ, ο
Πάρρυ Τόμας, είχε τραυματισθί
θανάσιμα, έκινεσιν άκριβώς τις μέ-
ρες.

—Κακός οιωνός, είπε ο Σιγκράι-
τ, μόλις το έμαθε.
Δεν αποθαρρύνθηκε ώστόσο. Ο
άρχιμηχανικός του του είχε πη ότι
ή μηχανή αυτή μπορούσε να δου-
λεί ή σαν ρολόι μόνον σε τρεις δι-
αδρομές. Έκανε λοιπόν μια διαδρο-
μή με μικρή ταχύτητα, έκαιον πε-
νήντα χιλιόμετρων, μα δεύτερη δι-
κυστική κορσα για να συνήθισι
στην καθένηση του χαλδιδίου αυ-
τού τέτατος και δεν του έμνε πια
παρά ή τρίτη. Η διακνήρησις του
αυτοκινήτου ήταν παρατόμι εικο-
νη, μα ή όρημ ή αντίθετος αέ-
ρος που προκαλούσε ή άφάνταστη
ταχύτης, ήταν άπερίγραπτη! Ο Σι-
γκράιτ ώστόσο κατόρθωσε να κα-
ταρρίψη όλα τα ορεξάρ ταχύτητας...
Μα δεν είχε ικανοποιηθί. Ήθελε
να φτάσει την ταχύτητα των 386
χιλιομέτρων! Με αυτήν την ταχύ-
τητα, ή μικρός στήναις που έπο-
μάνουν την διαδρομή του αυτοκινή-
του φαίνονται σαν λεπτές γραμμές.
Ο Σιγκράιτ αυτή τη φορά δεν
ήταν άνθρωπος. Ήταν βίημα που
έξεσπενδονίζετο μονάχο του. Η
σκέψης του ήταν μια: να φτάσει στο
τέταμο ή να πεθάνη. Τα κατόρφε-
ρα λοιπόν και τα δυό.

Με τ' αυτοκίνητα όμως το μέ-
λλον, με τις βολίδες που θ' ανα-
πτύσσουν λιγνιωδή ταχύτητα, ο
κίνδυνος του θανάτου δεν θα υπά-
χη. Αυτός άλλωστε είναι ο σκοπός
των προσπαθειών που καταβάλλουν
οι σημερινοί εφευρέτες. Ο κόσμος
στό μέλλον θα τρέχη με κοινά αυτο-
κίνητα και χωρίς κανένα κίνδυνο,
σαν τον ήρωά του αλλά και άτυχο
Άγγλο «ερεορνητμ» Χένρι Σι-
γκράιτ.

ΠΩΛ ΜΕΡΣΙΕ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΤΑ ΦΑΓΗΤΑ ΤΩΝ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

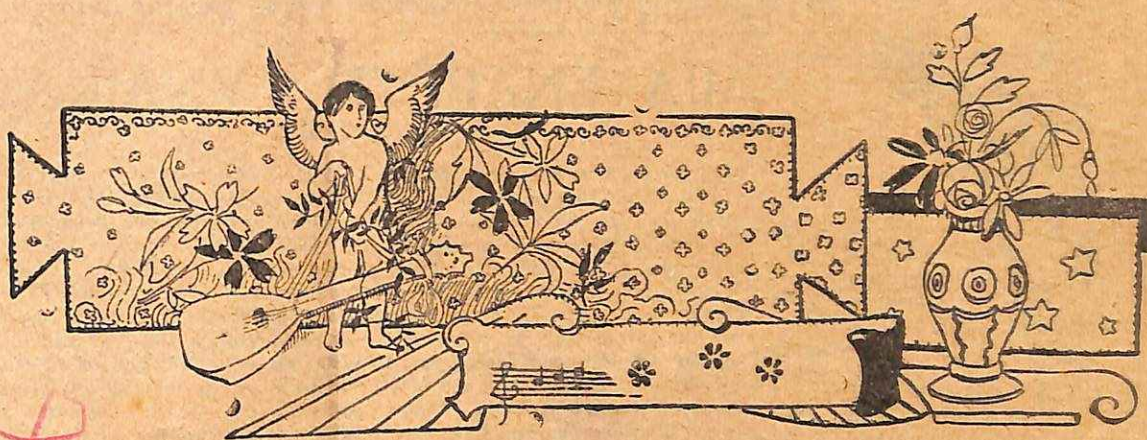
Ο Εξόριστος Κάιζερ τρελλαίνε-
ται για το σάλμι από τοίχες.
Ο Εξόριστος έπίσης Άλφόνσος
της Ισπανίας έχει για καλύτερο
φαγητό του τις βοδινές ατροφί-
λες.

Το άγαπημένο γλυκό του βα-
σιλέως της Ιταλίας είναι κρέμα κα-
ραμέλλα.

Ο βασιλεύς της Αγγλίας δεν
περνάει μέρα που να μη φάη δυό
τρεψ άρνίσες ατροφίλες, που τις
θέλει καλοψημένες.

Ο τσάρος Νικόλαος δ Β' άπα-
νοσε να του σερβίρουν κάθε μέρα
κατακαυμένο ημεροπύ.

Κι ο δικός μας βασιλεύς, ο αεί-
μνηστος Γεώργιος δ Α', θεωρούσε
άπαραίτητο μέρος του λιτού πάντα
μενού του δύο αγριο, με κόκκινα με-
γαλνιούρα πέντε κρεμμυδάκια.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Πολωνική Παράδοση)

Είλε χρόνια, από τότε, πολλά,
παραπολλά, όλόκληροι αιώνες, από
πών καιρό, πών ο Κύριος ήμων Ίη-
σους Χριστός, βασίλευεν επί της
γής. Μια μέρα θέλησεν ο Κύριος
να πάη σε μια πόλη, που ήταν μα-
κριά πολύ.

Τράβηξε λοιπόν και πήγαινε. Μα
ο δρόμος ήταν πολή μακρός, κι
έκανε και ξέστη, μια μεγάλη ξέ-
στη, μα τί ξέστη!... Έσταζαν τα
λιθάκια! Έτσι, πών ο Χριστός στα-
ματούσε κάθε λίγο στον δρόμο, για
να ξεασαίνει.

Άλλά μόλις σταματούσε ο Χρι-
στός, ο διάβολος πών τον παρακολο-
ούσε, για να τον ενοχλή, σήκωνε
τόσα σννεφα από σκάνη, στον δρό-
μο, πών ο Χριστός πνιγόταν και ά-
ναγκαζόταν να σηκωθί και να έ-
ξακολουθήσει την οδοπορία του.

Μόλις σηκωνόταν και ξεκινούσε
πάλιν ο Χριστός, αμέσως έχανότα-
νε κι ή σκάνη.

Βάδιζε, βάδιζε, βάδιζε ο Ίη-
σους Χριστός και τέλος έφτασε σε
ένα δάσος, αρκετά πικνό και σκε-
ρό, και κάθισε εκεί, για να ανα-
παυθί λίγο. Άλλά άξαφνα, εκεί ο-
που καθόταν, έσοπάει μια θύελλα
από δυνατές άπαισεις και μουγκρητά
τρομοκρατικά. Κι ές να γυρίσι το
μάτι του βλέπει να θγαίνουν από θ-
λες τις μεριές του δάσους, άγρια
θηρία, λυσσοσπέντα, ν' άναίγουν τα
στόματά τους, με κάτι μεγάλα δόν-
τια, και κάτι νύχια σαν μαχαίρια,
και να τ' άπλώνουν επάνω του!...

Ο Ίησους, κατάλαβε αμέσως,
ότι αυτό, ήταν έργο του Σατανά,
και ούτε πρόσεξε καν τα θηρία, αν
και αυτά κάμαγε ένα κνδλό γύρω
του, και ούρλιαζαν, και τοίζαν τα
δόντια τους και ξεσχίζαν τα δέν-
τρα με τα νύχια τους.

Ο Ίησους, κατάλαβε αμέσως,
ότι αυτό, ήταν έργο του Σατανά,
και ούτε πρόσεξε καν τα θηρία, αν
και αυτά κάμαγε ένα κνδλό γύρω
του, και ούρλιαζαν, και τοίζαν τα
δόντια τους και ξεσχίζαν τα δέν-
τρα με τα νύχια τους.

Ο Ίησους άναπαύθηκε εκεί ά-
κετά, και όταν ξεκινούσθηκε, θέ-
λησε να εξακολουθήσει τον δρόμο
του και πάλι. Έπειδή όμως δεν έ-
φταναν τα θηρία από γύρω του, ά-
πλωσε το χέρι του και έκαμε το
σημείο του σταυρού. Και τότε, όλα
τα θηρία χαθίκαν από έμπρός του,
σαν να ήσανε κιννός.

Άλλά, αν κι έφυγαν και χαθί-
καν όλα τα θηρία, ένας μονάχα
σκύλος δεν κινήθηκε διάλου, από τη
θέση του, ένας χοντροσκελετός, μαλ-
λαρός και άγριος, με κόκκινα μά-
τια. (Τον καιρό εκείνον, οι σκύλοι

δεν ήσαν φίλοι του ανθρώπου, α-
λλά ήσαν εχθροί του και ζούσανε,
όπως και τα θηρία, στα δάση). Μό-
λις λοιπόν ο Κύριος ξεκίνησε, ο
σκύλος τον άκολούθησε γαυγίζον-
τας, θέλοντας να του δαγκάσει το
κατάτο του.

Ο Ίησους, αγαθός και πρσός,
του έφριξε ένα κομμάτι ψωμιού, λέ-
γοντας:

—Αν πεινάς, πάρε αυτό και φά-
γε.

Άλλά το ζώο, ούτε άγγιξε διάλου
το ψωμί, αλλά εξακολουούσε να
γαυγίζει και να τρώει άγρια τα δόν-
τια του. Ο Ίησους γύρισε και πά-
λι και του έλεγε:

—Πούχασε σου λέω.

Άλλά το ζώο, ούτε άγγιξε διάλου
το ψωμί, αλλά εξακολουούσε να
γαυγίζει και να τρώει άγρια τα δόν-
τια του. Ο Ίησους γύρισε και πά-
λι και του έλεγε:

—Πούχασε σου λέω.

Βάδιζε, βάδιζε, βάδιζε ο Ίη-
σους Χριστός και τέλος έφτασε σε
ένα δάσος, αρκετά πικνό και σκε-
ρό, και κάθισε εκεί, για να ανα-
παυθί λίγο. Άλλά άξαφνα, εκεί ο-
που καθόταν, έσοπάει μια θύελλα
από δυνατές άπαισεις και μουγκρητά
τρομοκρατικά. Κι ές να γυρίσι το
μάτι του βλέπει να θγαίνουν από θ-
λες τις μεριές του δάσους, άγρια
θηρία, λυσσοσπέντα, ν' άναίγουν τα
στόματά τους, με κάτι μεγάλα δόν-
τια, και κάτι νύχια σαν μαχαίρια,
και να τ' άπλώνουν επάνω του!...

Ο Ίησους, κατάλαβε αμέσως,
ότι αυτό, ήταν έργο του Σατανά,
και ούτε πρόσεξε καν τα θηρία, αν
και αυτά κάμαγε ένα κνδλό γύρω
του, και ούρλιαζαν, και τοίζαν τα
δόντια τους και ξεσχίζαν τα δέν-
τρα με τα νύχια τους.

Ο Ίησους, κατάλαβε αμέσως,
ότι αυτό, ήταν έργο του Σατανά,
και ούτε πρόσεξε καν τα θηρία, αν
και αυτά κάμαγε ένα κνδλό γύρω
του, και ούρλιαζαν, και τοίζαν τα
δόντια τους και ξεσχίζαν τα δέν-
τρα με τα νύχια τους.

Ο Ίησους άναπαύθηκε εκεί ά-
κετά, και όταν ξεκινούσθηκε, θέ-
λησε να εξακολουθήσει τον δρόμο
του και πάλι. Έπειδή όμως δεν έ-
φταναν τα θηρία από γύρω του, ά-
πλωσε το χέρι του και έκαμε το
σημείο του σταυρού. Και τότε, όλα
τα θηρία χαθίκαν από έμπρός του,
σαν να ήσανε κιννός.

Άλλά, αν κι έφυγαν και χαθί-
καν όλα τα θηρία, ένας μονάχα
σκύλος δεν κινήθηκε διάλου, από τη
θέση του, ένας χοντροσκελετός, μαλ-
λαρός και άγριος, με κόκκινα μά-
τια. (Τον καιρό εκείνον, οι σκύλοι

δεν ήσαν φίλοι του ανθρώπου, α-
λλά ήσαν εχθροί του και ζούσανε,
όπως και τα θηρία, στα δάση). Μό-
λις λοιπόν ο Κύριος ξεκίνησε, ο
σκύλος τον άκολούθησε γαυγίζον-
τας, θέλοντας να του δαγκάσει το
κατάτο του.

Ο Ίησους, αγαθός και πρσός,
του έφριξε ένα κομμάτι ψωμιού, λέ-
γοντας:

—Αν πεινάς, πάρε αυτό και φά-
γε.

Άλλά το ζώο, ούτε άγγιξε διάλου
το ψωμί, αλλά εξακολουούσε να
γαυγίζει και να τρώει άγρια τα δόν-
τια του. Ο Ίησους γύρισε και πά-
λι και του έλεγε:

—Αν πεινάς, πάρε αυτό και φά-
γε.

Άλλά το ζώο, ούτε άγγιξε διάλου
το ψωμί, αλλά εξακολουούσε να
γαυγίζει και να τρώει άγρια τα δόν-
τια του. Ο Ίησους γύρισε και πά-
λι και του έλεγε:

—Πούχασε σου λέω.

Άλλά το ζώο, ούτε άγγιξε διάλου
το ψωμί, αλλά εξακολουούσε να
γαυγίζει και να τρώει άγρια τα δόν-
τια του. Ο Ίησους γύρισε και πά-
λι και του έλεγε:

—Πούχασε σου λέω.

Άλλά το ζώο, ούτε άγγιξε διάλου
το ψωμί, αλλά εξακολουούσε να
γαυγίζει και να τρώει άγρια τα δόν-
τια του. Ο Ίησους γύρισε και πά-
λι και του έλεγε:

Βάδιζε, βάδιζε, βάδιζε ο Ίη-
σους Χριστός και τέλος έφτασε σε
ένα δάσος, αρκετά πικνό και σκε-
ρό, και κάθισε εκεί, για να ανα-
παυθί λίγο. Άλλά άξαφνα, εκεί ο-
που καθόταν, έσοπάει μια θύελλα
από δυνατές άπαισεις και μουγκρητά
τρομοκρατικά. Κι ές να γυρίσι το
μάτι του βλέπει να θγαίνουν από θ-
λες τις μεριές του δάσους, άγρια
θηρία, λυσσοσπέντα, ν' άναίγουν τα
στόματά τους, με κάτι μεγάλα δόν-
τια, και κάτι νύχια σαν μαχαίρια,
και να τ' άπλώνουν επάνω του!...

Ο Ίησους, κατάλαβε αμέσως,
ότι αυτό, ήταν έργο του Σατανά,
και ούτε πρόσεξε καν τα θηρία, αν
και αυτά κάμαγε ένα κνδλό γύρω
του, και ούρλιαζαν, και τοίζαν τα
δόντια τους και ξεσχίζαν τα δέν-
τρα με τα νύχια τους.

Ο Ίησους, κατάλαβε αμέσως,
ότι αυτό, ήταν έργο του Σατανά,
και ούτε πρόσεξε καν τα θηρία, αν
και αυτά κάμαγε ένα κνδλό γύρω
του, και ούρλιαζαν, και τοίζαν τα
δόντια τους και ξεσχίζαν τα δέν-
τρα με τα νύχια τους.

Ο Ίησους άναπαύθηκε εκεί ά-
κετά, και όταν ξεκινούσθηκε, θέ-
λησε να εξακολουθήσει τον δρόμο
του και πάλι. Έπειδή όμως δεν έ-
φταναν τα θηρία από γύρω του, ά-
πλωσε το χέρι του και έκαμε το
σημείο του σταυρού. Και τότε, όλα
τα θηρία χαθίκαν από έμπρός του,
σαν να ήσανε κιννός.

Άλλά, αν κι έφυγαν και χαθί-
καν όλα τα θηρία, ένας μονάχα
σκύλος δεν κινήθηκε διάλου, από τη
θέση του, ένας χοντροσκελετός, μαλ-
λαρός και άγριος, με κόκκινα μά-
τια. (Τον καιρό εκείνον, οι σκύλοι

δεν ήσαν φίλοι του ανθρώπου, α-
λλά ήσαν εχθροί του και ζούσανε,
όπως και τα θηρία, στα δάση). Μό-
λις λοιπόν ο Κύριος ξεκίνησε, ο
σκύλος τον άκολούθησε γαυγίζον-
τας, θέλοντας να του δαγκάσει το
κατάτο του.

Ο Ίησους, αγαθός και πρσός,
του έφριξε ένα κομμάτι ψωμιού, λέ-
γοντας:

—Αν πεινάς, πάρε αυτό και φά-
γε.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΟ

ΜΙΑ ΕΝΑΡΕΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ...

—Ο Μάξ κί-
ταξε στα μάτια
την κ. Ροζίν
Μπερτιέ, μα-
γνητιστική α-
κόμη μιά φορά
από την λάμψη
τους και της
ψιθύρισε με πό-
θος:
—Σας αγα-
πώ!

—Η Ροζίν Μπερτιέ χαμογέλασε
και είπε:
—Θαυμάσια! Λοιπόν;
—Ε, τί λοιπόν; Καταλαβαίνετε
ότι...

—...Θέλετε να με καλέσετε να
πάω το σπίτι σας, ω ναι, σαν
φίλοι, στο σπίτι μου. Αυτό το πε-
ρμένα... Αγαπητέ μου φίλε, το
σφάλμα είναι δικό μου. Διασκέδασα
λίγους μαζί σας από φιλαρέσκεια,
από καθαρή φιλαρέσκεια και τώρα
θέλω να τα πράγματα γίνουντα
σοβαρά... Μά έλπιζω ότι θα με κα-
ταλάβετε... ήταν ένα παιγνίδι, ένα
σκέτσο...

—Αντίκω στην κατηγορία
έκείνη των γυναικών που λέγονται
έναντες, φρόνιμες, πιστές... Η ιδέα
η απαίσια των άνδρων που με κά-
νει κατασκήνιο από την ντροπή
μου... Φαίνεται όμως ότι έσείς δεν
το προσέξατε... Εύτυχες βροκό-
μαστε άνοιξη στο σπίτι, 'Ας σταμα-
τήσουμε κ' από το πρώτο θέμα.
Μα έλατε, φίλε μου, πρέπει να το
καταλάβετε... Με φαντάζεστε έμ-
ένα, έμ'ένα στο σπίτι σας;

—Όχι, κυρία μου. Κι' εσείς κά-
ντε λάθος. Δεν σας φαντάζομαι
στο σπίτι μου. Σας είπα ότι σας α-
γαπώ, τοις μέλλουσιν, παράφορα. 'Ε, λοι-
πόν σας βλέπω κ' ένα κολλητιστικό
διαμέρισμα, στολισμένο, επιπλωμέ-
νο για σας! Σας φαντάζομαι στο
διαμέριμά μου! Στο ιερό διαμέ-
ρισμα του ερωτός μας... Σας αγα-
πώ πάρα πολύ γι' αυτό και σας
σέβομαι άκρως περισσότερο. Θάθε-
λα να ξο πάνα μαζί σας. Μα αλ-
λοίμον! Είσατε παντρεμένη και
γι' αυτό δεν μπορώ να σας προσ-
φέρω τίποτε άλλο παρά μιά κοινή
ερωτική φωνή, δική μας, αποκλει-
στικά δική μας, όπου πριν από σας,
δεν πάτησε το πόδι της καμιά γί-
νη γυναίκα. Πέστε ναι, και θα
δείτε ότι μέσα σε λίγες μέρες θα
έχετε το απόλυτο, το ήσυχο δια-
μέρισμά σας...

—'Α! Μά είσατε θαυμάσιος!
Ξέρετε πολλές τέτοιες φωνές;
—Όχι, μά είμαι βέβαιος ότι θα
βρω. Μη σας νοιάζει... Αυτές η
μικρολεπτομέρειες δεν πρέπει να
σας σκοτώνουν.

—Με σκοτώνουν, γιατί ξέρω ότι...
Κι' η Ροζίν Μπερτιέ σταμάτησε
απότομα κι' αποτέλειωσε τη φράση
της μ' ένα ποικιλόμοιο χαμόγελο. 'Ε-
πειτα έστρεψε μιά περιεργή ματιά
στον Μάξ Μπινόρ και τού είπε:

—'Α, είμαι περιεργή να δω πως
θα τα καταφέρετε! ...
—Λοιπόν, σύμφωνα; Έκανε έκεί-
νος δόλδαρος.

—Δεν μπορώ να σας πω τίποτα...
Φίλε μου, βοηθή πρώτα τη φωνή
μας και τότε τα ξαναλέμε.

Αυτά τα λόγια της Ροζίν Μπερ-
τιέ ήταν μιά υπόσχεση. Μιά υπό-
σχεση άκρως πιο μεγάλη ήταν και
το χαμόγελο που τα συνόδευε. 'Ο

Μάξ δεν πίστευε στ' αυτιά του και
στά μάτια του. Είχε κάνει μιά κατά-
κτηση από τις πιο σπάνιες, χωρίς
να δυσκολευτεί και πολύ... Κι' ό-
μως, αυτή η χαριτωμένη κ. Ροζίν
Μπερτιέ που είχε παντρευτεί μόλις
έδω κι' ένα χρόνο, κι' είχε πάρει
τόν πιο όμορφο και τόν πιο θελκτι-
κό νέο του Παρισιού, έθεωρείτο...
απόρρητη! Τι σου είχε αυτές η α-
δυναμίες των γυναικών! ... Τίδες
λοιπόν είχε όλες τους; Τίδες! 'Ο
Μάξ ένοιωσε μιά μικρή απογοήτευ-
ση. Είχε έτοιμαστή για μιά δυσκο-
λη κατάσταση κι' είχε σοφιστή χί-
λιες δυο ερωτικές παγίδες... Και
νύ, τώρα, με το νοίκιασμα ενός δι-
αμερίσματος, η Ροζίν Μπερτιέ έπε-
φτε νικημένη στην αγκαλιά του.

—'Ο Μάξ βροχόταν στην υπερβολι-
κή γελοία θέσι εκείνου που πήρε
μεγάλη φόρα για να πηδήξει ένα
μικροσκοπικό χατζάκι! 'Η Ροζίν
Μπερτιέ μάλιστα, από τη στιγμή
αυτή, τού φάνηκε λιγότερο επιθυ-
μητή. Ήταν πολύ εύκολη, παραπο-
λή εύκολη...

—Από την άλλη μέρα ωστόσο πα-
ρουσίαστηκε το πρώτο εμπόδιο.
'Ο Μάξ πήγε σ' ένα μεσιτικό
γραφείο, μα δεν υπόφερε να πάρη
την διεύθυνση κανενός ξενοικιασίου
διαμερίσματος.

—Δεν έχωμε να σας δώσουμε
τίποτα, κύριε, τού είπε ο μεσιτής.
Συλλογιστήτε ότι ο πληθυντικός του
Παρισιού έχει τριπλασιασθί. Δεν
υπόφερε ξενοικιαστή ούτε μιά σο-
φία. 'Επειτα, μάς κάνουν μεγάλη
ένταξη οι θυροφύλακες των σπιτιών.
Μας κλέβουν το επάγγελμα! Σημ-
ερνούν μονάχοι τους με τους πε-
λάτες για να κερδίζουν μεγαλύτε-
ρες μεριμνίες. Τι να σας πω λοι-
πόν... Για προσπαθήστε μονάχοι
σας. 'Ισως έτσι καταφέρετε να
βοηθή κανένα διαμέρισμα. Μα θα
κοπιάσετε πολύ, ναι, παραπολύ.

—Δεν έχωμε να σας δώσουμε
τίποτα, κύριε, τού είπε ο μεσιτής.
Συλλογιστήτε ότι ο πληθυντικός του
Παρισιού έχει τριπλασιασθί. Δεν
υπόφερε ξενοικιαστή ούτε μιά σο-
φία. 'Επειτα, μάς κάνουν μεγάλη
ένταξη οι θυροφύλακες των σπιτιών.
Μας κλέβουν το επάγγελμα! Σημ-
ερνούν μονάχοι τους με τους πε-
λάτες για να κερδίζουν μεγαλύτε-
ρες μεριμνίες. Τι να σας πω λοι-
πόν... Για προσπαθήστε μονάχοι
σας. 'Ισως έτσι καταφέρετε να
βοηθή κανένα διαμέρισμα. Μα θα
κοπιάσετε πολύ, ναι, παραπολύ.

—Δεν έχωμε να σας δώσουμε
τίποτα, κύριε, τού είπε ο μεσιτής.
Συλλογιστήτε ότι ο πληθυντικός του
Παρισιού έχει τριπλασιασθί. Δεν
υπόφερε ξενοικιαστή ούτε μιά σο-
φία. 'Επειτα, μάς κάνουν μεγάλη
ένταξη οι θυροφύλακες των σπιτιών.
Μας κλέβουν το επάγγελμα! Σημ-
ερνούν μονάχοι τους με τους πε-
λάτες για να κερδίζουν μεγαλύτε-
ρες μεριμνίες. Τι να σας πω λοι-
πόν... Για προσπαθήστε μονάχοι
σας. 'Ισως έτσι καταφέρετε να
βοηθή κανένα διαμέρισμα. Μα θα
κοπιάσετε πολύ, ναι, παραπολύ.

—Δεν έχωμε να σας δώσουμε
τίποτα, κύριε, τού είπε ο μεσιτής.
Συλλογιστήτε ότι ο πληθυντικός του
Παρισιού έχει τριπλασιασθί. Δεν
υπόφερε ξενοικιαστή ούτε μιά σο-
φία. 'Επειτα, μάς κάνουν μεγάλη
ένταξη οι θυροφύλακες των σπιτιών.
Μας κλέβουν το επάγγελμα! Σημ-
ερνούν μονάχοι τους με τους πε-
λάτες για να κερδίζουν μεγαλύτε-
ρες μεριμνίες. Τι να σας πω λοι-
πόν... Για προσπαθήστε μονάχοι
σας. 'Ισως έτσι καταφέρετε να
βοηθή κανένα διαμέρισμα. Μα θα
κοπιάσετε πολύ, ναι, παραπολύ.

—Δεν έχωμε να σας δώσουμε
τίποτα, κύριε, τού είπε ο μεσιτής.
Συλλογιστήτε ότι ο πληθυντικός του
Παρισιού έχει τριπλασιασθί. Δεν
υπόφερε ξενοικιαστή ούτε μιά σο-
φία. 'Επειτα, μάς κάνουν μεγάλη
ένταξη οι θυροφύλακες των σπιτιών.
Μας κλέβουν το επάγγελμα! Σημ-
ερνούν μονάχοι τους με τους πε-
λάτες για να κερδίζουν μεγαλύτε-
ρες μεριμνίες. Τι να σας πω λοι-
πόν... Για προσπαθήστε μονάχοι
σας. 'Ισως έτσι καταφέρετε να
βοηθή κανένα διαμέρισμα. Μα θα
κοπιάσετε πολύ, ναι, παραπολύ.

—Δεν έχωμε να σας δώσουμε
τίποτα, κύριε, τού είπε ο μεσιτής.
Συλλογιστήτε ότι ο πληθυντικός του
Παρισιού έχει τριπλασιασθί. Δεν
υπόφερε ξενοικιαστή ούτε μιά σο-
φία. 'Επειτα, μάς κάνουν μεγάλη
ένταξη οι θυροφύλακες των σπιτιών.
Μας κλέβουν το επάγγελμα! Σημ-
ερνούν μονάχοι τους με τους πε-
λάτες για να κερδίζουν μεγαλύτε-
ρες μεριμνίες. Τι να σας πω λοι-
πόν... Για προσπαθήστε μονάχοι
σας. 'Ισως έτσι καταφέρετε να
βοηθή κανένα διαμέρισμα. Μα θα
κοπιάσετε πολύ, ναι, παραπολύ.

—Δεν έχωμε να σας δώσουμε
τίποτα, κύριε, τού είπε ο μεσιτής.
Συλλογιστήτε ότι ο πληθυντικός του
Παρισιού έχει τριπλασιασθί. Δεν
υπόφερε ξενοικιαστή ούτε μιά σο-
φία. 'Επειτα, μάς κάνουν μεγάλη
ένταξη οι θυροφύλακες των σπιτιών.
Μας κλέβουν το επάγγελμα! Σημ-
ερνούν μονάχοι τους με τους πε-
λάτες για να κερδίζουν μεγαλύτε-
ρες μεριμνίες. Τι να σας πω λοι-
πόν... Για προσπαθήστε μονάχοι
σας. 'Ισως έτσι καταφέρετε να
βοηθή κανένα διαμέρισμα. Μα θα
κοπιάσετε πολύ, ναι, παραπολύ.

—Δεν έχωμε να σας δώσουμε
τίποτα, κύριε, τού είπε ο μεσιτής.
Συλλογιστήτε ότι ο πληθυντικός του
Παρισιού έχει τριπλασιασθί. Δεν
υπόφερε ξενοικιαστή ούτε μιά σο-
φία. 'Επειτα, μάς κάνουν μεγάλη
ένταξη οι θυροφύλακες των σπιτιών.
Μας κλέβουν το επάγγελμα! Σημ-
ερνούν μονάχοι τους με τους πε-
λάτες για να κερδίζουν μεγαλύτε-
ρες μεριμνίες. Τι να σας πω λοι-
πόν... Για προσπαθήστε μονάχοι
σας. 'Ισως έτσι καταφέρετε να
βοηθή κανένα διαμέρισμα. Μα θα
κοπιάσετε πολύ, ναι, παραπολύ.

Κι' αλήθεια, ο κόπος ήταν με-
γάλος, πολύ μεγάλος... 'Ο Μάξ άρ-
χιζε να γυρίζει στους δρόμους με
το κεφάλι ψηλά, κυττάζοντας στα
παράθυρα και στις πόρτες. Πουθε-
νά, ούτε ένα ξενοικιαστήριο! Τι έ-
πρεπε να κάνει; Άρχισε να εφαρ-
μοζή μιά νέα μέθοδο. Έπαινε σε
κάθε σπίτι με το χαμόγελο στα
χείλη και με το κατέλλο στο χέρι,
μ' ευγένεια... 'Αδικά χαμόγελα!
Οι θυροφύλακες κοινούσαν άνοιχτά το
κεφάλι τους και τόν έστελναν περι-
πατο. 'Ο Μάξ ωστόσο ήταν πει-
σματικός. Έξερεύνησε τη σινοικι-
α του, έπειτα τη διπλανή, ύστερα
την παραπάνω, έφτασε στα βουίε-
βάστα... πουθενά...

—'Α! Η κατάσταση της Ροζίν
Μπερτιέ δεν ήταν και τόσο εύκολη,
όσο την είχε φανταστή... Τώρα
μάλιστα διαβόηταν εκείνη. Εκείνη
πρώτη τόν ρωτούσε μ' αγωνία:
—Μήπως βρήκατε τίποτα;
—Θέω μου!... Δηλαδή... πρέπει
να ομολογήσω ότι δεν βρήκα έκεί-
νο που ήθελα. Και ξέρετε, θέλω
το διαμέρισμά μου να είναι όμορφο,
ειχάριστο, θελκτικό κι' όχι σε καμ-
μιά πληρική συνοικία...

—'Η Ροζίν Μπερτιέ συλλογιζόταν
τόρα ότι ο Μάξ ήταν δύσκολος.
Φαντάζοταν ότι έπαινε να δοή κα-
νένα από εκείνα τα πολύπλοκα δια-
μερίσματα, στο ισόγειο, σε παρά-
μερο δρόμο με ιδιαίτερη είσοδο και
με μιά έξοδο κρυφή. Θεέ μου! Μα
δεν χρειάζονται τέτοιες πολυτέ-
λειες! 'Η Ροζίν Μπερτιέ θα ήταν
ειχάριστη μ' από ένα διαμέ-
ρισμα στο πέμπτο πάτωμα, φτάνει
το σπίτι να ήταν καθαρό και να
είχε έναν άσπασ. Θα προτιμούσε
μάλιστα ένα διαμέρισμα στο πέμ-
πτο πάτωμα: μιά τραπέζια, δυο
κάμρες, ένα σαλόνι και μιά κα-
θαρή κοζίνα... 'Αν ήτοχε και
μπαλκόνι, αυτό πειά θα ήταν υπέ-

—'Α! Η κατάσταση της Ροζίν
Μπερτιέ δεν ήταν και τόσο εύκολη,
όσο την είχε φανταστή... Τώρα
μάλιστα διαβόηταν εκείνη. Εκείνη
πρώτη τόν ρωτούσε μ' αγωνία:
—Μήπως βρήκατε τίποτα;
—Θέω μου!... Δηλαδή... πρέπει
να ομολογήσω ότι δεν βρήκα έκεί-
νο που ήθελα. Και ξέρετε, θέλω
το διαμέρισμά μου να είναι όμορφο,
ειχάριστο, θελκτικό κι' όχι σε καμ-
μιά πληρική συνοικία...

—'Η Ροζίν Μπερτιέ συλλογιζόταν
τόρα ότι ο Μάξ ήταν δύσκολος.
Φαντάζοταν ότι έπαινε να δοή κα-
νένα από εκείνα τα πολύπλοκα δια-
μερίσματα, στο ισόγειο, σε παρά-
μερο δρόμο με ιδιαίτερη είσοδο και
με μιά έξοδο κρυφή. Θεέ μου! Μα
δεν χρειάζονται τέτοιες πολυτέ-
λειες! 'Η Ροζίν Μπερτιέ θα ήταν
ειχάριστη μ' από ένα διαμέ-
ρισμα στο πέμπτο πάτωμα, φτάνει
το σπίτι να ήταν καθαρό και να
είχε έναν άσπασ. Θα προτιμούσε
μάλιστα ένα διαμέρισμα στο πέμ-
πτο πάτωμα: μιά τραπέζια, δυο
κάμρες, ένα σαλόνι και μιά κα-
θαρή κοζίνα... 'Αν ήτοχε και
μπαλκόνι, αυτό πειά θα ήταν υπέ-

—'Α! Η κατάσταση της Ροζίν
Μπερτιέ δεν ήταν και τόσο εύκολη,
όσο την είχε φανταστή... Τώρα
μάλιστα διαβόηταν εκείνη. Εκείνη
πρώτη τόν ρωτούσε μ' αγωνία:
—Μήπως βρήκατε τίποτα;
—Θέω μου!... Δηλαδή... πρέπει
να ομολογήσω ότι δεν βρήκα έκεί-
νο που ήθελα. Και ξέρετε, θέλω
το διαμέρισμά μου να είναι όμορφο,
ειχάριστο, θελκτικό κι' όχι σε καμ-
μιά πληρική συνοικία...

—'Η Ροζίν Μπερτιέ συλλογιζόταν
τόρα ότι ο Μάξ ήταν δύσκολος.
Φαντάζοταν ότι έπαινε να δοή κα-
νένα από εκείνα τα πολύπλοκα δια-
μερίσματα, στο ισόγειο, σε παρά-
μερο δρόμο με ιδιαίτερη είσοδο και
με μιά έξοδο κρυφή. Θεέ μου! Μα
δεν χρειάζονται τέτοιες πολυτέ-
λειες! 'Η Ροζίν Μπερτιέ θα ήταν
ειχάριστη μ' από ένα διαμέ-
ρισμα στο πέμπτο πάτωμα, φτάνει
το σπίτι να ήταν καθαρό και να
είχε έναν άσπασ. Θα προτιμούσε
μάλιστα ένα διαμέρισμα στο πέμ-
πτο πάτωμα: μιά τραπέζια, δυο
κάμρες, ένα σαλόνι και μιά κα-
θαρή κοζίνα... 'Αν ήτοχε και
μπαλκόνι, αυτό πειά θα ήταν υπέ-

—'Α! Η κατάσταση της Ροζίν
Μπερτιέ δεν ήταν και τόσο εύκολη,
όσο την είχε φανταστή... Τώρα
μάλιστα διαβόηταν εκείνη. Εκείνη
πρώτη τόν ρωτούσε μ' αγωνία:
—Μήπως βρήκατε τίποτα;
—Θέω μου!... Δηλαδή... πρέπει
να ομολογήσω ότι δεν βρήκα έκεί-
νο που ήθελα. Και ξέρετε, θέλω
το διαμέρισμά μου να είναι όμορφο,
ειχάριστο, θελκτικό κι' όχι σε καμ-
μιά πληρική συνοικία...

—'Η Ροζίν Μπερτιέ συλλογιζόταν
τόρα ότι ο Μάξ ήταν δύσκολος.
Φαντάζοταν ότι έπαινε να δοή κα-
νένα από εκείνα τα πολύπλοκα δια-
μερίσματα, στο ισόγειο, σε παρά-
μερο δρόμο με ιδιαίτερη είσοδο και
με μιά έξοδο κρυφή. Θεέ μου! Μα
δεν χρειάζονται τέτοιες πολυτέ-
λειες! 'Η Ροζίν Μπερτιέ θα ήταν
ειχάριστη μ' από ένα διαμέ-
ρισμα στο πέμπτο πάτωμα, φτάνει
το σπίτι να ήταν καθαρό και να
είχε έναν άσπασ. Θα προτιμούσε
μάλιστα ένα διαμέρισμα στο πέμ-
πτο πάτωμα: μιά τραπέζια, δυο
κάμρες, ένα σαλόνι και μιά κα-
θαρή κοζίνα... 'Αν ήτοχε και
μπαλκόνι, αυτό πειά θα ήταν υπέ-

—'Α! Η κατάσταση της Ροζίν
Μπερτιέ δεν ήταν και τόσο εύκολη,
όσο την είχε φανταστή... Τώρα
μάλιστα διαβόηταν εκείνη. Εκείνη
πρώτη τόν ρωτούσε μ' αγωνία:
—Μήπως βρήκατε τίποτα;
—Θέω μου!... Δηλαδή... πρέπει
να ομολογήσω ότι δεν βρήκα έκεί-
νο που ήθελα. Και ξέρετε, θέλω
το διαμέρισμά μου να είναι όμορφο,
ειχάριστο, θελκτικό κι' όχι σε καμ-
μιά πληρική συνοικία...

—'Η Ροζίν Μπερτιέ συλλογιζόταν
τόρα ότι ο Μάξ ήταν δύσκολος.
Φαντάζοταν ότι έπαινε να δοή κα-
νένα από εκείνα τα πολύπλοκα δια-
μερίσματα, στο ισόγειο, σε παρά-
μερο δρόμο με ιδιαίτερη είσοδο και
με μιά έξοδο κρυφή. Θεέ μου! Μα
δεν χρειάζονται τέτοιες πολυτέ-
λειες! 'Η Ροζίν Μπερτιέ θα ήταν
ειχάριστη μ' από ένα διαμέ-
ρισμα στο πέμπτο πάτωμα, φτάνει
το σπίτι να ήταν καθαρό και να
είχε έναν άσπασ. Θα προτιμούσε
μάλιστα ένα διαμέρισμα στο πέμ-
πτο πάτωμα: μιά τραπέζια, δυο
κάμρες, ένα σαλόνι και μιά κα-
θαρή κοζίνα... 'Αν ήτοχε και
μπαλκόνι, αυτό πειά θα ήταν υπέ-

ροχο! Νά, ένα τέ-
τοιο διαμέρισμα έ-
πρεπε να βρή ο
Μάξ. Μιά τέτοια έ-
ρωτική φωνή.

Μά δεν βαριέ-
στε... 'Ο Μάξ δεν
βρήκα τίποτα. Κι'
ο δύστυχος τόν έχει πάρει κατ'ά-
καρδα. Σηκώνεται από τα χαράμα-
τα κι' αρχίζει να μπαίνει στις κά-
μαρες των θυροφύλων και να χάνη
ένα σωρό λεφτά σε διακριτικά φι-
λοδομήματα. Το αποτέλεσμα; 'Α-
ποκαταστροφικό!... 'Αχ! 'Αν η Ρο-
ζίν Μπερτιέ μπορούσε να καταλάβη
την κατάσταση... Μα δεν θέλει!...

—'Αγαπητή μου φίλη, είναι τρο-
μερό, δεν βρίσκω τίποτα! Μή με
βασανίζετε περισσότερο. 'Ελάτε στί-
μου να πάρουμε το ταύ, όποτε
να βρούμε τη φωνή μας...

Μά ή κ. Ροζίν Μπερτιέ χάνει το
χρώμα της, όταν άκουει τόν Μάξ
να της μιλά για το σπίτι του. Τί-
ποτα! 'Η ένα διαμέρισμα στο πέμ-
πτο πάτωμα η...
Μιά μέρα τέλος, ο Μάξ παρουσι-
άστηκε μπροστά της δόλδαρος με
ύψος θαυμαστικό.

—Τό βρήκα!
—Τό διαμέρισμα στο πέμπτο πά-
τωμα;
—Ναι, είναι υπέροχο! Βλέπει στο
δρόμο, έχει άσπασ, κοζίνα κά-
ταστη, ήλιο τόν πρωί και τ' από-
γευμα... ένα θαύμα!

—'Αλήθεια; Έκανε η Ροζίν κα-
τάληκτη. 'Ω! Μικρούλη μου Μάξ,
πόσο είμαι ειχάριστη μ' από το
πρόσφορο!... 'Αν ήτοχε και
μπαλκόνι, αυτό πειά θα ήταν υπέ-
ροχο! Νά, ένα τέ-
τοιο διαμέρισμα έ-
πρεπε να βρή ο
Μάξ. Μιά τέτοια έ-
ρωτική φωνή.

Μά δεν βαριέ-
στε... 'Ο Μάξ δεν
βρήκα τίποτα. Κι'
ο δύστυχος τόν έχει πάρει κατ'ά-
καρδα. Σηκώνεται από τα χαράμα-
τα κι' αρχίζει να μπαίνει στις κά-
μαρες των θυροφύλων και να χάνη
ένα σωρό λεφτά σε διακριτικά φι-
λοδομήματα. Το αποτέλεσμα; 'Α-
ποκαταστροφικό!... 'Αχ! 'Αν η Ρο-
ζίν Μπερτιέ μπορούσε να καταλάβη
την κατάσταση... Μα δεν θέλει!...

—'Αγαπητή μου φίλη, είναι τρο-
μερό, δεν βρίσκω τίποτα! Μή με
βασανίζετε περισσότερο. 'Ελάτε στί-
μου να πάρουμε το ταύ, όποτε
να βρούμε τη φωνή μας...

Μά ή κ. Ροζίν Μπερτιέ χάνει το
χρώμα της, όταν άκουει τόν Μάξ
να της μιλά για το σπίτι του. Τί-
ποτα! 'Η ένα διαμέρισμα στο πέμ-
πτο πάτωμα η...
Μιά μέρα τέλος, ο Μάξ παρουσι-
άστηκε μπροστά της δόλδαρος με
ύψος θαυμαστικό.

—Τό βρήκα!
—Τό διαμέρισμα στο πέμπτο πά-
τωμα;
—Ναι, είναι υπέροχο! Βλέπει στο
δρόμο, έχει άσπασ, κοζίνα κά-
ταστη, ήλιο τόν πρωί και τ' από-
γευμα... ένα θαύμα!

—'Αλήθεια; Έκανε η Ροζίν κα-
τάληκτη. 'Ω! Μικρούλη μου Μάξ,
πόσο είμαι ειχάριστη μ' από το
πρόσφορο!... 'Αν ήτοχε και
μπαλκόνι, αυτό πειά θα ήταν υπέ-
ροχο! Νά, ένα τέ-
τοιο διαμέρισμα έ-
πρεπε να βρή ο
Μάξ. Μιά τέτοια έ-
ρωτική φωνή.

Μά δεν βαριέ-
στε... 'Ο Μάξ δεν
βρήκα τίποτα. Κι'
ο δύστυχος τόν έχει πάρει κατ'ά-
καρδα. Σηκώνεται από τα χαράμα-
τα κι' αρχίζει να μπαίνει στις κά-
μαρες των θυροφύλων και να χάνη
ένα σωρό λεφτά σε διακριτικά φι-
λοδομήματα. Το αποτέλεσμα; 'Α-
ποκαταστροφικό!... 'Αχ! 'Αν η Ρο-
ζίν Μπερτιέ μπορούσε να καταλάβη
την κατάσταση... Μα δεν θέλει!...

—'Αγαπητή μου φίλη, είναι τρο-
μερό, δεν βρίσκω τίποτα! Μή με
βασανίζετε περισσότερο. 'Ελάτε στί-
μου να πάρουμε το ταύ, όποτε
να βρούμε τη φωνή μας...

Μά ή κ. Ροζίν Μπερτιέ χάνει το
χρώμα της, όταν άκουει τόν Μάξ
να της μιλά για το σπίτι του. Τί-
ποτα! 'Η ένα διαμέρισμα στο πέμ-
πτο πάτωμα η...
Μιά μέρα τέλος, ο Μάξ παρουσι-
άστηκε μπροστά της δόλδαρος με
ύψος θαυμαστικό.

(Πασχαλινό λαογραφικό διήγημα του άειμνήστου Θ. Κλη-
ρονόμου, γεμάτο δρεσιά και μεσοχελιά από θυμάρι του βουνού)

Ο ήλιος με τη λαμπράδα του αΐ-
γάτενε και δινάμωνα από ψη-
λά τη χαρά κάθε ζωής, στην κάτω
πλάση. 'Ολα γελοῦσαν και χαίρον-
ταν τη μεγάλη γιορτή. 'Ολα ξανά-
σταναν. Οι αγέρες κλειστήκαν στους
καταρράχτες των βουνών και στις
σηπλιές των ακρογιαλιών κι' άφη-
σαν ήσυχα τὰ κλαριά των λόγγων.
Τὰ άγρια κύματα της θάλασσας
κρύφτηκαν κάτω στο βυθό της.

Τὰ σκυλιά δεν αλύχταγαν άγρια
σαν πρώτα, γιατί δεν δομίζονταν
ούτε γροικούναν ζούδια και άγρια.
Τ' άρνοκάτσικα χοροπηδούσαν και
βέλαζαν χαιδιάκια γύρω στις
μάνες τους. Τὰ τραγιά και τὰ
κρίδια παράδγαναν στο πάλεμμα,
χτυπώντας με φούρια τὰ κοίτελά
τους. Τάλλα ζωντανά, ξαπόστεναν
και κείνα, από τὸ κάθε μέρας φέρ-
τομα.

Με τέτοια χαρά Θεοὶ έκαναν
Λαμπρή σε χρόνο μακρινό, κάποι-
τελληγιάδες, ξεχειμάζοντας άντά-
μα τ' άμέριστα γυδοπρόδά τους
απάνω στις 'Αδέρες.

'Η ψησταριές στριφογυρίζονταν
γύρω στη θανατόβλη, πότε από τόν
ένα και πότε από τόν άλλο. 'Η γυ-
ναίκες άλλες συγκύραγαν τις καλί-
δες, άλλες έπλεναν τ' άγνεία κι' έ-
λιν άντάμα τοίμαζαν για τὸ γάμο.
'Ω! χρόνιο μου άλυσμένητοι!...
'Ακαχη κι' άόαρητη, γλυκειά ζωή
τὸν βουνού!...

Δέν τυροκόμησαν κείνη την ή-
μέρα, ούτε σάκρσαν τὰ γιδόπρο-
δάτα στις βοσκές. Τόχουν τάμμα
οί πιστικοί Λαμπρή κι' 'Αγιογυριό
να μὴν πάνουν πιτιά και καθό-
ξυλο. Και τὸ γάλα τὸ χαρίζουν
στά ζεβγήτικα χωριά.

Κατὰ τὸ γάμο, ο γέρο - Ταλα-
γάνης διάταξε και σέκασαν από
τις διχάλες τις ψησταριές και τις
κομπάσιαν άπάνου σε κλάρες,
πούχαν στρωμένα από κάτω στὸν
ισκιο ενός γέρο - έλάτου. Στενά

όμορφο διαμέρισμα, στὸ πέμπτο
πάτωμα, όπως ήταν τ' όνειρό μας!
'Αγαπητέ μου φίλε, τὰ θεριά μου
συγαρητήρια!...

'Ο Μάξ έλλάξε όλα τὰ χρώματα
της τριδος, δαγκώνοντας τὰ χείλη
του. Δέν περιμένα ποτέ μιά τέτοια
άνταμοιδή τὸν κόπων του... Μά τί
μπορούσε να κάνει!...

Και ξαναγύρισε στην παλιά ζωή
του μ' ένα κρυφό κι' άγίασμένο
παράπονο: τὸ παράπονο τὸν άνδρῶ-
που πὸν άδικήθηκε άπ' τὸν έρωτα.

νά πάρω 'ναν άνήφορο
κ' 'ναν άνηφοράκο,
για νάβγω σε κορφή βου-
(νού)...

—Γειά σου, γέρο - Τσιαβάρα!...
Χίλια να ξήσης κι' άπάνου να πε-
ράσεις!...

—Θά τὰ προσπερνάσω ρές... Δέ
γλέπετε; 'Ακόμα τὸ ραβδί χάμου
δέν τ' άκούμησα... Ούλο διάπλάτα
τὸ φέρον...

—Σημάδεβε ή έομη ή πλάτη
κι' ένα μνημα!...

—Μνημα!...
—Ναι!... Κι' εινε κοντινό!...
Τὸ ζυγάνει ένας άντρας!...

—Μωρέ σεις, δέν ντροπιάσατε
να πιστέβετε τὰ παλαιοκάλα;
φώναζε ή θειά Μέλενα.

—Καλά λέει ή θειά Μέλενα, άρ-
χινάτε να τρώμε κι' ό,τι γράφει δέν
ξεγράφει, ειναν ζλοι.

Σάν άπόφαγαν, άρχισαν τὰ τρα-
γοῦδια.

'Ο γέρο - περίγερως Τσιαβά-
ρας, άκουμπισμένος στὸ κορμί του
γέρο - έλάτου, τὸ πήρε πρώτος:
'Εγέρασα και δέ μπορώ,
δέ μπορ' άνηφορίσω.

Κατὰ τὸ γάμο, ο γέρο - Ταλα-
γάνης διάταξε και σέκασαν από
τις διχάλες τις ψησταριές και τις
κομπάσιαν άπάνου σε κλάρες,
πούχαν στρωμένα από κάτω στὸν
ισκιο ενός γέρο - έλάτου. Στενά

όμορφο διαμέρισμα, στὸ πέμπτο
πάτωμα, όπως ήταν τ' όνειρό μας!
'Αγαπητέ μου φίλε, τὰ θεριά μου
συγαρητήρια!...

'Ο Μάξ έλλάξε όλα τὰ χρώματα
της τριδος, δαγκώνοντας τὰ χείλη
του. Δέν περιμένα ποτέ μιά τέτοια
άνταμοιδή τὸν κόπων του... Μά τί
μπορούσε να κάνει!...

νά πάρω 'ναν άνήφορο
κ' 'ναν άνη

ΕΝΑ ΖΗΤΗΜΑ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΕ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ - ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΙ

ΕΔΩ και λίγες μέρες η Ισπανική Κυβέρνησις αναγκάστηκε ν' ασχοληθῇ πάλι, ύστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, μετὰ τὰς ταυρομαχίας καὶ νὰ λάβῃ ἀντιστράφοντα μέτρα ἐναντίον μερικῶν κυριολεκτικῶν φροσῶν προσώπων πού ἀπειλοῦσαν τὸ συμφέρον τῶν ταυρομάχων... Κι' αὐτὸ γιὰ τοῦτο, οἱ διάσημοι «τοῦρνος» τῆς ἐποχῆς μας, τὰ εἰδωλά τῆς Μαδρίτης καὶ τῆς Σεβίλλης, οἱ μεγάλοι ταυρομαχοὶ πού ἔχουν στὸν ἐνδοξό κατάλογό τους πάνω ἀπὸ τριακόσιες καὶ τετρακόσιες νίκες στὴν «ἀρένα» συγκεντρώθηκαν μὴ μὲν στὴν Ἰσπανικὴ πρωτεύουσα γιὰ νὰ προσάψουν τὰ συμφέροντά τους, φοβήσαντες τοὺς «ἀφιδιονάδες» τῆς «ἀρένας» μὴ μὴ μακροχρόνιο ἀπεργία καὶ τέλος παρυσίαστηκαν στὴν Κυβέρνησι καὶ ζήτησαν ἀπὸ αὐτὴν ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰσοδὸ στὸ στίβο πᾶν γυναικῶν ταυρομάχων!

Μὰ ὑπάρχουν λοιπὸν γυναικες ταυρομαχοί;

Αὐτὴ ἡ εἰδησις, στ' ἀλήθεια, εἶνε παρὰ τὴν ἐκπληκτικὴν! Κι' ὅσοις τὸ γεγονός εἶνε ὅτι ἡ Ἰσπανικὴ Κυβέρνησις ἀπαγορεύει νὰ παρουσιάζονται στὴν «ἀρένα» ἡ «ματαδόρας» καὶ ἡ «ματαδόρας». Μ' ἄλλα λόγια, δὲν ἐπιτρέπεται πλεονέκτος, ἀσθενὲς φύλο νὰ ἐμφανισθῇ τὸν ἀνταγωνισμὸν καὶ τὴν φήμην τῶν ταυρομάχων. Ἡ γυναικὶς στὸ ἐξίτητον αὐτὸν περὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ ἐμφανισμοῦ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ νὰ δέχονται ἐκεῖ, ὡς ἄλλοτε, τὴν λαοκράτεια τοῦ ταυρομάχου καὶ νὰ στεφανώνουν τὴν νίκη του μετὰ λουλούδια, ξαχαρωτά, δῶρα καὶ φιλιὰ πού στέλνονται ψηλά ἀπὸ τὴν κορδαίδα τους...

Αὐτὴ ὁμῶς ἡ κυβερνητικὴ ἀπαγορεύσις δημοσίως ἕνα σοφὸ ἰσχυρισμὸν στὴν Ἰσπανία καὶ προέβλεπε τὴν ἐντονεῖς διαμαρτυρίας τῶν γυναικῶν. Οἷτε λίγο οἷτε πολὺ, ἡ γυναικὶς τῆς «ἀρένας» ἀρνήσαν μὴ ζοφὸν πολεμικὴν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἀποδείχνοντας ὅτι δὲν μπορεῖ ν' ἀπαγορευθῇ μετὰ νόμους τὴς παλῆς ἐθνικῆς παραδόσεως...

Ἡ γυναικὶς-ταυρομαχοὶ λοιπὸν εἶνε μὴ παλὰ παράδοσις στὴν Ἰσπανία;

Μὰ βέβαια! Εἶνε μὴ παράδοσις δώδεκα αἰώνων. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὸ 927 μὴ πεντάβωρη Σεβίλλια, ἡ Πίλα Ροδονγκίς, σὲ ἡλικία 19 χρόνων ἦταν ἡ μεγαλύτερη καὶ ἡ περισημειωμένη γυναικὶς ταυρομάχου τῆς ἐποχῆς τῆς!

Σήμερα, μὴ ἀπὸ τὴς περισσότερες γυναικες «τοῦρνος» — ἡ ὁποία εἶνε πολὺ σπάνια — εἶνε μὴ Μεξικανὴ δεκαεφτά χρόνων, ἡ Μαρία δὲ Γισού Ἀλγκουίν Γαρόθια, πού ἔχει στὸ ἐνσημειωτικὸν της διακόσιες θριαμβευτικὰς νίκες στὴν «ἀρένα». Ἡ μικροὺς Μεξικανὴ δηλαδὴ ἔχει σκοτώσει μέχρι σήμερον

Ὁ ἐξεντωτικὸς πόλεμος τῶν Ἰσπανῶν ταυρομάχων κατὰ τῶν ἀρχαίων συναδέλφων τους. Οἱ θρίαμβοι τῆς μικροῦς Μεξικανῆς ταυρομάχου Μαριίας δὲ Γισού. Πῶς σκότωσε 200 ταύρους! Ἡ περιπέτειος μίαν δακτυλογράφου — ταυρομάχου τῆς Μαδρίτης. Πῶς ἔγινε «το-κλπ» ἡ Χουανίτα δὲ λα Κρούς, κλπ.

200 ταύρους

Ἡ ἐκπληκτικὴ καὶ ἀλλόκοτη αὐτὴ νῆα ζῇ στὸ Χουαρέζ τῆς Πολιτείας τοῦ Ρίο Γραντέ. Εἶνε ὑψηλὸς, λαυγερή, μελαχροινὴ σὰν γυνίσα Ἰσπανίδα καὶ εἶνε πασίγνωστη στὸ Μεξικὸ μετὰ τὸ χαϊδευτικὸν ὄνομα «ἡ Κορδομπεσίτα». Ἡ ἴδια μάλιστα περιφέρει τὸν φίλον της. Εἶνε: «ἡ μοναδικὴ ταυρομάχος τοῦ κόσμου!» Μὰ ὅπως θὰ δοῦμε, δὲν ἔχει καὶ τόσος δόξος. Ἡ Μαρία ἢ ἡ Μαριία, καὶ δὲ Γισού εἶνε κόρη ἐνὸς περιφημοῦ «τοῦρνος» πού ἦταν ἄλλοτε τὸ εἶδος τῶν γυναικῶν τοῦ Μεξικοῦ.

Ὁ Κράτος δὲ Γισού, ὁ πατέρας της, εἶχε σκοτώσει πάνω ἀπὸ χίλιους ταύρους καὶ ἦταν μοναδικὸς στὸ νὰ καρφώνῃ τοὺς «τοῦρνος» γονατιστός. Ἐνας τέτοιος τρόπος ἐπιτυχίας ἔχει 99 οἱ 00 πιθανότητες ἀποτυχίας! Ὁ ταυρομάχος, ὅπως περιμένει γονατιστός, τὸν ταῦρο νὰ πέσῃ ἀπ' αὐτὸν στὸ σπαθί του, δὲν ἔχει καμμιὰ ἄλλη σωτηρία παρὰ μόνον τὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ Κράτος δὲ Γισού, ὅταν γονατίζει στὴ μέση τοῦ στίβου, ἔκανε τοὺς «ἀφιδιονάδες» νὰ κρατοῦν τὴν ἀνατολή τοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Ἡ γυναικὶς στὸ ἐξίτητον αὐτὸν περὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ ἐμφανισμοῦ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ νὰ δέχονται ἐκεῖ, ὡς ἄλλοτε, τὴν λαοκράτεια τοῦ ταυρομάχου καὶ νὰ στεφανώνουν τὴν νίκη του μετὰ λουλούδια, ξαχαρωτά, δῶρα καὶ φιλιὰ πού στέλνονται ψηλά ἀπὸ τὴν κορδαίδα τους...

Αὐτὴ ὁμῶς ἡ κυβερνητικὴ ἀπαγορεύσις δημοσίως ἕνα σοφὸ ἰσχυρισμὸν στὴν Ἰσπανία καὶ προέβλεπε τὴν ἐντονεῖς διαμαρτυρίας τῶν γυναικῶν. Οἷτε λίγο οἷτε πολὺ, ἡ γυναικὶς τῆς «ἀρένας» ἀρνήσαν μὴ ζοφὸν πολεμικὴν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἀποδείχνοντας ὅτι δὲν μπορεῖ ν' ἀπαγορευθῇ μετὰ νόμους τῆς παλῆς ἐθνικῆς παραδόσεως...

Ἡ γυναικὶς-ταυρομαχοὶ λοιπὸν εἶνε μὴ παλὰ παράδοσις στὴν Ἰσπανία;

Μὰ βέβαια! Εἶνε μὴ παράδοσις δώδεκα αἰώνων. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὸ 927 μὴ πεντάβωρη Σεβίλλια, ἡ Πίλα Ροδονγκίς, σὲ ἡλικία 19 χρόνων ἦταν ἡ μεγαλύτερη καὶ ἡ περισημειωμένη γυναικὶς ταυρομάχου τῆς ἐποχῆς τῆς!

Σήμερα, μὴ ἀπὸ τὴς περισσότερες γυναικες «τοῦρνος» — ἡ ὁποία εἶνε πολὺ σπάνια — εἶνε μὴ Μεξικανὴ δεκαεφτά χρόνων, ἡ Μαρία δὲ Γισού Ἀλγκουίν Γαρόθια, πού ἔχει στὸ ἐνσημειωτικὸν της διακόσιες θριαμβευτικὰς νίκες στὴν «ἀρένα». Ἡ μικροὺς Μεξικανὴ δηλαδὴ ἔχει σκοτώσει μέχρι σήμερον

κατὰ τῶν ἀρχαίων συναδέλφων τους. Οἱ θρίαμβοι τῆς μικροῦς Μεξικανῆς ταυρομάχου Μαριίας δὲ Γισού. Πῶς σκότωσε 200 ταύρους! Ἡ περιπέτειος μίαν δακτυλογράφου — ταυρομάχου τῆς Μαδρίτης. Πῶς ἔγινε «το-κλπ» ἡ Χουανίτα δὲ λα Κρούς, κλπ.

Ἡ ἐκπληκτικὴ καὶ ἀλλόκοτη αὐτὴ νῆα ζῇ στὸ Χουαρέζ τῆς Πολιτείας τοῦ Ρίο Γραντέ. Εἶνε ὑψηλὸς, λαυγερή, μελαχροινὴ σὰν γυνίσα Ἰσπανίδα καὶ εἶνε πασίγνωστη στὸ Μεξικὸ μετὰ τὸ χαϊδευτικὸν ὄνομα «ἡ Κορδομπεσίτα». Ἡ ἴδια μάλιστα περιφέρει τὸν φίλον της. Εἶνε: «ἡ μοναδικὴ ταυρομάχος τοῦ κόσμου!» Μὰ ὅπως θὰ δοῦμε, δὲν ἔχει καὶ τόσος δόξος. Ἡ Μαρία ἢ ἡ Μαριία, καὶ δὲ Γισού εἶνε κόρη ἐνὸς περιφημοῦ «τοῦρνος» πού ἦταν ἄλλοτε τὸ εἶδος τῶν γυναικῶν τοῦ Μεξικοῦ.

Ὁ Κράτος δὲ Γισού, ὁ πατέρας της, εἶχε σκοτώσει πάνω ἀπὸ χίλιους ταύρους καὶ ἦταν μοναδικὸς στὸ νὰ καρφώνῃ τοὺς «τοῦρνος» γονατιστός. Ἐνας τέτοιος τρόπος ἐπιτυχίας ἔχει 99 οἱ 00 πιθανότητες ἀποτυχίας! Ὁ ταυρομάχος, ὅπως περιμένει γονατιστός, τὸν ταῦρο νὰ πέσῃ ἀπ' αὐτὸν στὸ σπαθί του, δὲν ἔχει καμμιὰ ἄλλη σωτηρία παρὰ μόνον τὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ Κράτος δὲ Γισού, ὅταν γονατίζει στὴ μέση τοῦ στίβου, ἔκανε τοὺς «ἀφιδιονάδες» νὰ κρατοῦν τὴν ἀνατολή τοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Ἡ γυναικὶς στὸ ἐξίτητον αὐτὸν περὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ ἐμφανισμοῦ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ νὰ δέχονται ἐκεῖ, ὡς ἄλλοτε, τὴν λαοκράτεια τοῦ ταυρομάχου καὶ νὰ στεφανώνουν τὴν νίκη του μετὰ λουλούδια, ξαχαρωτά, δῶρα καὶ φιλιὰ πού στέλνονται ψηλά ἀπὸ τὴν κορδαίδα τους...

Αὐτὴ ὁμῶς ἡ κυβερνητικὴ ἀπαγορεύσις δημοσίως ἕνα σοφὸ ἰσχυρισμὸν στὴν Ἰσπανία καὶ προέβλεπε τὴν ἐντονεῖς διαμαρτυρίας τῶν γυναικῶν. Οἷτε λίγο οἷτε πολὺ, ἡ γυναικὶς τῆς «ἀρένας» ἀρνήσαν μὴ ζοφὸν πολεμικὴν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἀποδείχνοντας ὅτι δὲν μπορεῖ ν' ἀπαγορευθῇ μετὰ νόμους τῆς παλῆς ἐθνικῆς παραδόσεως...

Ἡ γυναικὶς-ταυρομαχοὶ λοιπὸν εἶνε μὴ παλὰ παράδοσις στὴν Ἰσπανία;

Μὰ βέβαια! Εἶνε μὴ παράδοσις δώδεκα αἰώνων. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὸ 927 μὴ πεντάβωρη Σεβίλλια, ἡ Πίλα Ροδονγκίς, σὲ ἡλικία 19 χρόνων ἦταν ἡ μεγαλύτερη καὶ ἡ περισημειωμένη γυναικὶς ταυρομάχου τῆς ἐποχῆς τῆς!

Σήμερα, μὴ ἀπὸ τὴς περισσότερες γυναικες «τοῦρνος» — ἡ ὁποία εἶνε πολὺ σπάνια — εἶνε μὴ Μεξικανὴ δεκαεφτά χρόνων, ἡ Μαρία δὲ Γισού Ἀλγκουίν Γαρόθια, πού ἔχει στὸ ἐνσημειωτικὸν της διακόσιες θριαμβευτικὰς νίκες στὴν «ἀρένα». Ἡ μικροὺς Μεξικανὴ δηλαδὴ ἔχει σκοτώσει μέχρι σήμερον

κατὰ τῶν ἀρχαίων συναδέλφων τους. Οἱ θρίαμβοι τῆς μικροῦς Μεξικανῆς ταυρομάχου Μαριίας δὲ Γισού. Πῶς σκότωσε 200 ταύρους! Ἡ περιπέτειος μίαν δακτυλογράφου — ταυρομάχου τῆς Μαδρίτης. Πῶς ἔγινε «το-κλπ» ἡ Χουανίτα δὲ λα Κρούς, κλπ.

Ἡ ἐκπληκτικὴ καὶ ἀλλόκοτη αὐτὴ νῆα ζῇ στὸ Χουαρέζ τῆς Πολιτείας τοῦ Ρίο Γραντέ. Εἶνε ὑψηλὸς, λαυγερή, μελαχροινὴ σὰν γυνίσα Ἰσπανίδα καὶ εἶνε πασίγνωστη στὸ Μεξικὸ μετὰ τὸ χαϊδευτικὸν ὄνομα «ἡ Κορδομπεσίτα». Ἡ ἴδια μάλιστα περιφέρει τὸν φίλον της. Εἶνε: «ἡ μοναδικὴ ταυρομάχος τοῦ κόσμου!» Μὰ ὅπως θὰ δοῦμε, δὲν ἔχει καὶ τόσος δόξος. Ἡ Μαρία ἢ ἡ Μαριία, καὶ δὲ Γισού εἶνε κόρη ἐνὸς περιφημοῦ «τοῦρνος» πού ἦταν ἄλλοτε τὸ εἶδος τῶν γυναικῶν τοῦ Μεξικοῦ.

Ὁ Κράτος δὲ Γισού, ὁ πατέρας της, εἶχε σκοτώσει πάνω ἀπὸ χίλιους ταύρους καὶ ἦταν μοναδικὸς στὸ νὰ καρφώνῃ τοὺς «τοῦρνος» γονατιστός. Ἐνας τέτοιος τρόπος ἐπιτυχίας ἔχει 99 οἱ 00 πιθανότητες ἀποτυχίας! Ὁ ταυρομάχος, ὅπως περιμένει γονατιστός, τὸν ταῦρο νὰ πέσῃ ἀπ' αὐτὸν στὸ σπαθί του, δὲν ἔχει καμμιὰ ἄλλη σωτηρία παρὰ μόνον τὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ Κράτος δὲ Γισού, ὅταν γονατίζει στὴ μέση τοῦ στίβου, ἔκανε τοὺς «ἀφιδιονάδες» νὰ κρατοῦν τὴν ἀνατολή τοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Ἡ γυναικὶς στὸ ἐξίτητον αὐτὸν περὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ ἐμφανισμοῦ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ νὰ δέχονται ἐκεῖ, ὡς ἄλλοτε, τὴν λαοκράτεια τοῦ ταυρομάχου καὶ νὰ στεφανώνουν τὴν νίκη του μετὰ λουλούδια, ξαχαρωτά, δῶρα καὶ φιλιὰ πού στέλνονται ψηλά ἀπὸ τὴν κορδαίδα τους...

Αὐτὴ ὁμῶς ἡ κυβερνητικὴ ἀπαγορεύσις δημοσίως ἕνα σοφὸ ἰσχυρισμὸν στὴν Ἰσπανία καὶ προέβλεπε τὴν ἐντονεῖς διαμαρτυρίας τῶν γυναικῶν. Οἷτε λίγο οἷτε πολὺ, ἡ γυναικὶς τῆς «ἀρένας» ἀρνήσαν μὴ ζοφὸν πολεμικὴν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἀποδείχνοντας ὅτι δὲν μπορεῖ ν' ἀπαγορευθῇ μετὰ νόμους τῆς παλῆς ἐθνικῆς παραδόσεως...

Ἡ γυναικὶς-ταυρομαχοὶ λοιπὸν εἶνε μὴ παλὰ παράδοσις στὴν Ἰσπανία;

Μὰ βέβαια! Εἶνε μὴ παράδοσις δώδεκα αἰώνων. Ἡ ἱστορία ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὸ 927 μὴ πεντάβωρη Σεβίλλια, ἡ Πίλα Ροδονγκίς, σὲ ἡλικία 19 χρόνων ἦταν ἡ μεγαλύτερη καὶ ἡ περισημειωμένη γυναικὶς ταυρομάχου τῆς ἐποχῆς τῆς!

Σήμερα, μὴ ἀπὸ τὴς περισσότερες γυναικες «τοῦρνος» — ἡ ὁποία εἶνε πολὺ σπάνια — εἶνε μὴ Μεξικανὴ δεκαεφτά χρόνων, ἡ Μαρία δὲ Γισού Ἀλγκουίν Γαρόθια, πού ἔχει στὸ ἐνσημειωτικὸν της διακόσιες θριαμβευτικὰς νίκες στὴν «ἀρένα». Ἡ μικροὺς Μεξικανὴ δηλαδὴ ἔχει σκοτώσει μέχρι σήμερον

Ἰσπανίδα

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΝΕΡΙ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὰ καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθηκὲς. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Λέκκα 7, Ἀθήνας.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Ἡ Βασίλισσα ν' Ἀργκό

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Θά τὸ μάθετε ἀμέσως... εἶπε ἡ Νικὸλ. «Ὅσον ἀφορὰ τὸν ἀρχηγὸ τῆς οἰκογενείας, τὸν δοῦκα Κλαυδίου... Εἶμαι καλὰ πληροφορημένη, εὐγενέστατε;

Ὁ Φραγκίσκος ἦταν τόσο παραγμένος ἀπὸ τὴν μαντικὴ δύναμι αὐτῆς τῆς γυναικας, ὥστε δὲν σκέφτηκε κανὲν νὰ διαψεύσῃ, ν' ἀναρῇ τὰ λόγια τῆς. —Μὰ, πῶς τὰ μάθατε ὅλα αὐτά, κυρία μου; τραύλισε. —Αὐτὸ δὲν ἔχει καὶ μεγάλου σημασίας... Τὸ κυριώτερον εἶνε ὅτι τὰ ξέρω ὅλα... Ἀς ἐξετάσουμε τώρα τὴν περίπτωσιν τοῦ καρδινάλιου τῆς Λωρραίνης. Ἐκεῖ καὶ αὐτὸς τὴς φιλοδοξίας του καὶ φαντάζομαι ὅτι θὰ εὐτυχῇ μὴ μὲρα, βλέποντας τὴς βλέψεις του νὰ πραγματοποιηθῇ... Ὅταν θάρθῃ ἡ κατάλληλη στιγμή, θ' ἀναλάβω ἐγὼ νὰ πείσω τὸ βασιλεὺς νὰ μεσολαβήσῃ γιὰ νὰ γίνῃ ὁ καρδινάλιος Πάπας!...

Ὁ Φραγκίσκος τὴν κύτταξε μετὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ θαυμασμό καὶ τρόμο. —Ἡ βαρὼν ἡ χαμογέλασε καὶ συνέχισε: —Καὶ τώρα, εὐγενέστατε, ἦρθε καὶ ἡ δικὴ σας σειρά!

—Σὰς ἀκούω μετ' ἑνθουσιασμοῦ! τράυλισε ὁ Φραγκίσκος. —Θὰ σὰς δώσω μὴ φιλικὴ συμβουλὴ: νὰ παντρευθῇτε ὅσο τὸ δυνατό συντομώτερα καὶ μετὰ μὴ γυναικὰ πολὺ πλούσια

—Τόσο τὸ καλύτερον... Σὰς ἔλεγα, λοιπόν, ὅτι ἐκεῖνο πού δὲν θὰ μπορῇ ν' ἀποκτήσῃ ὁ δοῦς Κλαυδίου, θὰ τὸ ἀποκτήσῃ ἴσως ἐσεῖς... Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν εἴσθε σὲς ὁ μεγαλειότερος υἱὸς σας... —Μὰ ποῦ θ' ἀποκτήσῃ ὁ υἱὸς μου... ὁ υἱὸς μου, ὁ ὁποῖος δὲν γεννήθηκε ἀκόμα; ρώτησε ὁ Φραγκίσκος μετὰ νευρικότητα.

—Ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος δὲν θ' ἀγιάθῃ νὰ ναυοδόσῃ τὴν ἀγκυρὰ του ἐνὰ διάδοχο! εἶπε μετὰ ἀρνή καὶ ἐπίσημην φωνὴν ἡ Νικὸλ. Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αὐτό;

Ὁ Φραγκίσκος τῆς ἔρριξε μὴ κατάληκτον ματιά, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. —Ναί, θὰ τὰ κανονίσω ἐτοῖα τὰ πράγματα, ὥστε ὁ Ἑρρίκος νὰ μὴν ἀποκτήσῃ διάδοχο, ἐξακολούθησε ἡ Νικὸλ. Κι' ἔτσι, ὅταν ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος θὰ κλείσῃ τὰ μάτια του, τὸ παιδί σας, τὸ παιδί αὐτοῦ πού δὲν γεννήθηκε ἀκόμα, δὲν θὰ κοπιάσῃ διόλου γιὰ ν' ἀνέβῃ στὸ θρόνο!... Ἐτοῖ μόνον θὰ μπορέ-

σὴν νὰ πραγματοποιηθῇ τ' ὄνειρο τοῦ δοῦκος Κλαυδίου... Εἶμαι καλὰ πληροφορημένη, εὐγενέστατε;

Ὁ Φραγκίσκος ἦταν τόσο παραγμένος ἀπὸ τὴν μαντικὴ δύναμι αὐτῆς τῆς γυναικας, ὥστε δὲν σκέφτηκε κανὲν νὰ διαψεύσῃ, ν' ἀναρῇ τὰ λόγια τῆς. —Μὰ, πῶς τὰ μάθατε ὅλα αὐτά, κυρία μου; τραύλισε. —Αὐτὸ δὲν ἔχει καὶ μεγάλου σημασίας... Τὸ κυριώτερον εἶνε ὅτι τὰ ξέρω ὅλα... Ἀς ἐξετάσουμε τώρα τὴν περίπτωσιν τοῦ καρδινάλιου τῆς Λωρραίνης. Ἐκεῖ καὶ αὐτὸς τὴς φιλοδοξίας του καὶ φαντάζομαι ὅτι θὰ εὐτυχῇ μὴ μὲρα, βλέποντας τὴς βλέψεις του νὰ πραγματοποιηθῇ... Ὅταν θάρθῃ ἡ κατάλληλη στιγμή, θ' ἀναλάβω ἐγὼ νὰ πείσω τὸ βασιλεὺς νὰ μεσολαβήσῃ γιὰ νὰ γίνῃ ὁ καρδινάλιος Πάπας!...

Ὁ Φραγκίσκος τὴν κύτταξε μετὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ θαυμασμό καὶ τρόμο. —Ἡ βαρὼν ἡ χαμογέλασε καὶ συνέχισε: —Καὶ τώρα, εὐγενέστατε, ἦρθε καὶ ἡ δικὴ σας σειρά!

—Σὰς ἀκούω μετ' ἑνθουσιασμοῦ! τράυλισε ὁ Φραγκίσκος. —Θὰ σὰς δώσω μὴ φιλικὴ συμβουλὴ: νὰ παντρευθῇτε ὅσο τὸ δυνατό συντομώτερα καὶ μετὰ μὴ γυναικὰ πολὺ πλούσια

—Τόσο τὸ καλύτερον... Σὰς ἔλεγα, λοιπόν, ὅτι ἐκεῖνο πού δὲν θὰ μπορῇ ν' ἀποκτήσῃ ὁ δοῦς Κλαυδίου, θὰ τὸ ἀποκτήσῃ ἴσως ἐσεῖς... Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν εἴσθε σὲς ὁ μεγαλειότερος υἱὸς σας... —Μὰ ποῦ θ' ἀποκτήσῃ ὁ υἱὸς μου... ὁ υἱὸς μου, ὁ ὁποῖος δὲν γεννήθηκε ἀκόμα; ρώτησε ὁ Φραγκίσκος μετὰ νευρικότητα.

—Ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος δὲν θ' ἀγιάθῃ νὰ ναυοδόσῃ τὴν ἀγκυρὰ του ἐνὰ διάδοχο! εἶπε μετὰ ἀρνή καὶ ἐπίσημην φωνὴν ἡ Νικὸλ. Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αὐτό;

Ὁ Φραγκίσκος τῆς ἔρριξε μὴ κατάληκτον ματιά, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. —Ναί, θὰ τὰ κανονίσω ἐτοῖα τὰ πράγματα, ὥστε ὁ Ἑρρίκος νὰ μὴν ἀποκτήσῃ διάδοχο, ἐξακολούθησε ἡ Νικὸλ. Κι' ἔτσι, ὅταν ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος θὰ κλείσῃ τὰ μάτια του, τὸ παιδί σας, τὸ παιδί αὐτοῦ πού δὲν γεννήθηκε ἀκόμα, δὲν θὰ κοπιάσῃ διόλου γιὰ ν' ἀνέβῃ στὸ θρόνο!... Ἐτοῖ μόνον θὰ μπορέ-

—Καὶ τί σὰς εἶπε ὁ Διάδοχος; ρώτησε μετὰ ἀγωνία ὁ Φραγκίσκος.

κι' ἀπὸ πολὺ καλὴ οἰκογένεια. —Τὸ νομίζετε αὐτὸ τόσο εὐκολο, κυρία μου;

—Δὲν εἶνε βέβαια καὶ πολὺ εὐκολο. Ὡστόσο, ἐγὼ ξέρω δὲν κοπέλλες, πού ἐκπληροῦν τοὺς ὅρους τῆς... συμφωνίας μας... Θέλετε νὰ σὰς τὴς παρουσιάσω;

Ὁ Φραγκίσκος κοντοστάθηκε γιὰ μὴ στιγμή.

—Ὁφείλω νὰ σὰς ὁμολογήσω, κυρία μου, εἶπε τέλος, ὅτι βρῆκα κιόλας μόνον μου! Σὰς ἐυχαριστῶ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, γιὰ τὸ φιλικὸ ἐνδιαφέρον πού δειχνετέ γιὰ μένα...

Ἡ Νικὸλ χαμογέλασε. Τὰ βλέμματά της ἔπεσαν καὶ πάλι στὸν βελουδένιο παραπέτασμα πού σκέπαζε μὴ πόρτα, πίσω ἀπὸ τὸν ἐπισκέπτη τῆς.

—Μὴ λησμονεῖτε, ψιθύρισε, ὅτι ἡ γυναικὶς πού θὰ πάρει, πρέπει νὰ εἶνε πολὺ, μὰ πολὺ πλούσια... Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ ἔχει μεγάλη σημασία...

—Ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως, ἡ σύζυγός μου θὰ σὰς ἱκανοποιῇ ἀπολύτως, ἀποκρίθηκε ὁ Φραγκίσκος.

—Τόσο τὸ καλύτερον... ὅταν σὰς πληροφορήσω τώρα πῶς σκέπτεσθε νὰ χρησιμοποιήσετε τὴν περιουσία πού θὰ πάρει ἀπὸ τὴν γυναικὰ σας...

—Εἶμαι περιέργως νὰ τὸ μάθω!

—Μὴν ἀντιμετώπιζε νὰ γίνῃ αὐτὸ! φάνηκε ὁ Φραγκίσκος, τοῦ ὁποῦ τοῦ πρόσωπο ἔλαμπε τώρα ἀπὸ χαρὰ. Ἀς ἀναγνωρίσει μόνον ὁ βασιλεὺς τὰ δικαιώματά μου καὶ τὰ ὑπόλοιπα εἶνε δικὰ τοῦ δουλεύοντος. Ἐξέρω τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ ν' ἀποκτήσῃ κείνο πού θέλω!...

Ἄν μπορῆτε, κυρία μου, νὰ μοῦ ἐξασφαλίσετε τὴ βοήθεια τοῦ βασιλέως, θὰ ἔχετε ἀπὸ μένα ὅτι καὶ ἂν μοῦ ζητήσετε!...

τό σας... Αυτό όμως είχε δική σας δουλειά... Και από τη στιγμή που θα γίνετε βασιλείς της Ιταλίας, θα περιμένετε το θάνατο του βασιλέως της Γαλλίας... "Αν πεθάνει πριν από σας, θα συγκεντρώσετε ξερείς και τα δυο στέμματα... Είδημή, το σχέδιο αυτό θα το πραγματοποιήση ο γυιός σας—ο γυιός σας που δεν γεννήθηκε ακόμα... "Αυτά θα μπορούσα να κάνω, ευγενέστατε, για σας και—για τους δικούς σας... Τι έχετε να μου απαντήσετε σε όσα σας είπα;

—"Ότι είσθε μια γυναίκα θεία, υπέροχη!... φώναξε ένθουσιασμένος ο Φραγκίσκος και σηκώθηκε δροθιος. "Από τη στιγμή αυτή, σας θεωρώ στυλοβάτη της οικογενείας μας!..

"Η Νικόλ κατάλαβε ότι ο Φραγκίσκος ήταν ειλικρινής. Χαμογέλασε, ικανοποιημένη, και παρακάλεσε τον έπαισή της, να έλθει μαζί της, να ξανακαθίσει στη θεία της.

Είμαι βεβαία τώρα, είπε η Νικόλ, ότι η απαιτήσείς μου δεν θα σας φανούν πειά και πολύ παράλογες...

"Η προειδοποίησις αυτή της βαρώνης δεν ψύχρανε διόλου τον ένθουσιασμό του κόμητος.

—Μιλήσατε ελεύθερα, κυρία μου! της αποκρίθηκε. "Οποιασδήποτε και αν είναι αξιώσεις σας, σας λέω από τώρα ότι γίνονται δεκτές. Και αυτή τη στιγμή μιλώ με δύναμιν όλων των μελών της οικογενείας μου...

—Πρώτα—πολλά θα με βοηθήσετε να καταλάβω τη θέση που μελλοδίδω τόσο καιρό...

—Εννοείται! Κατόπιν:

—Κατόπιν, πρέπει να έχω τα μέσα να κρατήσω τη θέση μου στην Αύλη, στην οποία θέλω να εμφανισθώ όσο το δυνατόν συντομότερα. Δεν έχω, βλέπετε, μεγάλη ατομική περιουσία και δεν θέλω, για πολλούς και διάφορους λόγους, να κάνω άμεσως έκκληση στη γεναιοδωρία του διαδούλου... Βασίζομαι, λοιπόν, σε σας για να μου διαθέσετε μια περιουσία, μ' έτησιο εισόδημα το λιγότερο δέκα χιλιάδων λιρών... Θα προτιμούσα η περιουσία αυτή να είναι σε άκίνητα...

—Θα σας πασαγωγήσουμε το δικαίωτο του Ζουανβίλ, το οποίο αν θα σας αποκτήσει, νόμιμο με το νόμο, δεκαπέντε περίπου γιλιάδες λίρες...

—Δουκίσσα ντε Ζουανβίλ!... ψιθύρισε η Νικόλ. "Τ' όνομα αυτό δεν θα μου πλύνει όσους έχω... "Ωστόσο, πρέπει να σας πω ότι ο τρόπος της προσφοράς σας δεν μ' ένθουσιάζει... Πολλοί θα βάλουν με το γού τους διάφορες υποψίες, όταν πληροφορηθούν ότι οι Γκιζ παραιτήθηκαν στη βαρώνη ντε Σαβινί για δολοκλήρη βαρουνίσσα... Θα προτιμούσα να μου... πουλούσατε αυτές τις γαίες... Καταλαβαίνετε τι θέλω να πω...

—Απολύτως, κυρία μου. Θα λάβετε αυτές τις μέρες τα έγγραφα που θα πιστοποιούν ότι ανυποτάχτη, τότε μετοχή της δουλείας της Ζουανβίλ. "Ετσι, κυρία μου, δεν θα μπορέσει να αποπείσει το παλαιό...

—Σύμφωνοι. Μά δεν τελειώ-

σαμε ακόμα. "Από τη μέρα που θα καταλάβετε την εξουσία, θα μου δρίσετε μια έτησια επιχορήγηση εκατό χιλιάδων λιρών. Την επιχορήγηση αυτή θα την παίρνω όσο ζω... εκτός βέβαια από τα μικρά δώρα και τις συντάξεις που θα μου δώσει ο βασιλεύς "Ερρίκος...

Και η Νικόλ πρόσθεσε χαμογελώντας:

—Δεν πιστεύω να καταστραφείτε οικονομικώς μ' αυτήν την αξίωσή μου...

—"Οχι, βέβαια! αποκρίθηκε ο Φραγκίσκος. "Εξ άλλου, τα χρήματα αυτά δεν πρόκειται να σας τα δώσω από τα δικαμάς!... Είπατε, λοιπόν, σύμφωνα και σ' αυτό το σημείο... "Έχετε μήπως κανένα άλλον όρο;

—"Οχι! ψιθύρισε η Νικόλ με βραχνή φωνή, κι' ενώ τα μάτια της γυάλιζαν άγρια, με τη σκέψη ότι θ' αποκτούσε εαφνικά ένα πλούτο τόσο μεγάλο.

Μά η βαρώνη δεν άργησε να συνέλθω από την ελαφρά ζάλη

"Η Άλκιντορ της έριξε μια περιφρονητική ματιά...

της.

—"Ας μη ξεχνάμε, συνέχισε, ότι μέχρι της στιγμής χτίζουμε στην άμμο. Για να στηρίξουμε όμως το οικοδόμημά μας σε σταθερές βάσεις, είναι ανάγκη να λείψω από τη μέση ο βασιλεύς Φραγκίσκος. Αυτό το πρόβλημα πρέπει να μ' απασχολήσει πριν από όλα τ' άλλα. Μας παρουσιάζεται τώρα μια εξαιρετική ευκαιρία, για να επιτύχουμε αυτό που θέλουμε. "Αν αφήσουμε αυτήν την ευκαιρία να πάει χαμένη, ίσως να μη μας ξαναπαρουσιασθεί άλλη σπο-υέλλον... Ξέρετε, βέβαια, ότι ο βασιλεύς συνηθίζει να περνάει κάθε βράδυ από εορμικούς και εορταστικούς δρόμους, χωρίς να συνοδεύεται από κανένα σωματοφύλακά του...

—Τό ξέρω! διέκοψε απότομα ο Φραγκίσκος τη Νικόλ.

Και, κυττάζοντάς την βαθεία

στά ματιά, συνέχισε, τονίζοντας μια—μία τις λέξεις του:

—Εγώ είδοποίησα το διάδοχο τι άρροσύνη κάνει ο πατέρας του, έκθετοντας έτσι τη ζωή του σε κίνδυνο... Είχα τη γνώμη ότι έπρεπε να το ανακοινώσω την πολύτιμη αυτή πληροφορία... "Εσείς, όμως, κυρία μου, πως μάθατε αυτή τη λεπτομέρεια;

—Μου την είπε ο ίδιος ο διάδοχος, μόλις του απέδειξε ότι τα συμφέροντά του του επιβόλουν να λείψω από τη μέση ο πατέρας του!

—"Ο Φραγκίσκος σηκώθηκε και πάλι δρόθιος και τραύλισε με φωνή που έτρεμε από την αγωνία:

—Και τι σας είπε τότε ο διάδοχος;

—"Η Νικόλ σηκώθηκε και κείνη δρόθια.

Οι δύο συνομιληταί πλησίασαν άσυναισθητα ο ένας τον άλλον. "Ο Φραγκίσκος ήταν ώ-χρός, με τρεμάμενα χείλη, με

ματιά ορθάνοιχτα από την άνω-

ματία, οι οποίοι, αφού κανονί-σουν τις λεπτομέρειες του έ-γκληματος που σχεδιάζουν να κάνουν, αρχίζουν να συλλογι-ζονται τις συνέπειες της πρά-ξεώς τους.

—"Ωστόσο, οι δύο συνένοχοι δεν άργησαν να ξαναθρουν την ψυχραιμία τους.

—Κατωρθώσατε, λοιπόν, ν' αποπιάσετε τη συγκατάθεσι του διαδόχου; φώναξε ο Φραγκίσκος, ρίχνοντας στη Νικόλ βλέμματα θαυμασμού.

—Ναι... "Η αλήθεια, βέβαια, είναι ότι κοπίασα πολύ για να το καταρθώσω αυτό...

—Τό φαντάζομαι. Μπορώ να σας ρωτήσω πώς το καταφέρατε αυτό τό θαύμα;

—"Αφού είμαστε σύμμαχοι, δεν πρέπει να έχουμε μεταξύ μας μυστικά...

Και η οικοδέσποινα διηγήθη-κε με λίγα λόγια στο Φραγκί-σκο τα κυριώτερα σημεία της χθεσινής συνομιλίας της με το διάδοχο. "Ο Φραγκίσκος δεν

εύρισκε λόγια για να εκφράση την κατάπληξι και το θαυμασμό του για τό δαιμόνιο αυτής της γυναίκας.

—Μπορούμε, λοιπόν, ν' αρχί-σουμε άμέσως τις ενέργειές μας, χωρίς να χάνουμε καιρό! είπε τέλος ο κόμης. Βρήκατε, μήπως, και τον άνθρωπο που θα δεχθεί να μ' απασχολήσει στο σχέδιό μας, έναν άνθρωπο της άπολύτου εμπιστοσύνης σας;

—Ναι. Τόν βρήκα!

—Και ποιός είναι αυτός;

—"Ο βαρώνος ντε Βιλ! αποκρίθηκε η Νικόλ, χωρίς τόν πασαιμικό διαταγμό. Είπε ένας άνθρωπος ικανός και αποφασιστικός.

—Δεν είχα αυτή την εντύπω-σι! φώναξε ο Φραγκίσκος.

Κι' έκανε ένα μορφασμό δυσφορίας. "Η βαρώνη δεν φάνηκε θυμωμένη για την αποδοκιμασία αυτή του Φραγκίσκου. Και τόν ρώτησε με μεγάλη α-φέλεια:

—Μήπως έχετε άφορμες να είσθε δυσανεκτικότερος κατά του βαρώνου ντε Βιλ;

"Ο Φραγκίσκος δεν άγνοούσε ότι ο βαρώνος ήταν νόμιμος σύζυγος της Νικόλ. Συγχρό-νως όμως ήξερε και μια λεπτο-μέρεια που δεν νυνώριζε ο διάδοχος: ότι η Νικόλ έλακο-λουθοδούσε να διαποη υποστηρί-ξει ανέσεις με το σύζυγό της.

Και γι' αυτόν τωος τό λόγο, ο κόμης τόν υποπτευότανε.

"Η οικοδέσποινα κατάλαβε τούς ένδοιασμούς του κόμητος.

—Γιατί δεν μιλάτε ελεύθερα; τού είπε. Δεν συμφωνήσατε μή-πως ότι από τη ηέρα αυτή θα έλθουμε κοινοί φίλους και κοι-νούς εχθρούς; "Αν ο βαρώνος ντε Βιλ είναι εχθρός σας, θα γί-νη και δικός μου εχθρός.

Τά λόγια αυτά τά πρόσφερε η βαρώνη με τέτοιο τόνο, ώστε ο Φραγκίσκος έπαιψε ν' αμφισβη-λή την ειλικρίνειά της.

—"Οχι, κυρία μου, αποκρίθη-κε, δεν έχω τίποτα μαζί του, γκρουαί. "Ας μη ξεχνάμε όμως ότι ο βαρώνος είναι άφοσιωμέ-νος ολόκληρος στο διάδοχο.

Αυτό τό ξέρει όλος ο κόσμος...

—"Οχι, κυρία μου, αποκρίθη-κε, δεν έχω τίποτα μαζί του, γκρουαί. "Ας μη ξεχνάμε όμως ότι ο βαρώνος είναι άφοσιωμέ-νος ολόκληρος στο διάδοχο.

Αυτό τό ξέρει όλος ο κόσμος...

—"Οχι, κυρία μου, αποκρίθη-κε, δεν έχω τίποτα μαζί του, γκρουαί. "Ας μη ξεχνάμε όμως ότι ο βαρώνος είναι άφοσιωμέ-νος ολόκληρος στο διάδοχο.

Αυτό τό ξέρει όλος ο κόσμος...

—"Οχι, κυρία μου, αποκρίθη-κε, δεν έχω τίποτα μαζί του, γκρουαί. "Ας μη ξεχνάμε όμως ότι ο βαρώνος είναι άφοσιωμέ-νος ολόκληρος στο διάδοχο.

Αυτό τό ξέρει όλος ο κόσμος...

—"Οχι, κυρία μου, αποκρίθη-κε, δεν έχω τίποτα μαζί του, γκρουαί. "Ας μη ξεχνάμε όμως ότι ο βαρώνος είναι άφοσιωμέ-νος ολόκληρος στο διάδοχο.

Αυτό τό ξέρει όλος ο κόσμος...

—"Οχι, κυρία μου, αποκρίθη-κε, δεν έχω τίποτα μαζί του, γκρουαί. "Ας μη ξεχνάμε όμως ότι ο βαρώνος είναι άφοσιωμέ-νος ολόκληρος στο διάδοχο.

Αυτό τό ξέρει όλος ο κόσμος...

—"Οχι, κυρία μου, αποκρίθη-κε, δεν έχω τίποτα μαζί του, γκρουαί. "Ας μη ξεχνάμε όμως ότι ο βαρώνος είναι άφοσιωμέ-νος ολόκληρος στο διάδοχο.

Αυτό τό ξέρει όλος ο κόσμος...

Και νομίζω...

—Καταλαβαίνω που θα κατα-λήξετε! τόν διέκοψε η Νικόλ. Φοβόσαστε μήπως ο βαρώνος προδίδει την τελευταία στιγμή το διάδοχο, χωρίς να τό θέλη...

"Ωστόσο, σας πληροφορώ κι' ε-γώ, που τόν ξέρω καλά, ότι μπορούμε να έχουμε σ' αυτόν τυφή, άπόλυτη εμπιστοσύνη...

—"Όσο ικανός και αν είναι ο βαρώνος, έπέμεινε ο Φραγκί-σκος, μπορεί να προδοθή από μια άδιακρισία, από μια άθυ-ροστομία ενός ανθρώπου του...

Είπε πολύ γνωστός σ' όλους, τούς κύκλους... "Η παραικρή ύπόνοια για τόν ντε Βιλ, θα πε-ριλάβη και τό διάδοχο... Θεωρώ περιττό να σας πω ότι ο διά-δοχος δεν ποέπει να ενοχοποιη-θή διόλου σ' όλην αυτήν την ύ-πόθεσι...

—Μά τότε, σε ποιόν ν' άνα-θέσουμε την εργασία αυτήν;

—Ξέρω εγώ τό πρόσωπο! ψιθύρισε ο Φραγκίσκος. Και κείνο που θα μ' έξασφαλίση την ήσυχία μας, είναι τό ότι τά πρόσωπα αυτά θα ενεργήσουν χωρίς να ξέρουν με ποιόν έχουν να κάνουν... "Ο θάνατος του βα-σιλέως θα είναι ένα πραγματικό άτύχημα...

—Τό πράγμα διαφέρει τότε... "Η υπόθεσις αυτή σας ένδιαφέ-ρει και σας, όσο και μένα...

Μπορώ λοιπόν να βασισθώ στην κρίσι σας, γιατί είμαι βεβαία ό-τι θα λάβετε όλα τά μέτρα για να επιτύχουμε τό σχέδιό μας...

Και η βαρώνη σταμάτησε να ζη-τήση να μ' άποη τό δνδίατα εκεί-νων που θ' ανέλγαιαν να σκωτάσουν τό βασιλέα της Γαλ-λίας.

Και οι δύο σύμμαχοι, βλέ-ποντας ότι δεν είχαν να πω-ν τίποτα περισσότερο πάνω σ' αυ-τό τό θέμα, άρχισαν να συνο-μιλούν για διάφορα άλλα ζητή-ματα. Και ύστερ από λίγο χω-ρίστηκαν, κατευθυνόμενοι, ο ένας από τόν άλλον. "Ο Φρα-γκίσκος γύρισε άμέσως στο ά-νιόκτιστο ντε Κλυνύ, για να δι-χ τό θεο του, τόν καρδινάλιο της Λορραίνης και να τού ανακοι-νήσει τ' άποτελέσματα της συ-ναντήσεώς του με τη βαρώνη ντε Σαβινί.

"Όταν ο Φραγκίσκος τήν ά-παγορεύτηκε και τήν άπασε ιό-νη, η Νικόλ έπεσε σε βαθείς σκέψεις. Είπε άκαιοεθι τόσο πολύ, άπτε δεν άκούσε ν' άνοί-γνη ή πόρτα που ήταν σκεπασμέ-νη από ένα βελούδινο πασαπέ-τασμα, ά πόρτα άνοιχθεσ στην άποία είχε πέσει πριν από λίγο η Νικόλ...

—"Ενας άνδρας παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της θύρας. Και ο άνδρας αυτός, ήταν η Άλκιντορ, με τό στολή του Ζάν ντε Μωμπέρ. "Ηταν ντυμένη πιο φανταστικά από κάθε άλλη φο-ρά, με τά χέρια γεμάτα δαχτυ-λidia.

"Η Άλκιντορ έριξε στη Νι-κόλ ένα βλέμμα σχεδόν περι-φρονητικό. "Υστερα, βλέποντας ότι η οικοδέσποινα δεν είχε ά-κόμα αντιληφθή την παρουσία της, τήν πλησίασε άδρόμω και άκούμπησε τό χέρι της στον ώ-μο της.

"Η Νικόλ συνήλθε απότομα ά-πό τήν όνειροπόλησί της και γύ-ρισε τό κεφάλι της με τρομα-γμένη κίνησι.

"Ηταν φανερό ότι κείνο που τήν ξάφνιασε, ήταν ή εαφνική έμφάνισι της Άλκιντορ, χωρίς να τήν πάρη είδησι, και όχι ή παρουσία της—γιατί, μόλις τήν είδε, έκανε μια βαθεία υπόκλισι γεμάτη σεβασμό.

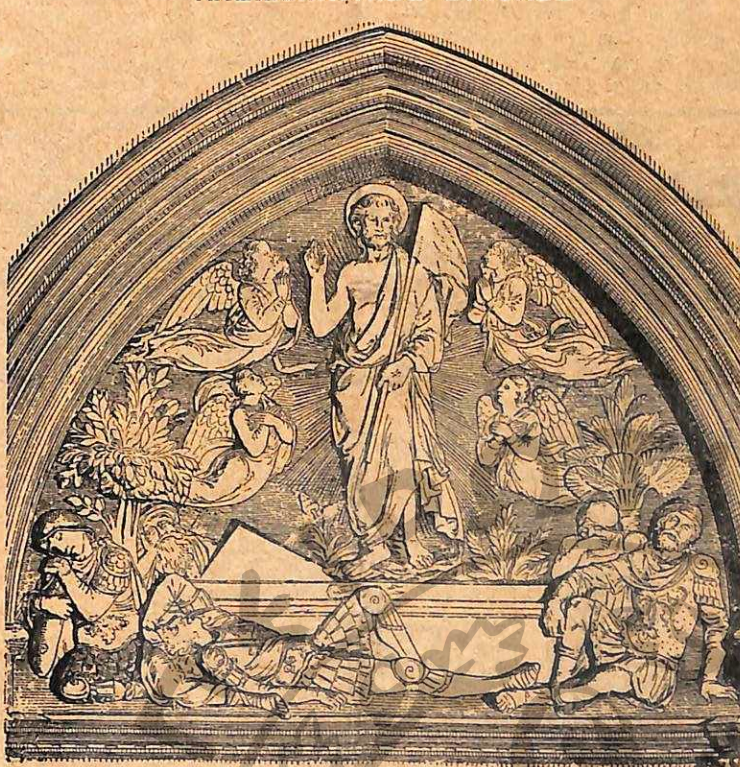
—Μου φαίνεται πως με ξεχά-σατε, κυρία μου! είπε η Άλ-κιντορ με παγερή ευγένεια.

—Συχωρέστε με, ευγενέστα-τε, είχε άφαιρεθή! τραύλισε, ταραγμένη ακόμα, η Νικόλ.

Και, πράγμα περιεργό, ή τα-ραχή της οικοδέσποινας όλοένα μεγάλωνε. "Η Νικόλ έδειχνε με τή συγκινήσί της, με τήν άνήσυ-χη έκφρασι του προσώπου της και με τίς νευρικές χειρονομίες της ότι έτρεμε από φόβο μπρός στην Άλκιντορ!

—"Ονειροπολούσατε; ρώτησε η Άλκιντορ, μ' έλαφρό τόνο

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

(Ανάγλυφο του μεγάλου γλύπτου Ντε λα Ρόμπια)

ειρωνείας στη φωνή. Μου φαί-νεται ότι καλύτερα θα κάνατε να λέγατε ότι χωνεύετε... Πρά-γματι: τό γλύκισμα που σας χάρισαν οι Γκιζ είναι τόσο με-γάλο, ώστε δεν μπορεί να χο-νευθή εύκολα!... "Ωστόσο, σας προειδοποίησα ότι αυτό θα συ-νέβαινε μια μέρα, αν ακολου-θούσατε τίς υποδείξεις μου...

Πρέπει τώρα να σας συγχά-λω για τήν επιδειξιότητα σας... "Εκ-τελέσατε με μαστοριά τίς δια-ταγές μου. Και αυτό δεν ήταν και τόσο εύκολο, αφού ή δική μου έντολές βρισκόντουσαν, σε πολλά σημεία, σε ριζική αντί-θεσι με τίς διαταγές που σας έ-δωσε ο σύζυγός σας, ο βαρώνος ντε Βιλ, και τίς όποιες έπρεπε να σεβασθήτε!... Θαυμάζω και άπορώ—ειλικρινώς σας λέω—πώς καταρθώσατε και ικανο-ποιήσατε και τό σύζυγό σας και μένα μαζί!

χαρά για τό πλούσιο αυτό δώ-ρο, εαφνικά συγκράτησε τήν τα-ραχή της, προσποιήθηκε τήν ά-διάφορη και, κλεινόντας τήν κά-σετίνα, τήν τοποθέτησε στην άκρη ενός τραπέζιού, με περι-φρονητική σχεδόν χειρονομία!

"Η Άλκιντορ φαντάστηκε ότι ή βαρώνη ήθελε να κρατήσει τήν άξιοπρέπειά της, να δείξη ότι δεν ήταν από τίς γυναίκες εκεί-νες που εαφνίζονται εύκολα μ' ένα δώρο, όσο πλούσιο και αν είναι αυτό.

—Διάβολε! ψιθύρισε ειρωνι-κά. "Αρχίσατε να γίνεστε πολύ δύσκολη... "Η χιλιάδες ή λίρες που έξασφαλίσατε από τόν κό-μητα νι' Ωμάλ, έκαναν τό μυ-αλό σας να πάρουν άέρα!...

"Ο σαρκασμός αυτός έκανε τη βαρώνη να ταραχθή, σάν να τήν έδωσαν μια καμουτσικιά στο πρόσωπο.

—Μά, είναι καιρός να συζη-

τήσουμε για τήν ύπόθεσι που μ' απασχολεί! έξακολούθησε η Άλκιντορ, με ύφος άδιαφο-ρίας. Πρόσεξε ότι ακολουθή-σατε πιστά όλες τίς οδηγίες μου... Με τή διαφορά ότι λη-σημονήσατε μια έντολή μου, μια έντολή, στην όποια εγώ έδινα έξαιρετική σημασία...

—Ποιά έντολή; ρώτησε ή βαρώνη.

—Είπατε ότι ο βασιλεύς "Ερ-ρίκος πρόκειται να βασιλεύση πολλά χρόνια. Σας πληροφορώ ότι στο σημείο αυτό πέσατε έ-ξω!...

—"Εκανα λάθος!... τραύλισε ή βαρώνη, φοβισμένη.

—Ναι! ψιθύρισε, άτάραχα, ή Άλκιντορ. Και αυτό σας τό λέω για να προσπαθήσετε να έ-πωληθήτε από τό σύντομο διάστημα που θα διαρκέση ή βασιλεία σας... Σας συμβου-λεύω να... τρώτε με δυο σπό-ματα... γιατί ο "Ερρίκος δεν θα μείνη στο θρόνο περισσότε-ρο από τέσσερες—πέντε μήνες!...

—Θέε μου! φώναξε ή Νι-κόλ.

—"Ο βασιλεύς είναι άρρωστος, κυρία μου, βαρεία άρρωστος!...

—Τόν έχετε, λοιπόν, καταδι-κάσει και αυτόν, όπως κατα-δικάσατε και τόν βασιλέα Φρα-γκίσκο; βουχήθηκε ή βαρώνη.

—Εννοείται! αποκρίθηκε ή Άλκιντορ με καταπληκτική γαλήνη.

"Η βαρώνη ντε Σαβινί έπι-ασε τό κεφάλι της με τά δυο της χείρια, σάν νύνοιωθε τό μυ-αλό της να σαλεύη, και τραύ-λισε:

—Μά, ποιός είστε, έπί τέ-λους; Ποιός είστε σεις που δι-αθέτετε τόση δύναμι και μία περιουσία άνεξάντηλη; Ποιός είστε οι σκοποί σας; Ποιά είναι τά σνέδιά σας;

—Μου φαίνεται, τήν διέκοψε σ' άδοπητό τόνο ή Άλκιντορ, που φαίνεται, κυρία μου, ότι λαίψνετε τό θάνατος να μου άποτείνετε έσοτήσεις...

—Και γιατί όνι; θοοντοφώ-ναξε ή Νικόλ, έξαλλη, γάνον-τας τήν ύπομονή της. "Εγώ, βέβαια, τό δικαίωμα να θέλω να μάθω που με οδηγείτε, ά-ποβ είστε ο κύριός μου, άφού δεν μπορώ να κάνω τίποτα χω-ρίς να με διατάξετε... "Ος σή-μειον έξετέλεσα τυχλά ήλες τίς έντολές που μου δίδαστε, γνοία να γντήσα ποτέ να...

—Μεταπονήσατε τίποτα νι' αυ-τά τήν διέκοψε ή Άλκιντορ. Σιμολογήσατε ποτέ τί άπεί-λετε με μένα από τάν κρηά που με ύπομεινέτε; Υπομονή-νατε ποτέ τά νρηήματα που σας έδωσα τά δυο τελευταία χρό-νια;

—Τό άναννοίξω, είπε ή Νι-κόλ, ότι παρήκατε άπάντατι μου περισσότερα νευναϊόδωρος και από ένα βασιλέα... Μου πετά-τε τό νουαίφι στο πρόσωπο, με τήν ίδια εύκολία με τήν όποία υπο πετάτε και τήν περιφο-νιά σας... Ναι, άναπό τό χω-μάσι... Μά φαντάζεστε ότι αυ-τό άποτελεί τό παν νιά μένα!...

"Αλλά, μανωλάκι μου, έπιθυ-μιά ήταν να γίνω πλουσία... Σήμειον, όμως, δεν σωμαίνε πειά τό ίδιο νι'... Σήμειον...

(Ακολουθεί)

ΤΙ συγγενεί πω πολύ τους «α-
στέρους» που Χάλλυγουν; Νά
μά άπορία που την έχουν όλοι α
θαυμάσαι τους. Για να τους θα-
νοποιήσω λοιπόν, φρόντισα να κά-
νω αυτή την περιέργη έρευνα και
ίδού τ' αποτελέσματά της:

Η Γκρέτα Γκάρμπο συγγενείται
μόνο από τό... χιόνι!

—Τίποτε δεν με συγγενεί τόσο
πολύ, μου έλεγε η μεγάλη γήση-
σα, όσο το χιόνι, όταν πέφτει γύ-
ρω από τη βίλλα μου, στα δένδρα,
στούς δρόμους, παντού! Όταν έυ-
πνίσω το πρωί και δω τις άστίνες
του ήλιου να κάνουν τα χιονισμέ-
να δένδρα να λάμπουν, νοιώθω μιά
τόσο μεγάλη χαρά, ώστε αρχίζω να
γελάω, όπως όταν ήμουν μικρή, στη
Σουηδία... Τέτοιες στιγμές είμαι
ιππεροβικά καλή μ' όλο τον κόσμο!
Άκόμη και με τους δημοσιογρά-
φους!...

Η χαριτωμένη Ντόροθυ Τζόρ-
νταν συγγενείται μόνο από τις α-
γελάδες της! Η έπαυλός της είχε
ένα υποδενγματικό δονατάσιο. Έ-
κει μέσα θύ τη δίπτε ώρες δλό-
κληρες να ταΐζει τ' αγαπημένα της
ζώα μ' ένα κουβά στο χέρι. Μόνη
της έτοιμάει την προφή τους και
μόνη της τις άρμέγει. Η άγέλα-
δες της είναι η καλύτερες φίλες
της. Διασκεδάει μαζί τους υπε-
βολικά μ' εκείνο που τη συγγενεί
περισσότερο στον κόσμο είναι η θέα
τους!...

Η Τζόαν Κράουφορντ πάλι συ-
γγενίζεται από τα βάσινα του...
σκίου της. Τίποτα δεν την εχάρ-
ιστεί περισσότερο από την συν-
τροφιά του αγαπημένου της «Τό-
μυ». Ο «Τόμυ» είναι γύ' αυτήν τό
πύ άξιολόγητο πλάσμα του κό-
σμου μ' ό πύ εύθυμισμένος σκύλος
του Χάλλυγουντ!

Χαρακτηριστικό της με άλλες α-
γάπης που έχει γύ' αυτό τό σκυλί
η Τζόαν Κράουφορντ είναι τ' αλό-
λουθο περιστατικό: Μιά φορά, ύ-
στερα από ένα λουτρό, ο «Τόμυ»
αφώσθησε. Η Τζόαν τότε πήγε
να τραβήξει από τη στενοχώρια
της. Δεν είχε διάθεσι για τίποτα!
Και μόνο, όταν ένας κτηνίατρος
κατάφερε να γιατίσει τον «Τόμυ»,
η Κράουφορντ ξαναρχισε να ηγ-
γάζη στο «στούντιο» και βρήκε πάλι
την εύθυμία της και τη δροσιά
της...

Η Κάριν Μόρλεϋ έχει ένα με-
γάλο πάθος: τή χαρτιά! Τίς α-
ρέσει να ρίχνη πασιέντσες! Έ-
χει κάνει ξεφτέρια στο «μπαρζέ»
όλους τους «αστέρους» και τους έ-
χει μάθει ένα σωρό παιχνίδια
με τή χαρτιά. Η Κάριν Μόρλεϋ
έχει ένα από περίπου πασιέν-
τσες μ' είναι άκόμη και μιά από
τις καλύτερες «χαρτοραϊχτρες»
του Χάλλυγουντ. Μήπως δεν εί-
χε διαβάσει στα χαρτιά ότι η
Γκρέτα Γκάρμπο θά παραιτού-
σε τη μυστηριώδη σιωπή της, ύστε-
ρα από ένα μεγάλο και περιπαθί
έρωτα;

Έννοείται ότι μ' αυτή την «ει-
δικότητα» έχει βρει κυριολεκτι-
ώς τον μπατό της! Κάθε μέρα,
ένα πλήθος όμορφες κυρίες πε-
ριμένουν ύπομονετικά στο σαλόνι
της τή σειρά τους για να τους
«ρίξει» τή χαρτιά και να τους
πύ την τύχη τους.

Η Μάρτ' Ήθανς, αντίθετως
δεν μπορεί να κλειστή ούτε μιά
ώρα στη βίλλα της. Τρελλάνει-
ται για τ' άλογα και την ιππα-
σία. Κάθε πρωί κάνει ένα μα-
κρινό περίπλο με τ' άλογό της
μ' έπειτα γυρίζει στο γυμναστή-

Η Ντόροθυ Τζόρνταν, με τις άγελάδες της!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΜΠΟΥΝΤ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΕΣ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

(Μιά περίεργη έρευνα της Γαλλίδος δημοσιογράφου
Jeanne Roudot για τις πιο μεγάλες συγκινήσεις που
δοκιμάζουν οι γόντες και η γόντσες της έδνης.)

οιό της, ανάμεσα σ' ένα σωρό αλ-
τρες, σφαίρες, δίσκους και άνω-
νια. Κι' αυτά είναι τα μόνα πράγ-
ματα που τη συγγενούν...

Ο Ραμόν Νοβάρο συγγενείται μόν-
ο από τή χειροκροτήματα! Με μιά
καταπληκτική ελλκρίνεια όμολογεί
ότι πύ χειροκροτήματα του προξε-
νούν μιά ζωνή εύχαριστίας. «Ο-
ταν ύστερα από ένα τραγούδι α-
κούει τον κόσμο να τον χειροκρο-
τή με φρενιτιδα, γίνεται κατακόκκινος
από την συγκίνησή του!...

Η Μαίη Κλάρκ, μιά από τις
καινούριες ξανθές γόντσες του
Χάλλυγουντ, όμολογεί ότι ένωσε
τή μεγαλύτερη συγκίνησή της ζω-
ής της, όταν άκουσε μιά νύχτα
στον κήπο της βίλλας της τό με-
λωδικό τραγούδι ενός άηδονιού.

Η Κάρεν Μόρλεϋ ρίχνει πασιέντσες!...

«δεντέττες» του κινηματογράφου
και γ' αυτό ίσως εκείνο που την
συγγενεί περισσότερο είναι... τή ε-
ρωτικό φιλή!

—Νά, τή ερωτικό φιλή με συ-
γγενίζει, έκμυστηρεύεται η ίδια
στις φίλες της. Μά είμαι τόσο
δύσκολη στον έρωτα, ώστε δεν
έχω νοιώσει τέτοιες συγκινήσεις
παρά λίγες, πολύ λίγες φορές.
Αν θέλετε περισσότερη άκρι-
βεια, είμαι πρόθυμη να σάς ό-
μολογήσω ότι εκείνα από τή ερω-
τικό φιλή που με συγγενούν πε-
ρισσότερο είναι τή πρώτα και τή
τελευταία. Τή πρώτα, γιατί είναι
ένα είδος ύποσχέσεως μελλοντι-
κής εύτυχίας και τή τελευταία,
γιατί είναι ένα είδος άποχαριτε-
μίου, σ' ένα γλυκό ερωτικό ύνει-
ρο που έσβησε για πάντα...

Ο Τζόννυ Βαϊσμούλλερ έχει
ένα πολύ μεγάλο παράπονο. Η
δουλειά του «στούντιο» τον άπα-
σχολεί τόσο πολύ, ώστε δεν τού
δίνεται ή εύκαιρία να συγγενηθί.

—Είμαι σάν τή νύμφη έξω από
τό νερό, παραπονιέται διαρκώς
στον σκηνοθέτη του. Γιατί μού
δίνετε να παίζω ρόλους στη ζού-
γκλα και δεν μού δώσετε ένα σε-
νάριο που να έχω θάλασσα, πολύ
θάλασσα; Από τό σκαφωτόμα στα
δένδρα, προτιμώ τή κολύμβημα!...

Φαίνεται όμως ότι από την μέρα
που ο Τζόννυ Βαϊσμούλλερ έγινε
κινηματογραφικός «αστέρας» πρώ-
τος μεγέθους, πήρε ένα διπλό δια-
ζόνιο: από την γυναίκα του μ' από
τή θάλασσα! Κανείς δεν συλλογι-
ζεται ότι ο εφραίος Τζόννυ» είναι
πάντα πρωταθλητής του κόσμου στο
κολύμβημα!...

Η Άλλισ Μπραντ αισθάνεται
παράξενες συγκινήσεις, όταν χαί-
δεύει πολυτελή μεταξωτά φράσα-
τα. Τό όνειρό της ήταν να γίνει
μεγάλη μοδίστρα, μιά τή θέατρο
πρώτα μ' ύστερα ο κινηματογρά-
φος την έκαναν να εγκαταλείψει
γρήγορα τή φιγούρινα και τή ύ-
φάσματα. Κι' έτσι δοκίμαζε τό-
ρα μιά μεγάλη συγκίνησι, όταν
μπάνει στο άτελι ενός οίκου μό-
δας και βλέπει τις μοδιστρούλες να
φτιάχνουν με όμορφα μετξωτά τις
τουαλέτες του στυμού.

Η Τζίν Χάρλου συγγενείται ύ-
περβολικά, όταν αντικρίζει την τε-
χνητή λίμνη της βίλλας της! Κι'
έχει δίπλα... Τά νερά αυτής της
λίμνης ήταν μοιραία για έναν
θαυμαστή της, τόν νεαρό Ντίν
Έβεροστ, τόν γιό ενός βασιλίου-
του γαλατιμονος της Άριζόνας,
ό οποίος ύστερα από ένα όλονα-
κτιο γλέντι μ' όπως ήταν τούφα
στο μεθύσι, θέλησε να κάνει ένα
μπάνιο σ' αυτή. Μά μιά τέτοια
τρέλλα, όπως ήταν επόμενο, που
στοίχισε τή ζωή... Κι' έτσι «ή
γυναίκα με τή πλατινένια μαλλιά»
θέλει τώρα ν' αγοράσει μιά άλλη
βίλλα με μιά άλλη τεχνητή λί-
μνη, που να μύ της θυμίζει πάλι
τόν τραγικό θάνατο του φίλου
της.

Η Άλλαν Χάρβεϋ, ή μεγάλη
«δεντέττα» της «Φόξ», νοιώθει
περίεργες συγκινήσεις, όταν άν-
τικρύσει μιά πρωτότυπη «καρσο-
σερί» αϊτακινήτου. Θυμάσε τό
πρώτοχο όκείνο αυτοκίνητο που...
πρωταγωνιστεί στο άμερικανικό
φίλμ της «Τά χείλη μου προσέ-
δουν»; Είναι ύπεροχο! Η Άλλαν
Χάρβεϋ από εκείνη τή μέρα δεν
τό άποχωρίζεται πεί... Η «Φόξ»
της τό χάρισε μ' έτσι ή Εύρω-
παία «δεντέττα» έχει ένα πραγ-
ματικά βασικό αυτοκίνητο, τό

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΛΟΥΚΑΝΙΚΟ

όλες τις επα-
χίες της Γαλ-
λίας αγαπούν
τά λουκάνικα,
μιά ιδίως στη
Γασκώνη. Και
μαζί με τ' άλ-
λα λουκάνικα,
που κρεμύ ο ν
κάθε χρόνο από τό ταβάνι, φιά-
λουν μ' ένα που ξεπερνάει όλα τή
άλλα στο μέγεθος και τό μεγαλειό-
τη, που είναι—να πούμε —ό βασιλιάς
των λουκάνικων. Κι' αυτό οί Γα-
σκώνιοι τό όνομάζουν με σεβασμό
«Ο καλός Θεός», και τό τρώνε μο-
νάχα σέ καμιά μεγάλη γιορτή: τή
Χριστούγεννα ή τή Πάσχα.

Κάποιο λοιπόν απόγευμα του Νο-
εμβρίου, ένας χωριάτης όνόματι Σε-
πτών κρεμούσε από τό ταβάνι της
κουζίνας του τά λουκάνικα της χο-
νάς μ' ανάμεσα σ' άλλα ένα
«Καλό Θεό» θεότατο, όρεκτικότα-
το. Ήταν ένα λουκάνικο μυρμιώ-
δες, μακρύ, στρογγυλό, φουσκωμέ-
νο σάν ρόδα αϊτακινήτου.

—Μεγαλείο πράγμα! είπε ο Σε-
πτών κρεμώντάς τό.

Έξαρνα ο Φλωρεντίνος, ο παρα-
γινός του Σεπτών, μήπως τρεχάτος.

—Αχ! άφεντικό, τί δυστύχημα!

—Τί πρόχει; έρώτησεν ο Σεπτών
τρομαγμένος.

—Ο Γιάννης έβγαλε τό μάτι
του...

—Μά τή Θεό, άφεντικό! Ο Γι-
άννης έβγαλε τό μάτι του...

Ο Σεπτών έτρεξε άμέσως στο
φάρλο. Ήταν αλήθεια. Τό μάτι
του Γιάννη ήταν βγαλμένο.

Γιάννη λένε στη Γασκώνη τό βω-
δι που ξέβουν δεξιά στο ζυγό. Μα-
τίνο λένε εκείνο που ξέβουν άρι-
στερά.

—Πάνε χίλια φράγκα! Χίλια
φράγκα ζημιώνω, Φλωρεντίνε. Και
πώς έγινε τό κακό, βρε Φλωρεν-
τίνε;

—Ξέρω μ' έγώ άφεντικό! Νά,
μπορεί κανένα άγκάθι να μπήκε στο
μάτι του Γιάννη, μπορεί κανένα
καρφί... Μά μην κάνεις έτσι, ά-
φεντικό! Σέ δεκαπέντε μέρες θά
γιάνη τό μάτι του Γιάννη.

—Από τό σπύα σου και στού
Θεού τ' αϊτά, Φλωρεντίνε!...

Ο Σεπτών γύφισε στην κουζίνα
του, συλλογίσθηκε, έκνιταξε τό θε-
ότατο λουκάνικο που κρεμόταν και
γέμισε όλο τό σπίτι με την ευωδιά
του, μ' ύστερα, κλεινόντας τήν
πόρτα, σήκωσε τό χέρι και έτάξε:

—Κάνω τάμα να μύ φάω τόν
«Καλό Θεό» και να τόν δάσω τού
πατά τά Χριστούγεννα, αν γιάνη
τό μάτι του Γιάννη!

Συγγενηθήκεν ο ουρανός από τό
τάμα! Έτσι φαίνεται, μιά σέ τρεις
μέρες τό μάτι του Γιάννη ήταν κα-
λά, έβλεπε σάν πρώτα.

Ο Σεπτών ηρώτησε από τή χαρά
του και μολοντί ήταν άκόμα άκο-
τώς καιρός ως πύ Χριστούγεννα, ά-
ποφάσισε να πάη άμέσως τό λου-
κάνικο στον πατή.

Μά πάλι τό ξανασυλλογίσθηκε τό
πράγμα.

«Μπ! σκέφθηκε. Γιατί να τό
πάω από τώρα; Έχουμε καιρός!...

Έκτάσσε τό λουκάνικο και τό
ζύγισε. Μιά όκιά τριακόσια πενήν-
τα δραμά,...

—Νά τό φάν όλο ο παπας τέ-
τοιο τεφάριμ;

Ο Σεπτών ξανακινάεζε τό λουκά-
νικο και τό εχάιδεψε.

—Και για στέλσω να ιδούμε, εί-
πε πάλι μόνος του, υπάρχει Θεός;
Έτσι λέει ο παπας, μιά ο δάσκα-
λος λέει πως δεν υπάρχει τίποτε
στον ουρανό... Κι' ο δάσκαλος δεν
είνε ο πρώτος τυχών, είναι σπουδα-
σμένος μ' αϊτός...

—Επλησίαζαν τά Χριστούγεννα.

—Πρόχει όμως να ύπαρχη κά-
ποιος Θεός. Γιατί ο Καζαμιάς έ-
γυαρε πώς στις 20 Δεκεμβρίου θά
χιάνε μ' όμως ή 20η Δεκεμβρίου
ξημέρωσε με ήλιο. Ποιός τόν έ-
βγαλε τόν ήλιο; Είχε δίπλα ο πα-
πας. Υπάρχει Θεός.

Κι' ο Σεπτών αποφάσισε να ξε-
κρεμάσει τό λουκάνικο να τό πάη
στον πατή τό σπίτι. Τό φίλησε με
λαχτάρα.

—Αν, είπε μέσα του, μ' άφηνε
τοιάχινος ο παπας ν' άνασάνω
την ευωδιά του, την ώρα που θά τό
ψήσι!...

Παρηγορήθηκε με την ιδέα πως
τή Σαρακοστή, σάν έσφαζε τό άλ-
λο γουρουνί του θάφτανε ένα λου-
κάνικο ακόμα μεγαλύτερο.

—Κι' από κείνο, είτε, δεν θά

πάρη μετς ο παπας μ' αν σπάση ή
φοράδα μου και τή δυό της πόδια.
Μά μιά μπροδιά, τού χτιάσε
στά ρουθούνια... Κάποιος γέιτονας
βάρηκε λουκάνικο. Τά σάλια του
Σεπτών άρχισαν να τρέχουν... Μά
του κατέβρε μιά ιδέα.

—Δεν είναι καλύτερα να τό πάω
ψημένο σάν πατή, έτοιμο; Έτσι
θ' απολαύσω μ' έγώ τή μυρωδιά!...

Αναψε φωτιά καλή, έβγαλε πάνω
τή σκάρα και στη σκάρα άπέθεσε
τόν «Καλό Θεό». Η κουζίνα έγένε-
σεν από μιά θεία ευωδιά. «Όλη ή
νοστιμάδα του λουκάνικου καθώς έ-
λυονε στη φωτιά, γινόταν άρρομα
προκλητικότατο. Είς έκμυστηρον, τό
λουκάνικο, καθώς ψηνόταν, έκα-
σε μ' από την κοιλιά του εδγίγαν
κάτι κομμάτια που απορούσαν να
κολάσουν και τόν Άη-Γιάννη τόν
Νηστεύη.

—Θα βάλω και λίγο ποσοκά-
ρυδο μέσα, τέκνον μου!

—Θα βάλω ό,τι θέλεις, πάτερ
μου, μόνο όσος μου άφεισ άμαρ-
τιών.

—Και θάνα τό λουκάνικο μεγά-
λο, τέκνον μου!

—Μεγάλο, πάτερ μου! Αυτήσου
με...

—Θάνα μιά όκιά τριακόσια πε-
νήντα δραμά, τέκνον μου!

—Θάνα, πάτερ μου!... «Ω! πε-
θαίλω, δός μου την άφεισ!...

—Συγχωρέσεις νάσαι, τέκνον
μου! Μην κάνεις έτσι, πύ ένα σάι
με λίγο κομμάτι μέσα και θά σου
περάσει... Φτιάσε τό λοιπόν τή Σα-
ρακοστή τό λουκάνικο και φέρε το...
Και τήν ημέρα, που θά τό ψήσω,
έλα να πάμε μετς, τέκνον μου!...

Μά μιν ξεχάσης να βάλω και λίγο
ποσοκάρυδο μέσα, τό νοστιμίζει!...

ZAN PAMQ

να ήσυχάση τή συνειδήσή του.

—Ο δάσκαλος έχει δίπλο, Θεός
δεν ύπάρχει. Ας λέει ο παπας!

—Υστερα έπεσε να κοιμηθί.

Μά σέ λίγο τόν έπασε δυνατός
καλόπονος, κι' ήταν αδύνατο να ή-
συχάση. Σηκωνόταν, έτρεβε τήν
κοιλιά του, φρενύτανε, μιά τίποτε.
Αέξ και μέσα στην κοιλιά του εί-
χαν μπη χίλιοι δαίμονες και τόν
τομπόσαν με τανάλεις πυρομέ-
νες.

—Θεέ μου, συχώρα με! Έλεγε
βογγώντας. Ο δάσκαλος δεν έχει
δίπλο... Υπάχσεις, Θεέ μου!

Εφώνασε ύστερα τόν Φλωρεν-
τίνο, πόν παραγυλι του.

—Πήγαινε γρήγορα να φωνάξης
τού πατή! τού είπε.

Σέ μισή ώρα έφτασεν ο παπας.
Μπαίνοντας μες' στο σπίτι, άνοιξε
τά ρουθούνια του, έμύρισε βαθύι
μ' είπε.

—Σέ καλό σου, Σεπτών, έδώ μέ-
σα δεν μυρίζει θανάτιλα. Κάτι άλ-
λο μυρίζει!...

—Θέλω να ξομολογηθώ, πάτερ
μου... είπεν ο Σεπτών με σβυσμένη
φωνή.

Κι' άρχισε να ξομολογείται.

Στην άρχή ξομολογήθηκε μερικά
ελαφρά σφάλματα του...

—Ο Θεός είναι πολυεύσπλα-
χνος, τέκνον μου, και θά σέ συγ-
χωρήσι! τού είπεν ο παπας.

—Πάτερ μου, σήμερα έφαγα
ένα λουκάνικο...

—Αμ, γι' αυτό μυρίζει όλο τό
σπίτι! τόν διέκρινε ο παπας.

—Ενα λουκάνικο μιά όκιά τρια-
κόσια πενήντα δραμά!...

—Όλον τό «Καλό Θεό», μωρέ
θηγίο!

—Όλον, πάτερ μου, είπεν ο
Σεπτών με λυγμούς, και τόν είχα
τάξει να σου τόν φέρο σένα!...

—Α! τέκνον μου! είτε με αλ-
τρημένη φωνή ο παπας. Βαρή κομμά-
τι! Τό πάνα είναι ίερο πράγμα. Ο
Θεός δεν συγχωρεί εκείνους που
μάζουν και δεν κάνουν τή ταξιάτιά
τους...

—Πάτερ μου, πεθαίνω! Δός μου
άφεισ άμαρτιών!...

—Βαρή κομμά, τέκνον μου!...

—Πάτερ μου, τή Σαρακοστή θά
σάξω τό άλλο μου γουρουνί και
όράζομαι τόσα μωρούς σου πώς
τό λουκάνικο που θά φτιάσω, πόν
«Καλό Θεό», θά σου τόν φέρο έ-
σένα, πάτερ μου!...

—Θα βάλω και λίγο ποσοκά-
ρυδο μέσα, τέκνον μου!

—Θα βάλω ό,τι θέλεις, πάτερ
μου, μόνο όσος μου άφεισ άμαρ-
τιών.

—Και θάνα τό λουκάνικο μεγά-
λο, τέκνον μου!

—Μεγάλο, πάτερ μου! Αυτήσου
με...

—Θάνα μιά όκιά τριακόσια πε-
νήντα δραμά, τέκνον μου!

—Θάνα, πάτερ μου!... «Ω! πε-
θαίλω, δός μου την άφεισ!...

—Συγχωρέσεις νάσαι, τέκνον
μου! Μην κάνεις έτσι, πύ ένα σάι
με λίγο κομμάτι μέσα και θά σου
περάσει... Φτιάσε τό λοιπόν τή Σα-
ρακοστή τό λουκάνικο και φέρε το...
Και τήν ημέρα, που θά τό ψήσω,
έλα να πάμε μετς, τέκνον μου!...

Μά μιν ξεχάσης να βάλω και λίγο
ποσοκάρυδο μέσα, τό νοστιμίζει!...

ΛΑΜΠΡΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ ΓΟΥΡΛΟΜΑΤΗ

—Πέτσας Γεώργιους!
—Παρών!
—Τρουμάρας Δημητρίου 'Ι-
ουάννης!
—Παρών!
—Νά χαθής, παληοσκ'λουμά-
τι του παρόν εισέτι δέν έμαθες.
«Παρών!» ούρέ, νά λίες, μή μέ
κάμ'ς κι παραφερθοῦ καμμιάν
ώρα... Γουρλομάτ'ς Νικολάου
Μήτρου!

—Παρωωωών!
—Οὐρ' τὰ πρόβατα, νομίζ'ς
πὼς σαλαγᾶς, χατακουμένε!
Σιμνοπρεπτεστερους νά εἶσαι,
εἴπα. «Αἶα!»

Οἱ τρεῖς εὐζωνοὶ εἶχον παρα-
ταχθῇ εἰς γραμμὴν, εἰς στάσι-
ν προσοχῆς. Αἱ μυῖγες ὅμως, αἱ
ὁποῖαι ἐδόμουν περὶ τὸ χυθὲν
αἷμα τῶν πασχαλινῶν ἀμνῶν,
τοὺς ἠνώχλουν κατὰ τρῶπον ἐ-
πίμονον. Μία εἶχε καθίσει εἰς
τὴν μύτην τοῦ Τρουμάρα.

Ὁ στρατιώτης ἐκουνοῦσε τὸ
κεφάλι, ἀλλ' ἡ μυῖγα ἐφαίνετο
ὡς νὰ εἶχε κολλήσῃ εἰς τὸ δέρ-
μα του. Ἐπὶ τέλους, ὁ στρατι-
ώτης δέν ἐδόσασε. Ὑψίσσε
μῖαν τεραστίαν χεῖρα ἐνυλοκό-
που καὶ ἐξεδίωξε τὸν ἐχθρόν.
Ὁ λοχίας παρατήρησε τὸ ἀν-
ταρτικὸν αὐτὸ κίνημα καὶ οἱ
ὑφθαλμοὶ του ἔλαμψαν, αἱ τρί-
χες τοῦ μύστακος του ἀναρρώ-
θησαν. Εἶπεν ὀργίλος:

—Εἰσὶ εἰς τὴν γραμμὴν,
Τρουμάρα; Οὐρ' τί πεδεύομι
οὐ μάρους τρεῖς τῆς ἰδουμά-
δος μετ' τὴν θεουρίαν! Οὐρ' δέν
σᾶς εἶπα ὅταν εἴσι σ'
γραμμὴ κι πυρροφάνια νά σᾶς
βάλ', νι οὐφείλετε νά μένετε ἀ-
κούνητοι; Μά, κι' ἀπ' τ' φ'στα-
νέλλα νά σᾶς τραβᾶνε, σείς νά
μὴ κρέν'τι.

»Κόκκαλου, ντίπ! κακο-
μοίρ'δες, μὴ σᾶς ψήσου κι σᾶς
φᾶου ὡς κριοὺς ὑπὸ τὴν ἀμφι-
λαφὴ σκιάν τῶν πλατάνων, ὅ-
που τὰ κρύα νερά.»

Οἱ τρεῖς στρατιῶται μετε-
θλήθησαν εἰς στήλας ἀλατος.
Ὁ λοχίας, ἀφοῦ ἔκαμε μερι-
κὰ βήματα, ἔγινε ἡσυχώτερος.
Εἶπε κατόπιν:

—Τώρα σὺ, Πέτσας, καὶ σὺ,
Τρουμάρα, ἀποστέλειστε πρὸς
ἐνίσχυσιν τῆς ἀστυνομίας Ἀθη-
νῶν κι περιχώρων, σὺ Γουρλο-
μάτη, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀ-
στυνομίας Μαρουσίου τε καὶ
Κηφισίας. Παραλιάθετε τὸν
ὑπὸ πλάγιόν σας καὶ μάρς.

Οἱ στρατιῶται ἔσπευσαν εἰς
τὸν στρατῶνα. Ὁ Γουρλομάτης
ἐφαίνετο ὁ δυσπειθέστερος. Ἐρι-
πιπε βλέμματα πικρίας πρὸς
τὸν λοχίαν καὶ βλέμματα βου-
λήμιας πρὸς τοὺς ψηνομένους
πασχαλινούς ἀμνούς.

—Οὐρ' κᾶτ' κοντοστέκεσι,
Γουρλομάτη, ἠρώτησε ὁ λο-
χίας.

Ὁ εὐζωνος ἐχαμήλωσε τοὺς
ὀφθαλμούς, ἤνοιξε τὰ χεῖλη
καὶ ἔβειξε τὰς δύο κοφτεράς ὀ-
δοντοστοιχίας του.

—Κὺρ λουχία, ποῦ θὰ πασχά-
σουμε ἐμεῖς οἱ δόλιοι;

—Νά πάρω κᾶνα κουντόξυλο

καὶ νά σ' δεί-
ξου σέ ποῦ θὰ
πασχάσ'ς, ζουν-
τό θ ο υ λ ο υ.
Μάρς!

Ὁ δυστυχῆς
Γουρλομάτης
ἔκαμε κανονι-
κὴν μεταβο-
λὴν.

«Ὅταν ἐξήρ-
χετο μετὰ τι-
νας στιγμὰς
μαζὺ με τοὺς
δύο ἄλλους
συναδέλφους
τοὺς ἀπὸ τὸν
στρατῶνα, ὁ
ἀνεμος τοῦ ἔ-
φερε δριμεῖαν
τὴν κνίσσαν
τῶν ψητῶν καὶ
ἐστρίχθη εἰς
τὸ σάσεπῶ
του διὰ νὰ μὴ
πέσῃ. Ὁ δυ-
στιχῆς εἶχε
νηστεύσει μίαν
ἐβδομάδα, αὐ-
τὸς πού ἔφερε
τὸ παρατσού-
κλι τοῦ «κρεο-
φάγα», κατὰ-
δροχθίς τῶν
τέσσαρας κα-
ραθῶνας κατ'
ἐκαστήν.

«Ἐφερε δυ-
σθῶμους τὸ ὀ-
πλον του ἐπ'
ὧμων καὶ ἐξε-
βάλ', νι οὐφείλετε
νά μένετε ἀν-
θρώποις ἀφή-
νων πίσω του
τὴν εὐτυχίαν.
«Μάτε ψ'τό,
αὐγὰ, μάλιστα
τυρί, μάλιστα
οὐρτ' σήμερα,
μάτε κρασά-
κι, μάλιστα
χορὸ...»

«Ἐνα χάος
ἀνοίγετο μέσα
εἰς τὴν πτω-
χὴν κοιτάν
του. Κᾶτ'ω,
πρὸς τὸν στρα-
τῶνα, ἤκουε
τὸν λοχίαν:
—Παλαβό-
γιώργου!
Εἰδοποίησον
τὸν σιτιστὴν
Κοντόχο-
ντρον κι τὸν
δικανέα Νι-
κούκαθουρ α-
νὴν κι φέρι κι
τοῦ κουκουρέ-
σι! Κατέρχου
εἰς τὸ παντο-
πώλειον κι τὰ
ἀναμένω νὰ
τοιμπροσθῶμι.
Ὅταν ἐφ'τα-
σεν εἰς τὸ Μα-
ροῦσι καὶ ἀνέ-
λαβε ὑπηρεσί-
αν ὁ Γουρλο-

μάτης, ἐπλησί-
αζε μεσημ-
ερία. Ἦτο
θερμὴ ἡ ἡμέ-
ρα ἐκείνη τοῦ
Ἀπριλίου τοῦ
1890. Ὁ ἥλιος
ἔκαμε φλογερά
καὶ ἡ ἐξοχὴ
εἶχε στολισθῇ
μέ ὅλα τὰ ἀ-
νοιξιὰτικὰ
θέλγητρά της.
Τὸ χωριὸν ἔχά-
νετο μέσα εἰς
τὸν πυκνὸν κα-
πνὸν τῶν πα-
σχαλινῶν πυ-
ρῶν. Μία βα-
ρεῖα ὁσμή ψη-
νομένου κρέα-
τος ἀνεβίδετο
εἰς ὅλους τοὺς
μικροὺς δρό-
μους. Τὰ βα-
ρελὸτα καὶ εἰ
πυροβολισμοὶ
ἀντήχουν ἀτε-
λεύτητα. Ὁ
Γουρλομάτης
εἶχε διαταχθῇ
νά ἀπαγορεύ-
σῃ αὐστηρότα-
τα τοὺς πυρο-
βολισμούς καὶ
τὰ βαρελῶτα.
Ὡς καλὸν ὄρ-
γανον τῆς τά-
ξεως, ἔτρησε
πάντοτε πι-
στώς τὰς δια-
ταγὰς του,
ἀλλ' ἐκείνην
τὴν ἡμέραν εἶ-
χε περισσέτε-
ρους λόγους
ἀπὸ ἄλλοτε
νὰ φανῇ αὐ-
στηρότερος.

«Αὐτὰ τὰ
βαρελῶτα με-
ἔφαγαν σήμε-
ρα!» διελογί-
ζετο, περιφέ-
ρων βλοσυρὰ
βλέμματα δε-
ξιὰ καὶ ἀρι-
στερά. «Ἐνα
μπούμ, ἐκκω-
φαντικὸν ἀντή-
χησε πλησίον
του. Ἀνεπήδη-
σεν ἀπὸ χα-
ράν, ὅτι ἐπὶ τέ-
λους θὰ συνε-
λάμβανε τὸν
ἐνοχον. Ἀλλ'
ἵχνος ἀνθρώ-
που δέν
ἔβρινετο. Ὅλα
αἱ θύραι ἦσαν
κλεισταί.

Οἱ χωρικοὶ,
ἀντιληφθέντες
τὴν ἐνίσχυσιν
τῆς ἐστυνομί-
ας καὶ φοβού-
μενοι τὴν δια-
κήρυξιν ποῦ
ἐκαμον ἀφ'
ἐ-
σπέρας αἱ ἀρ-

χαί, ἐπυροβόλουν καὶ ἔρριπον
βαρελῶτα μέσα ἀπὸ τὰς αὐλὰς
τῶν. Ὁ δυστυχῆς Γουρλομάτης,
ἦτο ἀδύνατον νὰ προφθάσῃ κᾶν
ν' ἀντιληφθῇ ἀπὸ ποῦ προήρ-
χοντο αἱ ἐκπυροβολήσεις.

Τὸ αἷμα τοῦ ἔθραξε. Ἐνόμι-
ζεν ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ δένδρα,
καὶ αὐτοὶ οἱ λίθοι ἐπυροβολοῦ-
σαν. Ὅλη ἡ γῆ τοῦ ἐφαίνετο
πὼς εἶχεν ἀνοίξει καὶ ἀπὸ μύ-
ρια στόματα ἀντήχουν ἐκρή-
ξεις. Τετράκις ἀνεπλήρωσε
ἐισέλθῃ εἰς μερικὰς αὐλὰς,
ἀλλ' οἱ χωρικοὶ ἐπρόφθασαν
καὶ ἔκλεισαν τὰς θύρας. Πρὸς
εἰρωνείαν του, θὰ ἔλεγε κανεῖς,
ὅτι κατ' ἡν στιγμήν ἀπεπειράτο
νά εἰσέλθῃ εἰς μίαν θύραν, οἱ
πυροβολισμοὶ ἐγίνοντο πολυ-
πληθέστεροι! «Νά πάρ' ὁ διά-
βολος! κι νὰ π'νάχῃ κανένας κι-
όλας! Κοντέβει νά κατιθῶν τ'
ἀντίπαρ μου στὰ π'δάρια μου...
«Αἱ κι' ἂν συλλήψω κι' ἕνα
ζλάπ. Θὰ τοῦ πιπιλίσου τοῦ
γιαῖμα σάν Ὀδρὸς!» Εἶχε
φθάσει εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρι-
οῦ. Ἐκαμπεν ἕνα μικρὸν ὁρο-
μάκον, ὅτε μία αὐλόθυρα ἡ-
νοιξε.

Ὁ Γουρλομάτης ἔσπευσε καὶ
ἐκρύβῃ ὀπισθεν ἑνὸς κορμποῦ
γυρᾶς μυδαλῆας. Ἀπὸ τὴν
αὐλόθυραν ἐπροχώρησεν ἕνας
καμαρωτὸς φουστανελλάς, κρα-
τῶν τεράστιον βαρελόντιον εἰς
τὴν δεξιάν. Ἐκύτταξε μετὰ προ-
σοχὴν γύρω του. Ἦ ἔρημια τὸν
ἐνεθάρρυνε. Ὑψίσσε τὸ βαρε-
λότιον καὶ τὸ ἐξεσφενδόνισεν ἐπὶ
μίας μεγάλης πέτρας.

Τρομακτικὸς κρότος ἠκού-
σθη. Ὁ χωρικός ἀνεπήδησεν ἀ-
πὸ τὴν χαράν του, κτυπῶν θρι-
αμβευτικῶς τὰς χεῖρας. Καθὼς
ὅμως ἐστράφη, ὁ εὐζωνος ὤρ-
μησε καὶ τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοὺς
ὧμούς:

—Σὲ σύλληψα! Ἄλτ' καὶ μὴ
κ'νέσαι, γιατί' εἶσι χαμένους!...
Εἰς τὰς φωνὰς τοῦ χωρικοῦ,
ὥρμησεν ὁλόκληρος ἡ οἰκογέ-
νεια τοῦ ἔξω. Παιδιά, γυναῖκες,
γέροντες, ἤρχισαν νά ἱκετεύουν
ὅπως ἀφεθῇ ἐλεύθερος ὁ συλλη-
φθεὶς. «Τέτοια μέρα, παιδί
μου! Γὰ τὸ καλὸ τοῦ Χριστοῦ,
ἀστονε τὸν ἄνθρωπον!...» Ὁ
Γουρλομάτης ἐδρυχθῇ:

—Οὐρ' σκαμὸς, μὴ βγάλλου
τὴν ἐφολόγη καὶ σὰς τρυπὴ-
σου πέρα-πέρα οἰκουγενεια-
κῶς! Σκαμὸς, ντέ!...
Ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν αὐλόθυραν
ἐφαίνετο τὸ βάθος τῆς αὐλῆς—
μία γωνία χαρὰς, φιάλαι, πο-
τήρια ἦσαν ἐπάνω εἰς τὴν χλό-
ην, διάφορα ὅπλα ἔκειντο ὑπὸ
τὴν σκιάν. Ἐπὶ τριῶν ἀνθρακι-
ῶν περιστρέφοντο τρεῖς ροδο-
ψημένοι ἀμνοί.

Ἡ θερμὴ τῶν εὐωδία ἐπρό-
διδε ὅτι εἶχαν ψηθῇ καὶ κολο-
πηθῇ μάλιστα. Ὁ Γουρλομάτης,
εἰς τὴν θέαν τῆς πασχαλινῆς ἐ-
κείνης χαρὰς, ἠοθάθη τὰς χεῖ-
ρας του νά παραλύουν. Ἡ με-
γάλη πείνα ἐχόρευε εἰς τὰ ἐν-
τόσθια τοῦ δαιμονιώδη βακχι-
κὸν χορόν.

Ὡς ὅταν τὸν χωρικὸν πρὸς τὴν

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΩΝΣ ΑΛΛΑΙ

ΤΟ ΚΟΡΟΪΔΟ

Αἱ, στὴν περίπτωσιν πῇ
δουκῇ μου, θὰ κάνετε
καὶ σεῖς, μοῦ εἶπε ὁ
χονδρός. Ἐκεῖνος φου-
σκομαγνολὸς ἀνθρωπά-
κος, ὅτι θὰ νομίζετε πὼς
ἔπρεπε νά κάνετε. Κι'
ἐγὼ λοιπὸν ἔκανα ὅτι
κατὰ τὴν γνώμην μου,
ἔπρεπε νά κάνω... Κι'
ἀποδείξει πὼς ἔκανα ὅτι
ἔπρεπε, εἶνε ὅτι, ἵστέρα ἀπ'
αὐτῆς ποῦ σὰς μιλῶ, εἶμαι
ἐνας χονδρός καὶ φουσκομαγνολὸς ἀν-
θρωπάκος, δέν εἶνε ἔτσι;... Ἐ, λοι-
πόν, πέρυσσι, τὴν ἰδίαν ἐποχὴν,
ἕνα γλοιὸ κακαλιάρικο παιδί χω-
ρὶς ζωὴ καὶ χωρὶς χροῖμα.

—Καὶ ψυχρὸς;... τὸν διέκοινα.
Τί θέλετε νά πῆτε;

—Τὴν ψυχὴν μου, πέρυσσι, τὴν
φτωγὴν μου ψυχούλα, τὴν ἔπανε
ἀν ἡθέλες, μετὰ τοῦ παμψηφί... μοῦ
ἀπάντησε σοβαρώτατα. Σήμερα ὅ-
μως εἶνε κι' αὐτὴ καλοθερε-
μένη καὶ δροσερὴ σάν καρ-
πούσι!

—Τότε κάνετε καλὰ νά κά-
νετε ὅτι ἔκανα! τοῦ παρε-
τήρησα.

—Εἶμαι ἑξαρετικὰ εὐτυχῆς
καὶ περήφανος ποῦ ἔχω μετὰ
μέρος μου τὴν γνώμην ἐνὸς ἐξυ-
πνότατου ἀνθρώπου, ὅπως σείς!
μοῦ ἀποκρίθηκε ἐνθουσιασμέ-
νος.

Τὸ κοιτιμμένο του αὐτοῦ
ἐκολάκνευσε τόσο, ὥστε ν' ἀρ-
χίσω νά ἐνδιαφέρωμαι θεομά-
τατα γιὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ νέου
αὐτοῦ, τὸν ὁποῖο δέν ἐγνώριζα
καθόλου καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ διή-
γησις μοῦ θύμιζε τῆς ἐπιφυλλί-
δες τῶν ἐφημερίδων, ποῦ τῆς
διαβάσαμε πολλὰς φορὰς χω-
ρὶς νά ἔξορνε τὴν ἀσχή καὶ
τὸ τέλος της.

—Μόλις ἦρθα στὸ Παρίσι,
ἐξακολούθησε ὁ Αἰμίλιος—
ἐκ τὸν βαπτίσουν Αἰμίλιον—
ἔ-
κανα ἀμέσως ἐντύπωση γιὰ τοὺς
πολλοὺς φίλους καὶ τῆς πολλῆς φι-
λενάδας, ποῦ μετὰ τὴν ἐξορία...

—Αὐτὸ δέν εἶνε ἀσημαντόν... τὸν
διέκοινα.

—Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σὰς τὸ ἀνα-
φῆρα, μοῦ εἶπε ἑκεῖνος χαμογελῶν-
τας.

Καὶ μ' ἕνα τόνο περισσότερο ὥ-
ρην με ρώτησε:

—Ἦνυχε ποτὲ νά διτῇ Ἰουλί-
α μὴν ἕνα κοιμῆται γιὸν νά λυθῇ,
κάτω ἀπ' τῆς φλογερῆς ἀχτίδας τοῦ
ἡλίου;

—Δέν θὰ τολμοῦσα νά τὸ δεθα-
ώσω! τοῦ ἀπάντησα ἑαφισαμένως.

—Αἱ... Αὐτὸ εἶνε λυσιπώρ γιὰ
μένα! φώναξε τότε ὁ Αἰμίλιος. «Ἀν-
τὸ βλέπατε, θὰ εἶχατε μὴν ἰδέα γιὰ
τὴν ταχύτητα μετὰ τὴν ὁποία ἐξατι-
μῆσαν τὰ ναπολεόνεια μέσα στὴ
διὰ τὴν φωτιὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς
φιλίας. Σκεφθῆτε μόνο πὼς, ἕνα
ὄρατο προαὶ ὁ συμβολαιογράφος
μου, ὁ ὁποῖος εἶνε τοσοῦτος φασ-
σέ, μοῦ ἔγραψε ὅτι μέσα στὴν ἡμέ-
ραν τοῦ ἀπριλίου ἀνέλασε 72 φράγκα
στὴν διαθέσιν μου... καὶ κατὰ ἄλλο ἀ-
κόμη...»

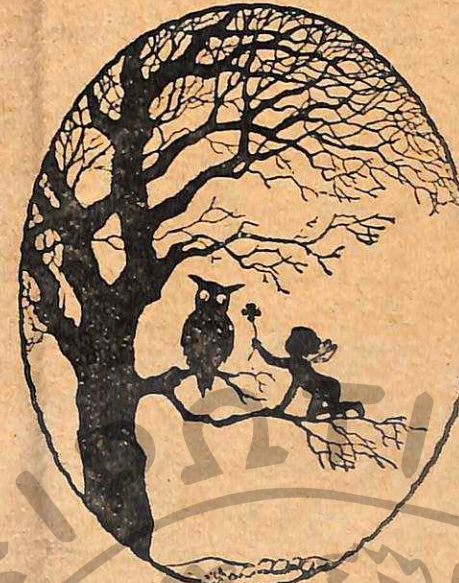
Κι' ὁ Αἰμίλιος, ἀφοῦ ἀναστράψε
βαθεῖα, συγνομήθηκε:

—Φαντάζεσε, φίλε μου, πὼς μοῦ
φάνηκε αὐτό;

—Σὰν νάμουν κοντὰ σας ἐκείνη
τὴν ὥρα... τοῦ ἀποκρίθηκα μ' ἕνα
ἄφροσιν σιωπῆς.

Ἐκεῖνος ὅμως μοῦ φώναξε δυνα-
τά:

—Ἐ, λοιπόν, κάνετε λάθος!...
Κάνετε λάθος. Γιατὶ ὁ Λαμπουρσέ,
ὁ συμβολαιογράφος μου σὰς λέει,
μοῦ ἀνῆγγε, μ' ἕνα ὑπερδύνα-
μόν τοῦ, δὴν ἡ πεισματώσῃ τοὺς ἄλ-
λους συγγενεῖς μας!... Μόλις ἀνε-
ζωνώσα στὸν κίελο μου τὴν εἰδησι-
αὐτὴν, εἶνε ἀπερίγραπτο τὸ τί ἐγι-
νε. Χαρά οἱ φίλοι μου! Ζούλια ἡ
φιλενάδες μου!... Ἀλλ' ἡ χαρὰ
κι' ἡ ζούλια τοὺς μοῦ φάνηκε κά-
πως ὑπερβολικὴ. Ἀναρωτήθηκα τό-
τε, ἂν γιὰ μένα τάχα χαρῶντου-
σαν ἔτσι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ἡ γιὰ
λογαριασμό τους;... Μιὰ πρόχειρη
μελέτη τοῦ ζητηματος μοῦ ἐπιβε-

ἀνθρώπων ποῦ με περιτριγυρίζε-
κατάντησα μιὰ πρωτοχρονιά νά
μὴν ἔχω νά δώσω οὔτε τρία φρά-
γκα μπουναῖ στὸν ἐφημεριδοπώλη
μου... Ὅταν τὰ λογαρίασα δὴ αὐ-
τά, φώναξα στὸν ἐαυτόν μου με-
δυνατὴ φωνή: «Ἐ, ἂς βάλλουμε τά-
ξι!» Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη κα-
θε μέρα ἔδιναν τὰ παποῖτσια στὸ
χερὶ πάτε σ' ἕναν ἀπ' τοὺς φίλους
μου καὶ τότε σὲ μιὰ ἀπὸ τῆς φιλε-
νάδες μου.

—Ἐλάτε δά!...
—Ὁ! δέν τὸ ἔκανα αὐτὸ ἔτσι
στὰ κοινοῦ. Εἶχα βάλλει στὸν
νοῦ μου νά μὴν κρατήσω ἀπ' ὅλο
ἐκεῖνο τὸ πλῆθος παρὰ μοναχὰ ἕνα
φίλο καὶ μιὰ φιλενάδα τὸν καλὴ-
τερο καὶ τὴν καλύτερη.

»Χρησιμοποίησα γι' αὐτὸ τὴν μέ-
θοδο ποῦ λέγεται ἐκλογὴ μου τῆς
ἐπιλογῆς. Με καταλαβαίνετε;

—Βέβαια. Χρησιμοποιήσατε τὴν
μέθοδο τῶν βοτανολόγων.

Κάθε μέρα, λοιπόν, κλά-
δευα τὸν ποῦ μαγαζιότην ἀπὸ
τοὺς ἄνδρες ἡ τὴν ποῦ ἀδιάν-
τροπὴ ἀπὸ τῆς γυναικῆς... Ἐ-
τσι, μετὰ σαράντα μέρες, δέν
εἶχα παρὰ ἕνα φίλο καὶ μιὰ
φιλενάδα, τοὺς πὺς διαλεχτοὺς,
τὴν ἀφρόσυνα. Ὁ φίλος μου
ἦταν πιστός καὶ μ' ἐλάτρευε
τόσο, ὥστε ἦταν ἑτοιμος κάθε
στιγμὴ νά πέσῃ μέσα στὴ θά-
λασσα γιὰ τὸ κατήρι μου. Ἡ
φίλη μου πάλι δέν ἔδινε καμ-
μιὰ σημασία στὰ χρήματα, μ'
ἀγαποῦσε μετὰ πῶσι καὶ εὐλι-
κρινεῖα καὶ τόσο δυνατὰ, ὥστε
ἔκανε σάν τρολλὴ γιὰ μένα.

—Μ' ἄλλα λόγια: δὺ ἀλη-
θινὰ διαμάντια.

—Βέβαια, φίλε μου!... Ἀπὸ
διαμάντια, δὺ μαγαζιότη-
τα... Τοὺς πῆρα κοντὰ μου,
στὸ μικρὸ μου χεῖμα, καὶ ζού-
με κι' οἱ τρεῖς μαζί σάν ἀ-
ληθινὰ τρυγονάκια.

—Κι' ὁ φίλος σας τὰ πη-
γαίνει καλὰ μετὰ τὴν φιλενάδα
σας;

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα τοὺς εἶδα νά... γλυκοφι-
λοῦνται!...

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα τοὺς εἶδα νά... γλυκοφι-
λοῦνται!...

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα τοὺς εἶδα νά... γλυκοφι-
λοῦνται!...

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα τοὺς εἶδα νά... γλυκοφι-
λοῦνται!...

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα τοὺς εἶδα νά... γλυκοφι-
λοῦνται!...

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα τοὺς εἶδα νά... γλυκοφι-
λοῦνται!...

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα τοὺς εἶδα νά... γλυκοφι-
λοῦνται!...

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα τοὺς εἶδα νά... γλυκοφι-
λοῦνται!...

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα τοὺς εἶδα νά... γλυκοφι-
λοῦνται!...

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα τοὺς εἶδα νά... γλυκοφι-
λοῦνται!...

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα τοὺς εἶδα νά... γλυκοφι-
λοῦνται!...

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα τοὺς εἶδα νά... γλυκοφι-
λοῦνται!...

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα τοὺς εἶδα νά... γλυκοφι-
λοῦνται!...

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα τοὺς εἶδα νά... γλυκοφι-
λοῦνται!...

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα τοὺς εἶδα νά... γλυκοφι-
λοῦνται!...

—Περὶφηρία... Χτέ: τὸ βράδυ,
ἔσφαινα το

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΜΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗΣ

Μία σκηνή στο νεκροταφείο. Η μυστηριώδης κυρία με το πέ πλο. "Όπου ο σύζυγος αναγνωρίζει την πεθαιμένη σύζυγό του. Το άνοιγμα του τάφου της νεκρής. Μία δραματική δίκη. Η μητέρα και το παιδί της. Η σκληρή απέκκριση του δικαστηρίου.

B'

Στο περασμένο τεύχος, σταματήσαμε την αφήγηση της καταπληκτικής περιπέτειας της δεσποινίδος ντέ λα Φάιγ, στο σημείο, όπου ο πρώτος μυστήριος της αξιοσημείωτος Ζώρς ντέ Γκαράν, ηγαλόντας στο κοιμητήριο για να δει για τελευταία φορά την νεκρή πολυγαμική του, αντιλαμβάνεται ότι η νεκρή... ξη ακάμια!... Την παύσει, λοιπόν από το νύμφη της, την φορτώνεται στους ώμους του και φεύγει σαν τρελλός από το νεκροταφείο... "Όσο για τον φύλακα του κοιμητηρίου, ο οποίος διαφοροποιήθηκε από τον νεαρό αξιοσημείωτο για να του επιτρέψει να κάνει αυτή την τυμβωρυχία, φοβήθηκε να ανακρίνει τους αρμόδιους της... εξαφανιστεί την... θάμνηται, για να μη τιμωρηθεί αυστηρά, επειδή παρέβη το καθήκον του. Ξανάβαλε το φέρετρο, άδειαν πια, στο μνήμα, ξαναγέμισε τον λάκκο με χώματα και, την επομένη, υπέβαλε την παραίτησή του από τη θέση του. Μετά τη χορήγηση, που πήρε από τον Ζώρς ντέ Γκαράν, μπήκε στο χωριό του ένα σπίτι και ένα χήμα και να ζήσει ευτυχισμένος, μακριά από το δυσάρεστο περιβάλλον του νεκροταφείου...

Στις 14 'Οκτωβρίου 1716, — πέντε ακριβώς χρόνια ξεκινούν από τη μέρα που πέθανε η δεσποινίς ντέ λα Φάιγ, — ο σύζυγός της, ο δικαστικός ν. ντέ Μπουασιέ, είχε πάει στο κοιμητήριο, για να προσευχηθεί στον τάφο της γυναίκας του. Εκεί όμως που ήταν συγκεντρωμένος σε μια κατανυκτική προσευχή, άκουσε ξαφνικά θόρυβο βηματικών κοντά του. Σήκωσε το κεφάλι του και είδε μια γυναίκα, η οποία δεν τον είχε αντιληφθεί, να προχωρή με δειλά και διστακτικά βήματα προς τον τάφο... Η γυναίκα αυτή είχε το κεφάλι της σκεπασμένο με ένα πέπλο. "Όστόσο, ο ν. ντέ Μπουασιέ δεν δυσκολεύτηκε να την αναγνωρίσει... Σηκώθηκε βίβας απότομα, άπλωσε τα χέρια του μπροστά και τραύλισε:

—Κλειμάνς!... Έσθ είσαι, Κλειμάνς, η ή σία σου!... Μήπως ο Θεός έκανε το θαύμα να σ' αναστήσει!...

Κρατήση...

Μια τρομερή υπόνοια πέρασε από τον νου του ν. ντέ Μπουασιέ. Αυτό που φαντάστηκε ήταν, βέβαια, τρελλό, απάθαν, εξωφρενικό... Μα ο δικαστικός, θέλοντας να πεισθεί ότι είχε πέσει θύμα αταξίας, έβριζε τον φύλακα του κοιμητηρίου για να του ζητήσει όποιες πληροφορίες. Και όταν έμαθε ότι ο παλιός φύλακας παραμένει από τη θέση του δυο ακριβώς μέρες μετά την ταφή της κυρίας ντέ Μπουασιέ, άρχισε και ο ίδιος να πιστεύει ότι κάτι έπατο ίσχυε σ' όλην αυτήν την υπόθεση...

Και, χωρίς να χάσει καιρό, παρουσιάστηκε στον διευθυντή της αστυνομίας, του έξηγησε τα περιστατικά και τον παρακάλεσε να τον βοηθήσει για να πάρει την άδεια να ανοίξει τον τάφο της γυναίκας του. "Αν ο ν. ντέ Μπουασιέ δεν ήταν γνωστός για θεικό και μεγαλόμυθο άνθρωπο, ο αστυνομικός διευθυντής θα σκεπτόταν ασφαλώς την εντύπωση ότι είχε να κάνει με ένα τρελλό!

Οι δυο άνδρες δεν δυσκολεύτηκαν να πάρουν από τους αρμόδιους την άδεια να ανοίξουν τον τάφο της κυρίας ντέ Μπουασιέ. Και τότε, μπήκε στο άδειαν φέρετρο, ο δικαστικός βεβαιώθηκε πια όριστικά ότι η γυναίκα του είχε νεκράστη και ότι ήταν η ίδια ή ήταν η ίδια ή άγνωστη, η ή οποια, πριν από λίγες μέρες, πήγε να... προσευχηθεί στη θέση της ίδια στον τάφο της!...

Η υπόθεση αυτή ήταν τόσο ενδιαφέρουσα, τόσο συναρπαστική για την ακρίβεια, ώστε η αστυνομία έκανε τα άδυνατα δυνατά για να ερευνήσει την περίπτωση. Χάρη, λοιπόν, στις εντατικές ενέργειες των αστυνομικών οργάνων ολόκληρης της Γαλλίας, ύστερα από λίγους καιρού, μαθαίνοντας αν να ακλόνητα, σχετικά με το μυστήριο της εξαφάνισής του πτώματος της κυρίας ντέ Μπουασιέ...

ασιέ:

Η γυναίκα που είδε ο δικαστικός στο νεκροταφείο ήταν η κυρία ντέ Γκαράν, σύζυγος του ταγματάρχη Ζώρς ντέ Γκαράν. Οι γάμοι τους είχαν γίνει πέντε μέρες μετά την κηδεία της κυρίας ντέ Μπουασιέ. Κατόπιν, οι νεόνυμφοι ανεχώρησαν για ένα μακρινό ταξίδι και ξαναγύρισαν στη Γαλλία πριν από ένα μονάχα μήνα.

Από τις πληροφορίες αυτές, ο δικαστικός έβγαλε καθαρά το συμπέρασμα ότι η κυρία ντέ Γκαράν ήταν η γυναίκα που, μήπως ο αξιοσημείωτος δεν είχε έναν αισθηματικό μαζί της έρωτα άλλοτε, δεν κείνη ήταν ακόμα δεσποινίς ντέ λα Φάιγ. Και αφού το φέρετρο της γυναίκας του βρέθηκε άδειαν, δεν έπρεπε πια να υπάσχη καμιά αμφιβολία ότι η σύζυγος του ταγματάρχη ντέ Γκαράν δεν ήταν άλλη από την νεκράστημένη κυρία ντέ Μπουασιέ.

Και ο δικαστικός υπέβαλε μήνυση κατά του ταγματάρχη, ζητώντας πίσω τη γυναίκα του...

Την περίπτωση αυτή δίκη παρακολούθησε όλη η Ερώτις με άπρηκτο ενδιαφέρον. Η ανωνυμία της πρωτοτυπίας αυτής της υπόθεσης, το μυστήριο που σκεπάζει και τις παρωμικές λεπτομέρειες του δράματος, η κοινωνική θέρση των προκαταρκτικών του, όλα, στη δίκη αυτή, είχαν ερεθίσει σ' αφάνταστο βαθμό την περιέργεια του κοινού.

Εκείνο, όμως, που έκανε μεγαλύτερη εντύπωση, ήταν το ότι η κυρία ντέ Γκαράν έπαινε ότι επρόκειτο περί παροξυσμικού και ότι δεν είχε καμιά απολύτως σχέση με την κυρία ντέ Μπουασιέ. Μια σκηνή, μάλιστα, στο δικαστήριο, προξένησε καταπληξία και στους δικαστές και στο άκουσμά της. "Όταν μπήκε στην αίθουσα ο ν. ντέ λα Φάιγ και άνηκουσε την κυρία ντέ Γκαράν, άνοιξε την αγκαλιά του και φώναξε:

—Κλειμάνς!... Παιδί μου!... Σε ξαναβλέπω, επί τέλους!... Είχε πάθει νεκροφάνεια!... Ζης άκου!... Μα η κυρία ντέ Γκαράν του έβριζε ένα παγερό βλέμμα και του αποκριόταν με μεγάλη αξιοσημείωση:

—Με συγχωρείτε, κύριε, αλλά δεν σας γνωρίζω!... Ένας ολόκληρος τόμος δεν θα έφτανε για να σας εξιστορήσουμε όλες τις λεπτομέρειες της δραματικής αυτής δίκης. Γεγονός, όμως, είναι, ότι η κυρία ντέ Γκαράν επέμεινε με τόσο ψυχραιμία ότι δεν είχε καμιά σχέση με την κυρία ντέ Μπουασιέ, ώστε κατόρθωσε να κλονίσει την πεποίθηση των δικαστών, οι οποίοι φανταζόντουσαν έτοιμοι να απορρίψουν την αίτηση του ν. ντέ Μπουασιέ. Και ο δικαστικός, που έβγαλε ασφαλή την υπόθεση αν, την τελευταία στιγμή, δεν περνούσε από το μυαλό του μια φαινή ιδέα για να εξακριβώσει την αλήθεια.

Έτσι, λοιπόν, η δίκη παρακολούθησε όλη η Ερώτις με άπρηκτο ενδιαφέρον. Η ανωνυμία της πρωτοτυπίας αυτής της υπόθεσης, το μυστήριο που σκεπάζει και τις παρωμικές λεπτομέρειες του δράματος, η κοινωνική θέρση των προκαταρκτικών του, όλα, στη δίκη αυτή, είχαν ερεθίσει σ' αφάνταστο βαθμό την περιέργεια του κοινού.

Εκείνο, όμως, που έκανε μεγαλύτερη εντύπωση, ήταν το ότι η κυρία ντέ Γκαράν έπαινε ότι επρόκειτο περί παροξυσμικού και ότι δεν είχε καμιά απολύτως σχέση με την κυρία ντέ Μπουασιέ. Μια σκηνή, μάλιστα, στο δικαστήριο, προξένησε καταπληξία και στους δικαστές και στο άκουσμά της. "Όταν μπήκε στην αίθουσα ο ν. ντέ λα Φάιγ και άνηκουσε την κυρία ντέ Γκαράν, άνοιξε την αγκαλιά του και φώναξε:

—Κλειμάνς!... Παιδί μου!... Σε ξαναβλέπω, επί τέλους!... Είχε πάθει νεκροφάνεια!... Ζης άκου!... Μα η κυρία ντέ Γκαράν του έβριζε ένα παγερό βλέμμα και του αποκριόταν με μεγάλη αξιοσημείωση:

—Με συγχωρείτε, κύριε, αλλά δεν σας γνωρίζω!... Ένας ολόκληρος τόμος δεν θα έφτανε για να σας εξιστορήσουμε όλες τις λεπτομέρειες της δραματικής αυτής δίκης. Γεγονός, όμως, είναι, ότι η κυρία ντέ Γκαράν επέμεινε με τόσο ψυχραιμία ότι δεν είχε καμιά σχέση με την κυρία ντέ Μπουασιέ, ώστε κατόρθωσε να κλονίσει την πεποίθηση των δικαστών, οι οποίοι φανταζόντουσαν έτοιμοι να απορρίψουν την αίτηση του ν. ντέ Μπουασιέ. Και ο δικαστικός, που έβγαλε ασφαλή την υπόθεση αν, την τελευταία στιγμή, δεν περνούσε από το μυαλό του μια φαινή ιδέα για να εξακριβώσει την αλήθεια.

Η ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΒΛΑΚΕΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Ο γίγας αυτοκράτορ Μαξιμίλιος και η βλακεία του. Ο γίγας Χαντράντα κι η πανουργία ενός στρατιώτη. Ο μεγαλύτερος γίγας του κόσμου αιχμαλωτίζεται από ένα... σκύλο! Η σωματεφυλακή του Φρειδερίκου του Μεγάλου. Πώς κέρδιζαν το ψωμί τους διάφοροι περίφημοι γίγαντες. Ένα ανδρέγγυο γιγάντων, κτλ.

ΠΩΣ υπάρχον στον κόσμο να... έτσι υπάρχουν και οι γίγαντες και όσο ξέντοι είναι οι πρώτοι, τόσο κοντοί είναι οι δεύτεροι. Φαίνεται πως η φύση...

...η οποία αγαπάει πολύ τις αντιθέσεις, μολονότι τους έπεισε με ηρόκλειο δόγμα, στο μυαλό δείχνει κάποιες... φιλοσοφίες.

Η ιστορία μας αναφέρει πολλούς γίγαντες, οι οποίοι παρ' όλη την καταπληκτική τους δύναμη, ήταν εντούτοις διάσημοι... βλάκες!

Μέχρι σήμερα, ο πιο ανηλεώς πετυχημένος τύπος του γίγαντος, αν εξαιρέσουμε τους γίγαντες της μυθολογίας και της αρχαίας ιστορίας, για τους οποίους δεν έχουμε επαρκείς πληροφορίες με τη... βλακεία τους, ήταν ο Ρωμαίος αυτοκράτορ Μαξιμίλιος. Το ανάστημά του αὐτοῦ αὐτοῦ...

Τέλος, παρουσιάστηκε η Κλειμάνς. Ήταν, όμως, τόσο όμορφη, ώστε φανότανε σαν να είχε πεθάνει για δεύτερη φορά...

Η νεαρά γυναίκα πλσίασε με ατασθή βήματα τον σύζυγό της και τραύλισε:

—Σας ξαναφέρνω, κύριε, εκείνο που χάσατε!... Κι' έπεσε μπροστά του — νεκρή!...

Τι είχε συμβεί; Η Κλειμάνς και ο Ζώρς, πριν χωριστούν για πάντα, πήραν και οι δύο δηλητήριο, αποφασισμένοι να πεθάνουν, αφού δεν μπορούσαν να ζήσουν μαζί!...

Η Κλειμάνς ξεψύχισε μπροστά στα μάτια του δικαστικού. Και ο Ζώρς πέθανε και αυτός, ύστερα από μιά ώρα, στην αγκαλιά της αλλόφρονος μητέρας του!...

Αυτή είναι η καταπληκτική και απίστευτη ιστορία της νεκράστημένης δεσποινίδος ντέ λα Φάιγ...

...όμοιο ανάστημά: Έφτανε τα 2.15 μ. Όταν έτεθε επί κεφαλής των οπαδών του, ξεχώριζε μέσα σ' όλο τον στρατό του με το πελώριο ανάστημά του.

Η σύγκρουσις του Χαντράντα και των οπαδών του με τα στρατεύματα του βασιλέως της 'Αγγλίας Καρόλου έγινε στη γέφυρα του Στάμφορντ, κι' ο Χαντράντα πολέμησε στην πρώτη γραμμή, ηρωικά. Κρατώντας στα χέρια του δυο πελώρια ξίφη, ποσάλλισε τρομερή σύγχυση στον εχθρό, σκορπίζοντας γύρω του το θάνατο. Τα θύματά του ανερχόντουσαν σ' εκατοντάδες και τα πτώματα είχαν σχηματίσει γύρω του οδοφράγματα.

Όσοο δεν υπελόγησε στην πανουργία ενός στρατιώτη. Ο στρατιώτης αυτός με μια τριζοποδιά, τον έπληξε κάτω δίχως να περνημένη κι' έτσι οι εχθροί του βόηκαν ευκαιρία και τον εξόντωσαν.

Όταν οι Τούρκοι πολιορκούσαν το Μουσεϊό των κερκινών ομοιωμάτων, στο Παρίσι, υπάρχε το όμοιο του Ρόσσου γιγάντος Λόνσιν. Ο γίγας εκείνος ήταν τυμπανιστής του Αυτοκρατορικού Σιντάματος και το ύψος του ήταν 2.50 μ.

Δύο άλλοι Μογγόλοι γίγαντες, οι αδελφοί Τσάγκ, μολονότι ήταν ο γρόβος και ο τρώος των Ταρταρικών δεινών, ωστόσο έπασαν θύματα ενός παμπόνηρου Έντμουντ, ο οποίος κατόρθωσε να τους αφορώσει και να τους περιφέρει στις διάφορες συγκεντρώσεις. Το ύψος των γιγάντων αυτών ήταν 2.30 μ.

Ο λογαγός Μάστεν Βέν Μπουσιν, ο εξαπομαρτωμένος ο γίγας του Κέντουαν, μαζί με τη γυναίκα του την Μις Άννα Σονά, ήταν το πιο πελώριο ανδρέγγυο που παρουσιάσε ποτέ η Φύσις, αλλά συγχρόνως και το πιο άνοστο.

Έλαξ ανάστημα ήρουν 2.55 μ. και αιχμαλωτίστηκε από ένα... σκύλο! Το γενναίο αυτό ζώο, κατά την διαίτη μιας εξόδου των κατοίκων της πόλεως, τον άρπάξε γρά από το πόδι και τον παρέδωσε στους Βιεννέζους, οι οποίοι τον περιέφεραν κατόπιν στους δρόμους διασκεδάζοντας με το υπερκόσμο ύψος του.

Αγοράζοντας ο γίγας εκείνος βαφτίστηκε Χριστιανός. Προσελήθη στην υπηρεσία του κόμητος Χουβανίτς και έμεινε πολύ, κι' αυτό συνέβαινε συχνά, κυλιόταν κάτω στο έδαφος, άδικα για το παραμικρό.

Ο Χάρολντ Χαντράντα, ένας άλλος γίγας, ο οποίος, έπειτα από μια τυγχονοκτική σταδιοδρομία στην 'Ανατολή, επέστρεψε εναντίον της 'Αγγλίας, είχε κι' αυτός τε...

των οποίων το ύψος περνούσε τα 2 μέτρα. Το περιεργό ήταν ότι οι γίγαντες αυτοί, είχαν καταντήσει μέθυστοι και παρ' όλη την μεγαλοπρέπεια του ανάστημάς τους, παρουσιάζαν ένα αξιοσημείωτο θέαμα.

Ο πιο γνωστός Γρεναδιέρος της αυτοκρατορικής φρουράς των γιγάντων ήταν ο Μαξιμιλιανός Χριστόφορος Μύλλερ, ένας κολоссός ήρουν 2.40, ο οποίος έπειτα προσεβλήθη από ρευματισμούς, αποστρατεύθηκε και πήγε στην 'Αγγλία. Έκει κέρδιζε το ψωμί του επιδεικνύοντας το ανάστημά του σε διάφορα υπαίθρια θέαματα.

Στο Μουσεϊό των κερκινών ομοιωμάτων, στο Παρίσι, υπάρχε το όμοιο του Ρόσσου γιγάντος Λόνσιν. Ο γίγας εκείνος ήταν τυμπανιστής του Αυτοκρατορικού Σιντάματος και το ύψος του ήταν 2.50 μ.

Δύο άλλοι Μογγόλοι γίγαντες, οι αδελφοί Τσάγκ, μολονότι ήταν ο γρόβος και ο τρώος των Ταρταρικών δεινών, ωστόσο έπασαν θύματα ενός παμπόνηρου Έντμουντ, ο οποίος κατόρθωσε να τους αφορώσει και να τους περιφέρει στις διάφορες συγκεντρώσεις. Το ύψος των γιγάντων αυτών ήταν 2.30 μ.

Ο λογαγός Μάστεν Βέν Μπουσιν, ο εξαπομαρτωμένος ο γίγας του Κέντουαν, μαζί με τη γυναίκα του την Μις Άννα Σονά, ήταν το πιο πελώριο ανδρέγγυο που παρουσιάσε ποτέ η Φύσις, αλλά συγχρόνως και το πιο άνοστο.

Έλαξ ανάστημα ήρουν 2.55 μ. και αιχμαλωτίστηκε από ένα... σκύλο! Το γενναίο αυτό ζώο, κατά την διαίτη μιας εξόδου των κατοίκων της πόλεως, τον άρπάξε γρά από το πόδι και τον παρέδωσε στους Βιεννέζους, οι οποίοι τον περιέφεραν κατόπιν στους δρόμους διασκεδάζοντας με το υπερκόσμο ύψος του.

Αγοράζοντας ο γίγας εκείνος βαφτίστηκε Χριστιανός. Προσελήθη στην υπηρεσία του κόμητος Χουβανίτς και έμεινε πολύ, κι' αυτό συνέβαινε συχνά, κυλιόταν κάτω στο έδαφος, άδικα για το παραμικρό.

Ο Χάρολντ Χαντράντα, ένας άλλος γίγας, ο οποίος, έπειτα από μια τυγχονοκτική σταδιοδρομία στην 'Ανατολή, επέστρεψε εναντίον της 'Αγγλίας, είχε κι' αυτός τε...

...όμοιο ανάστημά: Έφτανε τα 2.15 μ. Όταν έτεθε επί κεφαλής των οπαδών του, ξεχώριζε μέσα σ' όλο τον στρατό του με το πελώριο ανάστημά του.

Η σύγκρουσις του Χαντράντα και των οπαδών του με τα στρατεύματα του βασιλέως της 'Αγγλίας Καρόλου έγινε στη γέφυρα του Στάμφορντ, κι' ο Χαντράντα πολέμησε στην πρώτη γραμμή, ηρωικά. Κρατώντας στα χέρια του δυο πελώρια ξίφη, ποσάλλισε τρομερή σύγχυση στον εχθρό, σκορπίζοντας γύρω του το θάνατο. Τα θύματά του ανερχόντουσαν σ' εκατοντάδες και τα πτώματα είχαν σχηματίσει γύρω του οδοφράγματα.

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΓΙΟΥΓΕΓΙΟΥ

Το σώμα της αγαπημένης Γιουγιού είχε τόσο διάφανο και διαυγές, που λες κι' η σάρκα της και τα κόκκαλά της αποτελούνται από πολύτιμα πετράδια.

Η ψυχή της είχε λευκή όπως το χιόνι.

Κι' όταν γελάει, κι' όταν κλαίει είναι το ίδιο χαριτωμένη.

Όταν ανοίξει τα κόκκαλά της, ζέλι, η ψυχή της γεμίζει από μαύρα την πόλη του Πεϊτόν, η οποία είναι πολύ μικρή για να χωρέσει το θείο άρωμά της!...

Ο Φρειδερίκος ο Μέγας επιθεωρών τους γίγαντες της φρουράς του.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

2,400 ΑΥΤΙΑ ΛΑΓΩΝ!

Η μίς Έσθέρ Έλλισ, μια νεαρά αριστοκράτισ του Λονδίνου, άγάρσε εσχάτως από ένα κακόστημα νεοτερισμών του Παρισιού ένα πανούργου, που όπαον η γούνα έχει κατασκευασθεί από 2,400 αυτιά λαγών. Υπολογίζεται ότι μόνο για να τα κόψει ένας άνθρωπος όλα αυτά τα αυτιά, θα έπρεπε να δουλέψει πέντε μερόνυχτα συνεχώς.

ΑΡΑΒΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΘΑΝΑΣΙΜΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΣΤΗ ΦΛΟΓΙΣΜΕΝΗ ΕΡΗΜΟ...

ήλιος πυροπολούσε το άπειρο χαλί, που σχημάτιζε ή άμμος, μία άσπρη καταχνιά σκέπαζε τον ούρανό, ή έρημος ήταν βουδή σαν τάφος — και τή καραβάνι προχωρούσε σιγά-σιγά, ράθυμα, κοιρασμένα. Οί όδηγοί εύρισκαν τον δρόμο από τ' άσπρα κόκκαλα που ήσαν σκορπισμένα ά-δω και κεί... Καί άλλα καραβάνια θά πέρασαν από μπροστά από κεί-να τή μέρη... Καί οί ταξιδιώται θά έπεσαν, άναίσθητοι από τή δί-ψα, στη φλογισμένη άμμο τής έ-ρημου, και θά πέθαναν έκεί χωρίς να θρούν από πονηρά θάβητρα, ά-φύροντας τή κόκαλά τους για ση-μάδι τής διαβάσεώς τους...

Οί ταξιδιώτες τού καραβανιού αύτού, είχαν άκόμα λίγο νερό στο άγούρια τους. 'Αστόσο τή φύλα-γαν για ώρα άνάγκη, άν και εί-χαν δυό δόλωδες μέρες να δο-σίσουν τή στόμα τους με μία στά-λα νερού...

Καί τή καραβάνι προχωρούσε σι-γά-σιγά, ράθυμα, κοιρασμένα...Τού κάποιον οί όδηγοί και οί ταξιδιώται γυρνούσαν τή κεφάλι τους δεξιά και άριστερά, για ν' ανακαλύψουν καμιά δασί. 'Η έρημος άπλώνεται δίπλα, στρωτή, ως τή βάση τού όρίζοντος, περιτριγυρίζοντας τούς ταξιδιώτες με μία άπελπιστική γύ-μνια και μόνωσι...

'Η καμψηλές μασούσαν διαρκώς σαν νά ήθελαν νά ξεράσουν τήν πείνα και τή δίψη τους.

Ξαφνικά, ένας βεδουίνος άρχισε νά τραγουδά.

Μά τή τραγουδί τον άντχησε τόσο πένθιμα στη σιγαλιά τής έ-ρημου, ώστε τρώμαξε και ο ίδιος από τή φωνή του και σώπασε ά-μέσως. Τί φριχτή ήσυχία που ήταν άπλωμένη γύρω. Καί μέσα σ' ένα ήχο και σκοτεινό τόνο δεν ήθελε μεγαλειότητα ήσυχία! Μονάχα τή τριεσόβλημη των ποδιών των ζώων πάνω στην άμμο και κάποι-κάτου, ο ύπόκοφος άναστεναγμός μιας γυναίκας διέκοπταν τή βαθεία γαλήνη τού τοπίου.

Στό καραβάνι αύτό ήσαν, πράγ-ματι, και μερικάς γυναίκες, μερι-κές βεδουίνες, άνευασμένες σέ ει-δικά καφάσια, που τή σίκωναν ή καμψηλές στη ράχη τους. 'Η γυναί-κες προσπαθούσαν νά κρυφτούν, πίσω από τή μεταξωτά παρατετά-σιματα των καρασιών, από τίς φο-βερές άγτίδες τού ήλιου...

Καί τή καραβάνι προχωρούσε... προχωρούσε...

Οί ταξιδιώτες πέρασαν με άδια-φορία κοντά από ένα παλλήκαρι που ψυχομαχούσε με δυνατό βογγη-τό, ξαπλωμένο στη φλογισμένη άμ-μο... 'Η δίψη τους είχε θλώσει τόσο τή μυαλό, ώστε ούτε πόν σέ-φτησαν ότι ίσως ο άνθρωπος έ-κείνος νά χρειάζοταν τή βοήθειά τους. 'Ισως, όμως, και νά φοβήθη-σαν μήπως ο νέος αύτός θά τούς έητούσε λίγο νερό...

Τό παλλήκαρι εκείνο ήταν λαβο-μένο. Πούδς τή τραυματίσει; 'Α-γνοώτο... 'Εχει ή έρημος τή σιω-τεινά της δρόματα, τή μυστηριώ-δη έγκλήματά της. Καί, συχνά, πο-

λύ συχνά, σπήν άπέραντη έκτασί-της, γίνονται τραγωδίες που δεν τίς μαθαίνει κανείς άλλος εκτός ά-πό τόν 'Αλλάχ...

Δίπλα στον νέο, ήταν ξαπλωμένο ένα μαύρο άλογο, με τή πόδια τε-τωμένα... 'Η μυίγες είχαν στήση τρελλό χορό γύρω από τή ματο-μένα ρουθούνια του...

Ο λαβωμένος σήκωσε με δυσκο-λία τή χέρι του, παρακαλώντας τούς ταξιδιώτες νά σταθούν, νά τόν βοηθήσουν, νά μή τόν αφή-σουν νά πεθάνη στην έρημο...

Μά τή καραβάνι συνέχισε τόν δρόμο του, άδιάφορο προς τόν πό-νο τού παλλήκαριου.

Ο βεδουίνος παρακολούθησε τούς ταξιδιώτες με πονεμένο βλέμμα, ενώ τή χέλι του άναδεύ-ονταν νευρικά, σαν νάθελαν νά ξε-φρονίσουν μία παρώλησι — ή μία κατάρα!

Μαζή με τή καραβάνι ταξίδευε κι' ένας γέρος με μία γένηκη κα-μψηλ, που είχε μείνει τελευταία άπ' όλες τίς άλλες... Ο γέρος είδε τόν τραυματισμένο και δεν βάστα-ξε ή καρδιά του νά περάση από μπροστά του χωρίς νά τόν βοηθή-ση. Κατέβηκε από τή ζώο του, πλη-σίωσε τή παλλήκαρι, γονάτισε δίπλα του και τού χάιδεψε με στοργή τή κεφάλι.

—Τί έχεις; τόν ρώτησε.

—Δηψή! τρανίσσε με δυσκολία ή νέος.

Ο γέρος άναστένανε βαθεία, κού-νησε μελαγχολικά τή κεφάλι του κι' έρριξε μία μυσία στό καραβάνι, που συνέχισε τόν δρόμο του. Καν-είς από τούς τα-ξιδιώτες δέν έ-κοντοστάθ ή κ ε, κανείς δέν έδει-ξε ένδιαφέ ρ ο ν γιά τή μιά ζώη που χαροπαλένει...

Καί τότε ο γέ-ρος, έβγαλε, χω-ρίς τόν παρμι-χό διαταγμό, τή άδειαν σχεδόν παγούρι του, έρ-ριξε στη χορτά του λίγο νερό και δρόσισε τή φλο-γισμένη μέτωπο τού παλλήκαριου. 'Υστερα, τού έ-δωσε νά πιη νε-ρό και από τή πα-γούρι...

Ο λαβωμένος συνέχισε κάπως.

—Μήπως εί-σαι, γέροντά μου, από τή φυ-λή των 'Ομινά-δων; ρώτησε με φωνή πού ζοηρή.

—Ναι, παιδί μου...

—Τό κατάλα-βα από τή σημά-δα πού έχεις στό έσοβί σου χέρι... 'Εγώ όμως, γέ-ροντά μου, είμαι από τή φυλή των 'Ελ Καμίδ...

—Καί τί μ' αύτό;

—Μά δέν ξέρεις πώς οί 'Ομινά-δαι και οί 'Ελ Καμίδ θοίσκονται, άιώνες τώρα, σέ θανάσιμη έχθρα μεταξύ τους και ότι άλληλοτρώνον-ται σαν θηρία...

—'Ακουσε, παιδί μου! ψιθύρισε ο γέρος. Στην έρημο, όπου μονάχα ο 'Αλλάχ μάς βλέπει, είμαστε όλοι άδέρφια. Πιές άκόμα λίγο νερό, νά δροσίσης τή χέλι σου και τήν ψυχή σου...

—Δέν θά μείνη, όμως, νερό για σένα...

—Μή συλλογίζεσαι έμένα! 'Εγώ είμαι γέρος, έζησα πεινά τή χρόνια τής ζωής μου... 'Εσύ είσαι παλλή-καρι άκόμα... Πρέπει νά ζήσης!

Ο νέος άδειασε τότε όλο τή πα-γούρι του. 'Η λάμψη των ματιών του ένοιωσε για τόν ευεργέτη του... Σέ λίγο, ο γέρος τόν πήρε στην άγκαλιά του και τόν άνέβασε στην καμψηλ του λέγοντας:

—Πήγαινε παιδί μου, και πές στους ανθρώπους τής φυλής σου πώς έτσι έκδικούνται οί 'Ομινά-δαι τούς έχθρους τους!

—Καί συ, γέροντά μου; ρώτησε κατάκλητος ο νέος. Θά μείνης έ-δω μόνος σου;

—Λίγη ζώη μου μένει άκόμα... Δέν έχει σημασία άν θά πεθάνω σήμερα ή αύριο... 'Ελα, τράβα μό-νος σου...

—Μά δέν μπορώ νά σ' άφήσω μόνο έδω, χωρίς νερό!

—Δέν είνε δυνατό νά γίνη αύτό που θέλει ή μεγάλη σου καρδιά... 'Η καμψηλ μου είνε γένηκη, ή καμ-ψηλ, και δέν μπορεί νά μάς σηκώση και τούς δύο.

Ο παλλήκα-ριος δίστασε γιά μία στιγμή ζή-ερε νά φύ-γη...

Μά ήταν νέος! Τόν περιμενών ή πολεμική έδεά — και ή άγάπη μιάς βεδουί-νας...

—'Εχεις συγ-γεनेίς; ρώτησε ξαφνικά τόν γέ-ρο.

—'Οχι, κανέ-να! Είμαι παν-τέρημος σ' τήν έ-ρημο...

Ο νέος πήρε τότε τήν άπόφα-σι.

—'Αφού είνε έτσι, έλε, χαί-ρει... Καί ο 'Αλ-λάχ άς σε βο-ήθει!

...

Μόλις άπομα-χρόνθηκε ο νέος, ο γέρος γρά σ ε τή κεφάλι του και κίτταξε τή καραβάνι όπου έκείνο χάρηκε στή βάση τού ό-ρίζοντος:

—'Ηταν τό-ρα μόνος, όλομ...

ναχος στη φλογισμένη έρημο.

Είχε πη ψέμματα στό παλλήκαρι ότι ήταν παντέρημος σ' τόν κόσμο, χωρίς κανένα συγγενή. Είχε πέντε γιουούς, πέντε λεβέντες και πολεμ-στές... Αυτά όμως δέν είχαν πειά τήν άνάγκη τού πατέρα τους. Μπο-ρούσαν πειά νά κάνουν και χωρίς ταύτόν...

Ο ήλιος πυροπολούσε τήν άμμο, ή έρημος ήταν βουδή σαν τάφος και άσπρη καταχνιά σκέπαζε τόν ούρα-νό. Ο γέρος τώλεε τή κεφάλι του με τή μπουνούτι του και ξάπλωσε στό έσοτό χαλί...

Πέρασαν πολλοί ήμνες από τό-τε... Καί μία μέρα, τή ίδια καρα-βάνι που είδαμε παραπάνω γύριζε από τή ίδια μέρη με τούς ίδιους ταξιδιώτες. Στην τελευταία δασί, που συναντήσανε, στάθηκαν, ξαπό-στιασαν, έπιαν νερό, γέμισαν και τή παγούρια τους... Θά όδοπορούσανε δύο μέρες άκόμα στην έρημο, χω-ρίς νά θρούν ούτε πηγάδι, ούτε πι-γύ...

Καί τή καραβάνι προχωρούσε... Ξαφνικά, όλοι οί ταξιδιώτες στάθηκαν άκίνητοι. Μία θαινασία δασί παρουσιάστηκε στή μάτια τους, μία δασί που δέν ήτοχε άλ-λοτε εκεί. Πλησίοναν κατάκλητος και βεβαιώθηκαν ότι καταστράσαν νεκρά είχε φριχώσει στην άμμο.

Καί φριχόδεσνδρα άπλώναν εκεί τήν σιά τους και φωνητόι θάνοι γέυιαν πόν, άγωνα τάπο. Δοσσερό άκούονταν τή κελάρουσα μιά πι-γύς. 'Αστα λουλούδια σκόρπισαν τή μυρωδιά τους στην άτμόσφαι-ρα...

Οί ταξιδιώτες κίτταζαν τή θά-μα αύτό χωρίς νά πιστεύουν στή μάτια τους...

Σέ μία στιγμή, ένας από αύτούς, άντελίσσθη έναν άνθρωπο ξαπλωμέ-νο δίπλα στην πηγή. Πλησίονσε και τόν άνεγνωρίσε άμέσως. 'Ηταν ο γέρος συνταξιδιώτης τους που εί-χε μείνει πίσω τήν περασμένη φο-ρά, για νά βοηθήση τόν λαβωμένο νέο!

Καί ήταν νεκρός... Τόν σήκωσαν, τόν τώλεξαν σέ με-ταξωτά μπουνούτια και τόν μετέ-ωσαν στην δασί όπου έμειναν οί άνθρωποι τής φυλής του...

Οί 'Αραβες λένε σήμερα ότι ή μαγκή ανή πηγή άνεβλινσε στό ση-μείο άκριβώς, όπου έπεσαν νεκρές σταλαγματιές νερό από τή παγούρι τού γέρου — τού ανθρώπου που δόσισε ένα θανάσιμο έχθρό τής φυλής του. Καί γι' αύτό όνομάζουν τήν πηγή 'Ο Πνή της Καλωσύνης... και τήν θεωρούν μία άόρα άπό-δειξι τής δυνάμεως τού 'Αλλάχ...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ

Ο ΓΛΩΣΣΟΜΑΘΕΣΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο 'Αμερικανός 'Ιερειάς Κονο-τίν ήτοχε ο γλωσσομαθέστερος άνθρωπος τού κόσμου. Μιλούσε κι' έγραφε άπαιστος έβδομηνα γλώσσες... Πέθανε, στό Μπρί-στόλ, σέ ηλικία έξήντα έξη χρό-νων και, καθώς λέγεται, ως τήν τελευταία του στιγμή διατήρησε ά-καμιάτως τίς πνευματικές του δυ-νάμεις!

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ τού προηγούμε-νου)

'Η Μαριόν Ντελέρμ μισάνοι-ξε, άριστερά, μιά άλλη πόρ-τα, κι' είδε μία ύπεροχη κρεβ-θατοκάμαρα. Δίστασε, μία στι-γμή, άν έπρεπε νά μπή εκεί μέσα ή νά μείνη στό καλλωπι-στήριο. Προτίμησε τή καλλωπι-στήριο, και πήγε κι' έκάσσε πίσω άπ' τή τραπέζι—ένα έξαι-σι-στο τραπέζι τουαλέττας. Ο με-γάλος Βενετοάνικος καθρέ-φτης, τήν έκρυβε δλότελα. Δέν ένοιωσε κανένα καρδιοχτύπι.

'Εκανε ό,τι έκανε, σαν νά ζούσε μέσα σ' όνειρο. Μέσ' τή ξαναμμένο τή κεφάλι, δέν ύ-πηρχε, παρά τή βουητό των τρομερών έκείνων λέξεων που άκούσε νά προφέρουν τή χέλι τής κυρίας με τήν κόκκινη τή μάσκα...

Σέ κάποια στιγμή, σηκώθη-κε, κι' άπ' τή άλλο μέρος τού καθρέφτη, είδε μία πελώρια ντουλάπα, τήν όποια δέν είχε προσέξει στην άρχή. Με τήν ί-δεά πού ήταν νά φύλαγεται, τήν κά-λυμμένη μέσα στη ντουλάπα, έτοιμαζόταν νά τρυπήσει σ' αυ-τή, όταν, άξαφνα, καρφάρθηκε στη θεία της: Στή διπλανή κάμαρα, στον κοιτώνα, δηλαδή, τής Λεωνόρας, άκουσε κάποιον κρότο έλαφρό, κάτι σαν θρόι-σμα, μεταξωτών φορεμάτων, και σαν γλυστήρια βημάτων έλαφρών, προφυλακτικών... Καί συγχρόνως, άνοιξε ή πόρτα. Τότε τή γλυστήρια άκού-στηκαν στην κάμαρα. 'Η Μα-ριόν έγινε κατακίτρινη. Όλο τή αίμα τής ήρθε στην καρδιά...

'Η δυό γυναίκες, που μή-καν μέσα, ήσαν ή Λεωνόρα Γκαλιγκάι, κι' ή κυρία με τήν κόκκινη τή μάσκα. Πέρασαν σιωπηλές κοντά της, σαν φαν-τάσματα — και κατόπιν, δέν ά-κουσε πειά τίποτα! Βασίλειμς μία σιωπή βαθύτατη και πέν-θιμη, κατά τήν διάρκεια τής όποιας ή Μαριόν άκούγε, μο-νάχα, τούς χτύπους τής καρ-διάς της... Τόλμησε, όμως, νά σκύψη, νά κίτταξή. Τά δυό φαντάσματα είχαν χαθή, τώρα. Από πού όμως είχαν χαθή;

'Η Μαριόν ρίγησε άπ' τόν τρόμο: 'Η δυό μυστηριώδεις έ-πισκέπτριες είχαν χαθή μέσα στη ντουλάπα, στην όποια πριν από μία στιγμή, ζητούσε νά κρυφτή! 'Εβγαλε, τότε, μέσ' από τή στήθος της, ένα έγχε-ριδιο μικρό, που ποτέ δέν τή άποχωρίζοταν, βάδισε κατ' εϋ-θείαν προς τή ντουλάπα, κι' είδε, στό βάθος, μία μικρή πορ-τούλα, που ή δυό γυναίκες τήν είχαν άρρήσει άνοιχτή, χωρίς άλλο για τή γυρισμό τους. Α-

πό πίσω άπ' τήν πορτούλα αυ-τή, άρχισε μία στενή σκαλίτσα, σκαμμένη μέσ' στον τοίχο τού κτιρίου...

'Η Μαριόν κατέβηκε, κι' έ-φτασε στην αλή, τή μικρή ά-θέατη αλή, άπ' τήν όποιαν μό-λις είχαν φύγει ή δυό γυναί-κες. Τό μυαλό τής πειά δέν λειτούργουσε. Βάδιζε σαν αυ-τόματο, μπροστά της, σαν σπρωγμένη από κάποια παρά-ξενη δύναμη. Είδε τή άνοιγμα, και μπήκε στό ύπόγειο. 'Εφτα-σε στην άλλη τή ντουλάπα, ό-δηγημένη από τή μικρό δρομί-σκο, που άνοιγόταν μέσ' άπ' τή παλιά έπιπλα. Μπήκε μέσ' στη ντουλάπα, κι' άρχισε νά κατε-βαίνει πίσω, σχεδόν χωρίς κα-θόλου νά φυλάγεται. Στό κά-τω μέρος τής σκαλίτσας, τή θαιπό φως, τή άμυδρο, τή λι-γοστό, που είχε οδηγήσει, πού πριν, τή Λεωνόρα, τής έγινε κι' αύτης οδηγός, κι' έφτασε έτσι, σαν μέσα σ' έφιάλη, ως τή στρογγυλό δωμάτιο... 'Εκεί, μία πόρτα ήταν μισανοιγμένη. Κι' από πίσω, άκουσε φωνές—ή μάλλον άκουσε μία φωνή, μονάχα!

'Ενα άσυγκράτητο ρίγος τήν κυρίεσε πάλι. Ποιά νά ή-ταν, τάχα, ή έπιλητική αύτή φωνή; Πού είχε ξανακούσει τή φοβισμένο, κι' άπειλητικό συγ-χρόνως, λεπτό τής τόνο; Τί

ξυπνούσε μέσ' στη θυμής της; Ξαφνικά, έγινε φως στη μνή-μη της! 'Η αλήθεια έλαμψε στή μάτια της... Μία μέρα που γυρνούσε τή Παρίσι, για νά τή γυνορίση κατά βάθος, είχε πα-ρευρεθή σέ μιά έπίσημη συνε-δρίαση, μέσ' στό Κοινοβούλιο. Είχε άκούσει τόν Κοσινό Κοσινί-νι. Είχε άκούσει και τή βασιλομήτορα! Ο τόνος τής φωνής, που άκούγε τώρα, ήταν τής Μαρίας τών Μεδίκων!

'Η βασίλισσα! 'Ηταν εκεί, λοιπόν, μέσ' στό ύπόγειο! Με τή Λεωνόρα Γκαλιγκάι! 'Ενα πλήθος τρομερών συλλογι-σμών, γύρισε στό μυαλό τής Μαριόν. Αυτό βάσταξε ένα δευ-τερόλεπτο, λιγώτερο ίσως κι' άπόνα δευτερόλεπτο! Γιατί αυ-τό που άκούγε νά λή ή βασί-λισσα, έσθυνε τήν πρώτη της τρομάρα, και τή σκέπαζε με δεύτερη, άκόμα πιο φριχτή! 'Η βασίλισσα μιλούσε στον μαύ-ρο, άπ' εϋθείας! 'Η βασίλι-σα έανάλεγε τά λόγια, τού τής είχε πη ή Λεωνόρα! 'Η βα-σίλισσα, ή ίδια, έδινε έντολή νά δέσουν και μετά νά κατε-βάσουν — πού; σέ ποιά μέ-ρος; τόν Ιππότη Καπεσάν, και κατόπιν νά φέρουν τή Γκι-ζέλλα, τήν κόρη τού δουκός τού 'Αγκουλέμ νά τήν άφήσουν μόνη με τή πτώμα!

Κι' ή Μαριόν Πού βρόσκε-ται; Τί κάνει; 'Η Μαριόν, με-ν αύτή τής κολλημένο στην πόρτα που έανάκλεισε, άκούει άνάλαφο τή θροίσμα των φορεμάτων που άπομακρύνον-ται, λαχανιασμένη, όλο καρδιο-χτύπι... κι' άσος βεβαιώθηκε πώς έφυγαν ή δυό έκείνες τρο-μερές γυναίκες... σ' τολώνεται έανά, με κρόν ιδρώτα, και γυ-ρίζει, και κίτταξή πίσω. Βλέ-πει κοντά τήν μιά άμορφη κο-πέλλα, που τήν κίτταξή περιή-φανα, και κείνη, μία χλωμή, κατάχλωμη κοπέλλα, με τή πρόσωπο φωτοστεφανωμένο ά-πό τή ήθικά βασανιστήρια, άλ-λά με στάσι άέτισπρη, έπιβλη-τική και θαρραλέα. 'Η Μαριόν

Όστόσο, ή Γκιζέλλα προχώρησε κοντά της και φιλικά τής έπιασε τή χέρι...

...

τη βλέπει, κι όμως δεν άπορεί. Την ώμορφη, γλωμιά αυτή κοπέλλα, που ποτέ της δεν έχει ξαναδεί, μ' ένα βλέμμα, την αναγνωρίζει! Την κυττάζει, και την καμαρώνει... Σκέψεις αλλόκοτες κι αλληλοσυγκρούμενες, στριφογυρίζουν μέσα στο μυαλό της. Για ποιά λόγο να σώσει αυτήν την κοπέλλα; Για ποιά λόγο να τη δώσει στον ιππότη; Τι τη νοιάζει, τη Μαριόν Ντελδέρμ, για την κόρη του δουκός του Άγκουλέμ; Μαριόν, ά, Μαριόν! "Αν μπορούσες να δής μέσ' στην καρδιά σου, δεν θα δερύσκες, εκείνη τη στιγμή, παρά ένα αίσθημα, πουδιώδε σκά τ' άλλα, ή μάλλον που τ' άλλα σε: Τη ζήλεια!

Ωστόσο, η Γκιζέλλα προχώρησε κοντά της, και φιλικά της έπιασε το χέρι:

—Είστε φυλακισμένη, σαν και μένα; ψιθύρισε. Είστε, και σεις, ένα θύμα, σαν και μένα, του φθόνου και του μίσους των ανθρώπων; Μη φοβάστε! Θάμαστε πιά δυνατότες, μαζύ...

Η Μαριόν ρίγησε δόλοκληρη. Χαμήλωσε, άμέσως, το κεφάλι, και ρώτησε, μ' υπόκωφη φωνή:

—Είστε η Γκιζέλλα ντ' Άγκουλέμ;

—Είμαι η κόρη του δουκός του Άγκουλέμ! απάντησε η Γκιζέλλα. Κόρη και πάτερας βρίσκονται χαρισμένοι. Έγώ έδω, κι ο πάτερας μου, ποιος ξέρει; Σε καμμιάν άπαισία είρκτη, περιμένοντας την προσεχή του δίκη. Κι η μητέρα μου...

Της Γκιζέλλας η φωνή τρεμούλιασε. Τα μάτια της ύγρυνθησαν. Τό πρόσωπό της έγινε χλωμότερο. Η Μαριόν ρίγησε ξανά.

—Έχετε τη μητέρα σας, λοιπόν;

—Α, την καυμένη, τη δυστυχισμένη! Μονάχη, ποτισμένη με φαρμάκια, τρελλή απ' τούς άτέλειωτους καύμούς, τί θ' άπογίνη, χωρίς έμένα, Θεέ μου; Ποιος ξέρει τί της έκαναν, κι εκείνης! "Αχ, άς μπορούσα να πέθανω για χάρη της...

Η Μαριόν έτρεμε σύσσωμη, άκούγοντας αυτά. Ο πόνος της κόρης για τη μάνα της, της άναστατώνει το νού και την καρδιά...

—Μην ταραττέσθε! της είπε η Γκιζέλλα. Είμαι δυνατή στο χαρακτήρα. Θά σάς υπερασπίσω, καθώς τον έαυτό μου...

Ξαφνικά, η Μαριόν σήκωσε το κεφάλι, μιά γενναία λάμψη της φωτίσει τα μάτια, άλλα στα σφιγμένα της τ' άχρηλα, διεγράφη έν' αλλόκοτο χαμόγελο... Και σκέφθηκε:

—Μπορώ να τη γλυτώσω, αλλά χωρίς να σμείξω τον ιππότη! Δεν είμαι φυλακή, έγώ, πρόσθεσε δυνατά. Θά ξαναδείτε τη μητέρα σας, ένοια σας: "Ηρθα για να σάς βγάλω από δω! Μη μιλάτε, μη φωνάζετε! Ποιά είμαι; Τι τ' άποφάξετε να μάθετε; Τ' άνομά μου, και τό άτομό μου, δεν θά σάς μάθουν και σπουδαία πράματα. ("Ενα ξέσπασμα γέλιου νευρικό). Νά η πόρτα. Στρίψτε δεξιά. Θά βρήτε κάποια σκά-

λα. Άνεβήτε. Θά φτάσετε μέσα σ' ένα υπόγειο, γεμάτο έπιπλα παλιά και στοιβαγμένα. Άλλη μιά σκάλα, και θά βγήτε στην αούλη. Άριστερά, έν' ένας μεγάλος τοίχος. Χαμηλά στον τοίχο, μιά πορτούλα. Μόλις βγήτε, θά βρεθήτε στο προαύλιο, γεμάτο φρουρούς, σωματοφύλακες, λαμπροφορεμένους ύπηρέτες. Άλλά μ' αυτή τη μάσκα, που σάς δίνω, και με τουτό-δω τό πανωφόρι, ένοια σας, δεν θά σάς διη κανένας! Δίνουν γιορτή μεγάλη, έκεί-πάνω, κι έχουνε μεγάλη φασαρία... Φύγετε άμέσως, δεσποσύνη! Λίγο ν' άργηπορήσετε, χανόμαστε κι η δυό! Έμπρός, φύγετε! Χαίρετε!...

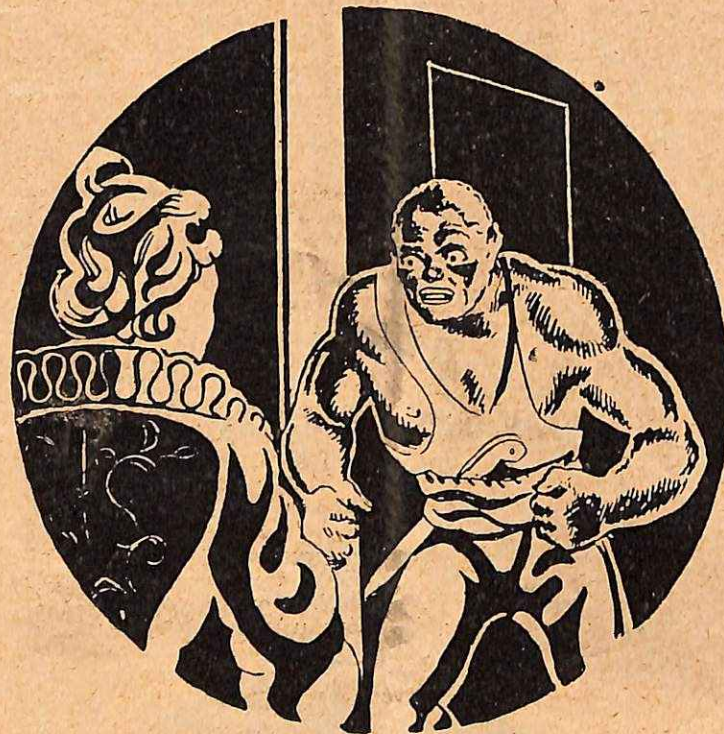
Κι ένδ έλεγε τα πυρετώδη αυτά λόγια, η Μαριόν, μ' επιδεξιότητα, τύλιζε άμέσως τη Γκιζέλλα, με τό μεταξωτό της πανωφόρι, της έβαλε στο πρόσωπο τη μάσκα, της κατέβασε τη φουσκωτή κουκούλα, την έ-

χέρια. Λάμποντας μέσ' στην γιορτινή της τουαλέττα, καταστερωμένη με μπριλλάντια, με πρόσωπο γλωμό, και έκλεπτυσμένο απ' τις συγκινήσεις, με μάτια φλογερά και πυρετώδη, η Μαριόν φάνηκε στον μαύρο, σαν μιά μαντόνα, απ' αυτές που οι χριστιανοί λατρεύουν μέσ' στις έκκλησίες τους, και που θαυμάζουν για την ώμορφιά τους, οι άλλωθρησκοι κι οι ειδωλολάτρες! Κι αυτή τη λέξι τραύλισαν τ' άχελιά του χείλη:

—Ω, μαντόνα, θεϊκή μαντόνα! Τι ώμορφη, τί ώμορφη που είσαι!...

—Σήκω άπάνω! πρόσταξε η Μαριόν.

—Όχι, όχι! Είμαι καλά στα πόδια σου, γονατιστός μπροστά σου, έτσι-δά! Πόσες φορές δεν τ' όνειρεύτηκα αυτό, να βρεθώ γονατιστός στα πόδια σου! Κι έν' αλήθεια, τώρα, δεν έν' ά- νειρο, είσαι μπροστά μου, ώ-

Ο Μπελφεγκόρ μαζεύτηκε, έτοιμος να χυμήξη...

σπρώξε στο στρογγυλό δωμάτιο, και γρήγορα, της έδειξε τό δρόμο. Η Γκιζέλλα, σαστισμένη, έκπληκτη, θέλησε να ψελλίσει ένα ευχαριστώ, άλλα η άπροσδόκητή της ευεργέτις, είχε φύγει με βάδισμα γοργό, και πραγματικά χαριτωμένο, κι είχε γίνει άφαντη στην κάμαρα, πού, λίγο πριν, βρισκόταν η βασίλισσα, συνδεδεμένη απ' τη Λεωνόρα...

Η Γκιζέλλα έσφιξε στο χέρι της ένα μικρό έγχειριδίό της τσέπης, που η άγνωστη της γλύστρησε με τρόπο-και θαρραλέα, άφοδη, άτρόμητη, άποφασισμένη ν' άμυνθή και να πεθάνη, άν τη σταματούσαν, έφυγε απ' τό δρόμο που της έδειξαν...

Ο Μπελφεγκόρ, στο αντίκρουσμα της Μαριόν Ντελδέρμ, έπεσε γονατιστός, με τό μέταπο στο δάπεδο. Κι 'δταν σήκωσε και πάλι το κεφάλι, έμεινε θαμπωμένος, βουβός, χωρίς μι- λιά, σμίγοντας έκστατικά τα

ραία σαν θεά-και δεν διώχνει τό φτωχό τό Μπελφεγκόρ, που σέ-θωρεί γονατιστός, και τρέ- μεί...

Πώς είχ' έρθει; Από ποιά μέρος μπήκε; Ποιά θαύμα την έφερ' εκεί-μέσα; "Οχ' αυτά, ούτε τά σκέφθηκε ο μαύρος, δεν άπασχόλησαν καθόλου τό μυαλό του, τη στιγμή αυτή της ευτυχίας του! Η πρωτόγονη, έκστατική ψυχή του ένοιωθε μόνο την άλλοτρίτη χαρά τ' ά-

—Σήκω άπάνω! πρόσταξε ξανά η Μαριόν, μ' άνυπομονησία και με όικτο.

—Ω, μαντόνα! τραύλισε βραχνά ο Μπελφεγκόρ. "Άσε με να σε λατρεύω έτσι! Τι σε πειράζει να με βλέπεις έτσι- δά;...

—Μ' άγαπάς τόσο πολύ, λοιπόν; ψιθύρισε η Μαριόν.

Ο μαύρος δεν μπόρεσε ν' άποκριθή. Δυό δάκρυα πρόσ- σαν, άργά, στα μάγουλά του, σαν δυό μεγάλες φωτεινές

γραμμές, στο μαύρο μπρούν- τζο της έπιδερμίδας του. Η Μαριόν του άπλωσε τα χέρια. Χύμηξε άπάνω τους, τ' άρπαξε, τα κατέφαγε με πύρινα φιλά, κι όπως τον σήκωσε όρθον, έ- κεινη τη στιγμή, και τον είδε έξαλλο, μπροστά της, με τά μά- τια κόκκινα, λαχανιασμένο και γεμάτο πάθος, η Μαριόν ένου- ωσε ρίγος, ξαφνικά, κι έκανε λίγα βήματα πιά πίσω...

—Πού ένει ο ιππότης Καπε- στάν; ρώτησε τρέμοντας, κι ό- πσοθωρόντας.

Τώρα, τ' άγριμύ ξυπνούσε μέσ' στον μαύρο. Μαζεύτηκε, τρέμερη κραυγή, πνιγμένη, πένθιμη, φρικώδης, υπεράνθρω- πη! Ήταν η κραυγή του Κα- πεστάν, η κραυγή του θ' αν- τ' ου άπ' τόν τρόμο!

—Τό σιδερένιο τό «σανίδι»! ούρλιαξε κι ο Μπελφεγκόρ, τραδώντας τα σγουρά του τα μαλλιά. Τό κατέβασμα στού πηγαδιού τά βάθη! Ακούστε, έν' έκείνος που φωνάζει! Είν' έκείνος! Είνε πιά άργά! "Αχ, αλλοίμονό μου, θά σε χάσω!...

Ο μαύρος έτρεμε σπασμοδι- κά, και σύσσωμος. Αυτά τά λό- για της ηρούσαν μέσ' στ' αυ- τιά του: «Αν τον δέσεις, μ' έ- χασες για πάντα! Ποτέ, ποτέ, δεν θά με ξαναβείς!...» Κι ό- μως, αυτός, τον είχε, κιόλας, κατεβάσει! "Ολα πιά ήταν τε- λειωμένα! Νά τη χάση, μόλις την είχε βρή!...

Μιά κραυγή σπαραχτική, βγήκε απ' της Μαριόν τά χεί- λη:

—Λύσε τον, και γίνομαι δική σου! Ζή, ζή! Τι φοβερό ξεφω- νητό!...

—Νά τον λύσω! Ναι, ναι! εί- πε ο μαύρος.

Έτρεξε, τότε, στο μοχλό, ή μάλλον δοκίμασε να γρέξη. Μά άμέσως έπεσε μονοκόμματος στο πάτωμα. Ένοιωσε κάτι να ραγίζει μέσα του, δεν είχε πιά τη δύναμη να στέκεται όρθος...

—Δεν μπορώ! Δεν μπορώ πιά! Νά, έκείνος ο μοχλός, έ- κεί!...

—Ο μοχλός! φώναξε η Μα- ριόν, χυμώντας. Ποιος άη' ό- λους; Αυτός, τυτός, έδω;...

—Ναι, τραθήχτε, τραθήχτε τον με δύναμη!...

Η Μαριόν, με τά σπασμοδι- κά της χέρια, άρχισε να σηκό- νη τό μοχλό. Ήταν βαρύς, ά- σήκωτος, αλήθεια! Άλλες στι- γμές δεν θά μπορούσε να τον σύρη-κι όμως, έκείνη τη σι- γμούλα, τά κατάφερε! Εκεί- νος έτρεξε, κι άρχισε να σηκό- νεται!...

—Πιά ψηλά! Πιά ψηλά, άκό- μα! τής φώναξε ο μαύρος, σαν τρελλός.

Συνερχόταν, σερνότανε στα γόνατά. Η άδυναμία του περ- νούσε. Της Μαριόν τά χέρια, τώρα, μάταναν. "Ακουγε από κάτω της τό τρέξιμο, πιά δυνα- τό, όσο τραβούσε πιά πολύ:

—Η βίδα έστρίβει και γυρίζει ά- νάποδα! Δεν έβγαζε μιλιά απ' τό λαχανιασμά. Ο ιδρώτας της έτρεχε ποτάμι. Δεν ήξερε τί έ- κανε, έκείνη τη στιγμή! Ο μο- χλός ήταν ακόμα πιά βαρύς.

—Εκ'άν έναν κρότο άπότομο, ξερό, τρεμούλιασε, και ξαφνι- κά, τής έφθυνε... Ήταν τό τέ- λος! Τό «σανίδι» είχε ξανάρθει στην κορφή της βίδας!

κατεβάσης!... —Τό σανίδι! βρυχήθηκε ο μαύρος. Τό σιδερένιο τό «σα- νίδι»! Τό σανίδι!...

—Ω! φώναξε, ξανά, ή Μα- ριόν, με μεγάλη ταραχή. "Ω, άθλιε, διατάξεις να τό κάνης! "Αν τον δέσεις, μ' έχασες για πάντα! Ποτέ, ποτέ δεν θά με ξαναβείς! "Οχι, ποτέ... "Ω, ώ! Ι' ένει ή φωνές αυτές; Τι ση- μαίνουν τά φριχτά αυτά ούρλι- ασματα; Ποιος ξεφωνίζει έτσι, κάτω, πές μου!...

Μέσ' απ' τού πηγαδιού τά μαύρα τρισβάθα, ανέβαινε ή τρέμερη κραυγή, πνιγμένη, πένθιμη, φρικώδης, υπεράνθρω- πη! Ήταν η κραυγή του Κα- πεστάν, η κραυγή του θ' αν- τ' ου άπ' τόν τρόμο!

—Τό σιδερένιο τό «σανίδι»! ούρλιαξε κι ο Μπελφεγκόρ, τραδώντας τά σγουρά του τα μαλλιά. Τό κατέβασμα στού πηγαδιού τά βάθη! Ακούστε, έν' έκείνος που φωνάζει! Είν' έκείνος! Είνε πιά άργά! "Αχ, αλλοίμονό μου, θά σε χάσω!...

Ο μαύρος έτρεμε σπασμοδι- κά, και σύσσωμος. Αυτά τά λό- για της ηρούσαν μέσ' στ' αυ- τιά του: «Αν τον δέσεις, μ' έ- χασες για πάντα! Ποτέ, ποτέ, δεν θά με ξαναβείς!...» Κι ό- μως, αυτός, τον είχε, κιόλας, κατεβάσει! "Ολα πιά ήταν τε- λειωμένα! Νά τη χάση, μόλις την είχε βρή!...

Μιά κραυγή σπαραχτική, βγήκε απ' της Μαριόν τά χεί- λη:

—Λύσε τον, και γίνομαι δική σου! Ζή, ζή! Τι φοβερό ξεφω- νητό!...

—Νά τον λύσω! Ναι, ναι! εί- πε ο μαύρος.

Έτρεξε, τότε, στο μοχλό, ή μάλλον δοκίμασε να γρέξη. Μά άμέσως έπεσε μονοκόμματος στο πάτωμα. Ένοιωσε κάτι να ραγίζει μέσα του, δεν είχε πιά τη δύναμη να στέκεται όρθος...

—Δεν μπορώ! Δεν μπορώ πιά! Νά, έκείνος ο μοχλός, έ- κεί!...

—Ο μοχλός! φώναξε η Μα- ριόν, χυμώντας. Ποιος άη' ό- λους; Αυτός, τυτός, έδω;...

—Ναι, τραθήχτε, τραθήχτε τον με δύναμη!...

Η Μαριόν, με τά σπασμοδι- κά της χέρια, άρχισε να σηκό- νη τό μοχλό. Ήταν βαρύς, ά- σήκωτος, αλήθεια! Άλλες στι- γμές δεν θά μπορούσε να τον σύρη-κι όμως, έκείνη τη σι- γμούλα, τά κατάφερε! Εκεί- νος έτρεξε, κι άρχισε να σηκό- νεται!...

—Πιά ψηλά! Πιά ψηλά, άκό- μα! τής φώναξε ο μαύρος, σαν τρελλός.

Συνερχόταν, σερνότανε στα γόνατά. Η άδυναμία του περ- νούσε. Της Μαριόν τά χέρια, τώρα, μάταναν. "Ακουγε από κάτω της τό τρέξιμο, πιά δυνα- τό, όσο τραβούσε πιά πολύ:

—Η βίδα έστρίβει και γυρίζει ά- νάποδα! Δεν έβγαζε μιλιά απ' τό λαχανιασμά. Ο ιδρώτας της έτρεχε ποτάμι. Δεν ήξερε τί έ- κανε, έκείνη τη στιγμή! Ο μο- χλός ήταν ακόμα πιά βαρύς.

—Εκ'άν έναν κρότο άπότομο, ξερό, τρεμούλιασε, και ξαφνι- κά, τής έφθυνε... Ήταν τό τέ- λος! Τό «σανίδι» είχε ξανάρθει στην κορφή της βίδας!

Ορθός, ο μαύρος, με μιά γε- ρή προσπάθεια, χύμηξε σ' ένα δεύτερο μοχλό, κι άρχισε να τον άνασηκώνη, ένδ ή Μαριόν, μηχανικά, τραβούσε κι έβγα- ζε, τώρα, ένα-ένα, τά δαχτυλί- δια που της εξέσκizαν τά δαχτυ- λα...

—Ελάτε! φώναξε ο Μπελφε- γκόρ. Έλάτε!...

Αν χυμούσε πάλι καταπάνω της, δεν θά μπορούσε πιά ν' άντισταθή. Δεν ήξερε που ήταν και τί έκανε! Ζούσε μιά σι- γμή αλλοφροσύνης! Βρέθηκε, σαν άστραπή, στην άποκάτω κάμαρα. Τό πάτωμα είχ' έρθει στη θέσι του, ξανά. Μπήκε μέ- σα, είδε! Ο Καπεστάν ήταν δεμένος στο «σανίδι», γαντζω- μένος με τούς έννιά του κρί- κους. Είχε τά μάτια του κλει- στά, μισανοιχτά τά χείλη. Νά ήταν πεθαμένος; Ποιος τό ξέ- ρει! Ο μαύρος άνοιξε, με τη σειρά, τούς κρίκους, άρπαξε στα χέρια τον ιππότη, και τον άφησε μπροστά σ' της Μαριόν τά πόδια. Τότε, αυτή, γονάτισε, τον κύτταξε, έβαλε τό χέρι στην καρδιά του, κι έπειτα ση- κώθηκε όρθή. Τώρα φαινόταν ήσυχη, άτάραχη. Μονάχα ένας στεναγμός της φούσκωσε τά

—Εσκυψε, πήρε στον ώμο τον ιππότη, κι άρχισε να προχωρή, μέσ' στο στενό διάδρομο. Φά- νοντας στη μικρήν αούλη, που ξέρουσε, άντί να στρίψει προς τ' άριστερά, προς τη μεριά της κεντρικής αούλης, βάδισε δεξιά, κι άνοιξε μιά πόρτα σιδερέ- νια, που άδηγούσε μέσ' στο στενοσόκακο. Και σε μιά σι- γμή, βρέθηκαν όδω...

XLII

ΤΟ ΝΤΕΜΠΟΥΤΟ ΤΡΙΩΝ Ο- ΝΟΜΑΣΤΩΝ ΗΘΟΠΙΩΝ...

Αφίσησε τον Κογκολέν, άν ή μνήμη δεν μάς άπατά, τη σι- γμή που, μ' άνοιχτό τό στόμα, με την ψυχρή πλημμυρισμένη περηνάνα, και με τό στομάχι όλο κρυφές έλπίδες, προχω- ρούσε προς τό μπαρμπα-Λυρά, που μόλις είχε διακηρύξει πε- ριτρώας, στο συγκεντρωμένο, γύρω, πλήθος, ότι κατασκευα- στής της αλοιφής, που σκάρω- σε ή μάγισσα Κατάχρησις, ή- ταν αυτός-αυτός, ο έξοχώτα- τος και πάνσοφος ντοττόρος Κογκολέν!

—Νά ήρθε, τάχα, ή μακαρία μέρα, που θά πάψω-να λέγω- μαι πιά "Ατυχος, και θά χα-

φάω, να μην ψοφήσω της πεί- νας, μέσ' στο δρόμο! Διάβολε! καθώς έλεγε κι ο μακαρίτης ο άφεντικός μου... "Ε! ή ώρα ή καλή, μπαρμπα-Λυρά!...

Ο Λυρά τον είχε, κιόλας, δει, και τον κυτούσε με την ά- κρη του ματιού, καθώς έσπρω- χνε τό πλήθος, και πλησίαζε...

—Εμπρός! Εμπρός! Μπάτε στη σειρά! Περάστε όλοι μέσ' στο μαγαζί! φώναζε δυνατά ο πρώην κάτελας, χωρίς να δεί- χνη καν πως τον γνωρίζει...

—Ε, μπαρμπα-Λυρά! Δεν με θυμάσαι; Με λησμόνησες, κύ- ριε Λυρά; φώναζε μαζί, κι ο Κογκολέν, πολλαπλασιάζοντας τις τρυφερές ματιές και τά με- λιστάλαχα χαμόγελα-γιατί ο Λυρά, αυτή την ώρα, ήταν ή Τύχη προσωποποιημένη.

—Εμπρός! Εμπρός! Έχου- με για όλους! Δεν υπάρχουν φαλακροί πιά, κύριοι!...

—Αμή έγώ; έκανε ο Κογκο- λέν, βγάνοντας τη σκουένια του μπερρούκα. Μπαρμπα-Λυ- ρά, καλέ, μπαρμπα-Λυρά! Κύ- ριε Λυρά, καλέ μου φίλε! Δεν γνωρίζεις τον παλιό σου φίλο, τον Κογκολέν, καλέ, τον ευερ- γήτη σου!...

—Η φαλάκρα καταργείται, είπα, κύριοι! ούρλιαζε, τότε, κι ο μπαρμπα-Λυρά. Εμπρός! Εμπρός! Περάστε όλοι μέσ' στο μαγαζί!

Ο Κογκολέν, μην έχοντας έλπίδα να έπισύρην, μέσ' στη ρασαρία, την προσοχή και τη ματιά του έξαλλου Λυρά, μπή- κε, τότε, μέσ' στο μαγαζί, ό- που ή κυρά-Λυρά, όλο χαμόγε- λο, όλο προθυμία κι όποικλί- σεις, ντυμένη όπως ή θεά Κα- τάχρησις, που φιγουράριζε στη μεσιανή ταμπέλα, μοίραζε τά περιόφημα βαζάκια, με τον «τρόπο χρήσεως», στον κόσμο! Μόλις μπήκε, ή κυρά- Λυρά, παρατώντας την άλλη πελατεία της, έτρεξε, κατ' ευ- θέϊαν, προς αυτόν:

—Νά ένας φαλακρός σπου- δαίος! φώναξε. Πάρτε τουτο, κύριε, λοιπόν, και θά γινήτε μαλλιαρός σαν τον Άθεσσα- λώμ! Μιά λίθρα μοναχά, για τό βαζάκι!...

—Αλλά, κυρία! τραύλισε ο Κογκολέν, χαμένος.

—Μά τί φαλάκρα, τί φαλά- κρα, δέστε! Ποτέ δεν είδα άν- θρωπο πιά φαλακρό! Ούτε μιά τρίχα, δέστε, καμαρώστε! Ου- τέ τριχίτσα, ούτε χνούδι, τίπο- τα! Μακαρί να μούσω, κι έγώ, έτσι, να ξαναδω που δά φυ- τώσουν τά μαλλιά μου!...

—Αλλά... ψιθύρισε ο Κογκο- λέν, έμβρόντιος.

—Πιάς; Τι λέει; Είνε χωρίς παράδες; "Ε, λοιπόν, για σέ- να, παλληκάρη μου, ή αλοιφή δεν στοιχίζει τίποτα. Θά την πάρης χάρισμα, χαλάλι σου! (Οι πελάτες, μέσ' στο μαγαζί, άρ- χίζουν να μαζεύονται περίεργα, γύ- ρω στην κυρά-Λυρά, και στην σα- σισμένη Κογκολέν). Τζάμπα, τζάμπα! Θά σ' τη δώσω τζά- μπα! Ξεφωνούσε ή κυρά-Λυρά. Νά, κυττάχτε, κυττάχτε, κύριοί μου, μιά φαλάκρα, που δεν έ- χει ταίρι! Σε μιά βδομάδα μέ- σα, θάχνη τόσα μαλλιά, που δεν θά χωρή νάμπη απ' την πόρτα!

(Ακολουθεί)

—Ζή! ένει ζωντανός! Θά ζηση!...

στηθη, και με τά μάτια καρ- φωμένα, πάντα, στον ξαπλωμέ- νο, άναίσθητο ιππότη, με φωνή αλλόκοτη ψιθύρισε:

—Ζή! Είνε ζωντανός! Θά ζηση!...

Γύρισε, τότε, προς τον Μπελ- φεγκόρ:

—Πώς θά βγούμε, τώρα, από δω; Τό μέγαρο ένει γεμάτο κόσμο...

—Υστερ' από τριάντα μέρες πείνας, εξακολουθούσε από μέ- σα του, ύστερ' από τό λίγνεμα της δόλιας μου κοιλιάς, που ή έκανε να σφίξω τρεις τρύπες παραπάνω, τό ζουναρί μου, να ήρθε πιά ή πολυπόθητη σι- γμή, που θά μπορώ να καθου- μαι, κι έγώ, σ' έν άνθρωπο τραπεζομάντιλο, με μοσκομι- ριστά φαγιά μπροστά μου, που τά θαμάραι και μου τρέχουνε τά σάλια; Μιά και άνακαλύψα, δίχως να τό ξέρω, μιά τέτοιαν αλκιφή θαυματουργή, κι ο Λυ- ρά, ο ίδιος, τό δηλώνει πως είμ' έκείνος που την έχω φτιά- σει, πρέπει να μ' άνταμείψη για την έφευρεσί μου! Κι άν δεν μου δώσει άλλη πληρωμή, θά μου δώση, τουλάχιστον, να

ρίσω στην άφεντομουτσουάρα μου, τ' όνομα Τυχέρος, όριστι- κά;...

—Ετσι έλεγε ο Κογκολέν με τό νού του, καθώς διέσχιζε τό συναγμένο πλήθος, που συνω- θείτο μπροστά στο μαγαζί, για ν' αγοράση την περίφημη ποι- μάδα-σπρώχνοντας το, και πι- ραμερίζοντας το, με τούς ά- γκιδες, θριαμβευτικά...

—Υστερ' από τριάντα μέρες πείνας, εξακολουθούσε από μέ- σα του, ύστερ' από τό λίγνεμα της δόλιας μου κοιλιάς, που ή έκανε να σφίξω τρεις τρύπες παραπάνω, τό ζουναρί μου, να ήρθε πιά ή πολυπόθητη σι- γμή, που θά μπορώ να καθου- μαι, κι έγώ, σ' έν άνθρωπο τραπεζομάντιλο, με μοσκομι- ριστά φαγιά μπροστά μου, που τά θαμάραι και μου τρέχουνε τά σάλια; Μιά και άνακαλύψα, δίχως να τό ξέρω, μιά τέτοιαν αλκιφή θαυματουργή, κι ο Λυ- ρά, ο ίδιος, τό δηλώνει πως είμ' έκείνος που την έχω φτιά- σει, πρέπει να μ' άνταμείψη για την έφευρεσί μου! Κι άν δεν μου δώσει άλλη πληρωμή, θά μου δώση, τουλάχιστον, να

ρίσω στην άφεντομουτσουάρα μου, τ' όνομα Τυχέρος, όριστι- κά;...

—Ετσι έλεγε ο Κογκολέν με τό νού του, καθώς διέσχιζε τό συναγμένο πλήθος, που συνω- θείτο μπροστά στο μαγαζί, για ν' αγοράση την περίφημη ποι- μάδα-σπρώχνοντας το, και πι- ραμερίζοντας το, με τούς ά- γκιδες, θριαμβευτικά...

—Υστερ' από τριάντα μέρες πείνας, εξακολουθούσε από μέ- σα του, ύστερ' από τό λίγνεμα της δόλιας μου κοιλιάς, που ή έκανε να σφίξω τρεις τρύπες παραπάνω, τό ζουναρί μου, να ήρθε πιά ή πολυπόθητη σι- γμή, που θά μπορώ να καθου- μαι, κι έγώ, σ' έν άνθρωπο τραπεζομάντιλο, με μοσκομι- ριστά φαγιά μπροστά μου, που τά θαμάραι και μου τρέχουνε τά σάλια; Μιά και άνακαλύψα, δίχως να τό ξέρω, μιά τέτοιαν αλκιφή θαυματουργή, κι ο Λυ- ρά, ο ίδιος, τό δηλώνει πως είμ' έκείνος που την έχω φτιά- σει, πρέπει να μ' άνταμείψη για την έφευρεσί μου! Κι άν δεν μου δώσει άλλη πληρωμή, θά μου δώση, τουλάχιστον, να

ρίσω στην άφεντομουτσουάρα μου, τ' όνομα Τυχέρος, όριστι- κά;...

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΥ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

Τ' αφιερώματα του μεγάλου θαλασσοπόρου στην εκκλησία δεύσε κι' ο μελετηρός φοιτητής. Ένα νεανικό είδύλλιο. Τέ ματοποιούνται. Γιατί έφυγε ο Κολόμβος από την

της Παναγίας στη Σιένα. Η ώραία αρχοντοπούλα που τραγουδούσε είδύλλιο δυο νεανικών ψυχών. Όνειρα που δεν πραγματοποιούνται. Γιατί έφυγε ο Κολόμβος κρατάει το τάμα του, κτλ.

να ταξοει, — αφιερώματα του Χριστόφορου Κολόμβου, όποτε α-πο την ανακάλυψη της 'Αμερικής. Ένας όρατος θόλος, ένας θούλος που ίσως να είναι και πραγμα-τικός, έχει συνφανθεί με τ' α-φιερώματα αυτά του μεγάλου θα-λασσοπόρου. Και αυτήν την ποιη-τική παράδοση, που σχετίζεται με την αισθηματική ζωή του Κολόμ-βου, θα σάς εξιστορήσουμε σημε-ρα...

Είπε γνωστό ότι ο Χριστόφορος Κολόμβος φοίτησε στο Πανεπιστή-μιο της Σιένας και ότι, πριν ξεκι-νήσει για το μεγάλο του ταξίδι, έκανε τάμα ν' αφιερώσει τα όπλα του στο εικόνα της Παναγίας αν θα κατάφερνε να δει τις νη-δικές χώρες, τις όποιες πήγαινε να ανακαλύψει. Άρα, λοιπόν, επέτυ-χε εκείνο που ζητούσε, ήταν έπι-μενο να θυμίζει την παλιά του υπό-σχεση και να δοθήση στην εκ-κλησία της Παναγίας, ό,τι της εί-χε τάξει... Όστόσο, οι σύγχρονοι του έξηγοιν διαφορετικά τους λό-γους που έκαναν τον Κολόμβο ν' α-φιερώσει τα όπλα του στην εκκλη-σία. Και η εξήγησι αυτή, όσο και αν φαίνεται σαν θόλος, έχει μεγά-λη σχέση με την πραγματικότητα.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τους με-λητές βιογράφοις του θαλασσοπό-ρου, ο Κολόμβος, τον καιρό που σπούδαζε στη Σιένα, αγάπησε με φλογερό πάθος — ήταν ή πρώτη του αγάπη, — μια πανέμορφη άρ-χοντοπούλα που έμεινε σ' ένα μέγα-ρο, αντίκρυ στο φτωχικό φοιτητικό του δωμάτιο.

Και λένε, ακόμα, πως ή αγάπη αυτή οξύνθηκε στην καρδιά του Χριστόφορου ένα Μαγιάτικο δειλί-νο, ενώ ή απύσφατη μοσχοβολού-σε από το άρωμα των ρόδων. Ό νεαρός φοιτητής στεκότανε μερικές στο παράθυρό του, βυθισμένος σε μια γλυκειά έκσταση, ταξιδεύοντας κίβλας με την φαντασία του σε χώρες άγνωστες, σε χώρες στις όποιες δεν είχε πατήσει ακόμα κα-νένας Εύρωπαίος. Άδριςτοι πόθοι, φευγαλέες επιθυμίες έκαναν την καρδιά του να σφίγγεται από μια ανάπια θλίψη...

Συμφωνικά, μέσα στη βραδυή γα-λήνη, άκούστηκε ένα τραγούδι, μια γλυκειά γυναικεία φωνή, που έκα-νε πό Χριστόφορο Κολόμβο να συ-νέλθη άποτομα από την όνειροπό-λησί του.

Ό φοιτητής σήκωσε το κεφάλι του και όταν κατάλαβε ότι ή φωνή έρχόταν από ένα παράθυρο του ά-κατοικου μεγάρου, προσπάθησε να διακρίνη τη μορφή εκείνη, που έ-κανε, με το τραγούδι της, την καρ-διά του να κυριευθεί από μια τόσο

παράξενη και γλυκειά ταραχή. Το παράθυρο εκείνο, που βρισκό-ταν αντίκρυ ακριβώς στο δικό του, ήταν γεμάτο από γλάστρες με μυ-ριστικά άνθη. Το άρωμα των λου-λουδιών αυτών έφτασε ως την ψυ-χή του Κολόμβου και τη δρόσεσε σαν άεράκι. Τού κάκου, όμως, ο Χριστόφορος προσπάθησε να δει το πρόσωπο της τραγουδίστριας... Και φάνηκε πως εκείνη θα τον άντελή-φθη πίσω από τις γλάστρες της, και ίσως να θύμωσε με την άδια-κρισία του, γιατί ξαφνικά σταμά-τησε το τραγούδι της...

Ό Κολόμβος περιόχτηκε με την διαγωγή της άγνωστης. Και, από έ-να παιδίστικο πείσμα, για να της δείξη πως δεν την λογάριζε, έ-κλεισε άποτομα το παράθυρό του και μπήκε μέσα, για να συνεχίση τις μελέτες του...

Έκείνη, όμως, τη νύχτα, ο νεα-ρός φοιτητής δεν μπόρεσε να κλει-ση μάτι. Στ' αυτά του άντισταλού-σε ακόμα το τραγούδι της άγνω-στης — σαν λάλημα άβυσσού στις — σαν λάλημα άβυσσού στις — σαν λάλημα άβυσσού στις — σαν λάλημα άβυσσού στις — σαν λάλημα άβυσσού στις...

Και το άλλο βράδυ, ο Χριστό-φορος Κολόμβος πέρασε κάτω από το παράθυρο της νέας, ξεκαίρασε και κοινοστάθηκε, περιμένοντας να ξανακοινηθεί το θείο εκείνο τραγου-δί... Μα χρειάστηκε να βραδυάση

Ό Κολόμβος
(Πινάξ του Ν. Κάιζερ)

καλά για ν' άκουστή και πάλι ή γλυκειά φωνή, πίσω από τις άνθη-σμένες γλάστρες... Ό φοιτητής έ-νοιωσε τα μάτια του να διαρύνουν από συγκίνηση... Τα χείλη του ά-ναδύνονταν, σαν να ψιθύριζαν μια έρωτική εξομολόγησι, μια προσευ-χή...

Και φαίνεται ότι μια μυστική φω-νή θα έλπε στην τραγουδίστρια ότι μια έρωτευμένη βαρύνει άναζητού-σε τη μορφή της, ότι στεκότανε κεινή τη στιγμή κάτω από το πα-ράθυρο της ένας νεοπαλός νέος που την αγαπούσε χωρίς να τολμά να της εξομολογήη το πάθος του...

Και, να που ξαφνικά, το τραγούδι της νέας άρχισε να τρέμει από συ-γκίνηση και ταραχή. Και, σε λίγο, φάνηκε στο παράθυρο το πρόσωπο της κοπέλλας. Μόλις είδε το φρι-τητή, ένα χαμόγελο άνθισε στα χείλη και το χλωμό της πρόσωπο δάφτηκε από το χρώμα που έχουν και τα ρόδα της Γρενάδης...

Ό Χριστόφορος Κολόμβος κύ-ταξε τη θεία αυτή όπτασία, χωρίς να μπορεί να κάνει μια κίνηση, ν' ά-παντήσει και αυτός μ' ένα χαμόγε-λο. Είχε μαρμαρώσει όλόκληρος ά-πο το θάμβος και την έκστασί του...

Τότε ή νέα που κατάλαβε την ταραχή του, έπειδή δεν μπορούσε να του δώσει θάρρος στέλνοντάς του ένα φιλί με τα κρινιδάκτυλά της, έκοψε από τη γλάστρα της ένα λουλούδι και του το πέταξε.

Το πρόσωπο του φοιτητού έγινε πιο κόκκινο και από το δικό της...

Οι δυο έρωτευμένοι νέοι δεν μπό-ρεσαν ποτέ να συναντηθούν, να βρεθούν για μια στιγμή μόνοι, για να πουν ο ένας στον άλλον τα λόγια που βάριναν την καρδιά και των δύο.

Η κοπέλλα έβγαψε έξω συνο-δευόμενη πάντοτε από την μητέρα της, για να πεί, τις περισσότερες φορές, στην εκκλησία της Πανα-γίας, που βρισκόταν εκεί κοντά... Και κάθε φορά που πήγαινε εκεί, εύρισκε τον Χριστόφορο να την περι-μένει στην πόρτα της εκκλησίας, άχρως από την ταραχή του...

Της έδωκε από μακριά βλέμ-ματα λαμπρά, φλογερά, βλέμματα που φανέρωναν την οικυμία της καρδιάς του. Και όταν κατάφθωνε, κάποι-κάπου, μέσα στον συνοστι-σμό, ν' άγγιξη με τα δάχτυλά του το χερούλι της αγαπημένης του, του φανότανε πως θα λιποθυμούσε από την ευτυχία του...

Πολλές φορές, ο φοιτητής σκέ-φτηκε να ζητήσει την κοπέλλα σε γάμο από τους γονείς της. Είχε μάθει, όμως, πως ο πατέρας της ήταν ένας άνθρωπος περήφανος και άκαταδέχτος και ότι είχε άρνηθεί να δώσει την κόρη του σε πολλούς εύγενείς, περιμένοντας να την ζη-τήσει τουλάχιστον κανένας δούξ... Ήταν, λοιπόν, δυνατόν, ο άνθρωπος αυτός να δώσει τώρα τη μοναχοκό-ρη του σ' ένα φτωχό φοιτητή;

Ένα πρωί, ο Χριστόφορος Κολόμβος αποφάσισε να φύγει από τη Σιένα για να πάρη πειρά να υπο-φέρει από την παρουσία της αγαπη-μένης του — που δεν μπορούσε να την κάνει δική του... Και, πούδς ξε-ρει, ίσως ή επιθυμία να βρεθεί όσο το δυνατόν πιο μακριά από τη νέα του αγαπούσε, να τον έκανε να συλλάβη το σχέδιο του μακρινού ταξιδιού προς την 'Αμερική. Ίσως ο Κολόμβος ν' άποφάσισε το έπι-κίνδυνο αυτό ταξίδι για να μπο-ρέση να λησμονήσει την άρχοντο-πούλα της Σιένας...

Πριν όμως, ο Χριστόφορος φύγει για την 'Ισπανία, για να ζητήσει από τη βασίλισσα 'Ισαβέλλα τα μέ-σα να πραγματοποιήσει την παρά-τολη άποστολή του, θέλησε να δη-λιά τελευταία φορά την γειτονο-πούλα του.

Κι' ένα βράδυ, την παραμονή της αναχωρήσεώς του από την 'Ι-ταλία, ξαναπήγε στην εκκλησία της Παναγίας, έξορτας πως θα εύρι-σκε εκεί την αγαπημένη του...

Και, σε μια στιγμή, την πλησία-σε και, άδιαφορώντας αν θα τον άκουγε ή μητέρα της, της ψιθύρισε στο αυτί:

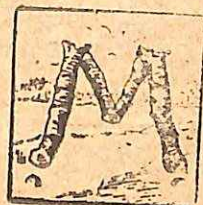
— Φεύγω, αγαπημένη μου... Μα δεν θα πάω ποτέ να σ' άγαπήσω... Μια μέρα, θα μάθης, νέα μου, από την Παναγία...

Η νέα του έριξε μια άπελτικμέ-νη ματιά, και κλονίστηκε, σαν να ήταν έτοιμη να πέσει κάτω από την ταραχή της... Ό Χριστόφορος Κολόμβος έφυγε τρέχοντας σχεδόν ά-πο την εκκλησία, για να βρεθεί μό-νος και ν' άφήση τον πόνο του να

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τα καλλυντικά, ή μόδα, το σπίτι ή κουζίνα, κλπ.]

ταύτα ή κομψές κυρίες κι' όσες σκέπτονται πρακτικά, δεν μπορούν να μείνουν χωρίς ένα φόρεμα μα-ύρο για το άπόγευμα ή για τις βορ-χερές ήμέρες. Έννοείται πως όσες έχουν ήδη αυτό το μαύρο φόρεμα, δεν θα άρψουν κανονισμό, αλλά θα φρεσκάρουν το παλιό τους και θα έλπε πάντοτε της μόδας.

Τα μαύρα φορέματα γαρνίζονται

δλα άνεταίρετως με ζαμπό από πι-κέ, με πλαστρον κολλαριστά με

νικαδάκια από λινό ή μεταξωτό ή

δρυκαντί.

...

Πολλά από τ' άπογευματινά φο-ρέματα είναι σε σχήμα ντε-πές, ά-ποτελούνται, δηλαδή, από ένα πα-νοφόρι χωρίς μανίκια σε ύφανση μονόχρωμο, μύλκινο ή θαιπό μετα-ξωτό κι' από ένα φορεματάκι έμ-πρως, σε ύφανση μεταξωτό, λεπτό και μαλακό. Τα μανίκια του φορέ-ματος αυτού περνούν από τ' άνοιγ-μα των μανικιών του πανοφοριού και είναι πάντοτε πολύ φαρδιά και συνωτά. Άμα είς μακρύ, κομ-πώνουν μ' ένα μανικέτι ψηλό κι' εφαρμοστό. Όταν είναι πάλι κοντά, σταματούν ή επάνω ή κάτω άκρι-βώς από τον άγκώνα και κλείνουν με σούρες ή με πετάκια.

Η περισσότερες όμως Παριου-νές προτιμούν με τα καλοκαιρινά φορεματάκια τους, είτε από κρεπ, είτε από μουσελίνα έμπονιέ, είτε είναι γαρνιρισμένα με δολάν ή με πλισσάδα ή με νεκρούτ, να φροσύν και μια μικρή κάτ.

Η κάτ αυτός άλλες είναι όλο

πλισσέ, άλλες συνωφών επάνω στο

λαϊκό σαν μπομπονιέρες, άλλες

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

κρίνω καθαρά το μούγκρισμα του καταρράκτου... "Ε, φίλοι, βρήκαμε το μέρος που θα κατακηρύσσουμε... Πάμε, σύντροφοι..."

"Επειτ' από ένα τέταρτο, ο μικρός όμιλος βρισκόταν σ' ένα ξέφωτο του δάσους.

Κάτω απ' το φως του δειλινού, οι όρεινοι διέκριναν σ' εικονίσι όργυιων απόστασι μπροστά τους ένα τεράστιο γρανίτινο βράχο, από την κορυφή του οποίου έπεφτε ένας καταρράκτης. Στη ρίζα του βράχου, ή αδιάκοπη πτώσις των νεράν είχε σκάψει ένα είδος δεξαμενής, της οποίας τόν κρύσταλλο. Από την άλλη άκρη της δεξαμενής αυτής, άρχισε ένας χειμαρρός που κυλούσε μέσ' απ' το δάσος...

Από την κάθε μεριά του καταρράκτου, ο βράχος ήταν γεμάτος σπήλαια, των οποίων διακρινόντουσαν ή μυστική τρύπα, πλαισιωμένες με δεινρύλλια... "Ο όμιλος διευθύνθηκε προς ένα απ' αυτά, το πιο εύρύχωρο, μέσας στο οποίο κι' απόθεσαν τα όπλα τους... "Επειτα απ' αυτό, όλοι έτρεξαν προς τη δεξαμενή του νερού για να σβήσουν τη δίψα τους.

Οι όρεινοι έθρεξαν τα χείλη τους στο νερό, όταν έξαφνα κάποιος απ' αυτούς φώναξε:

—Φυλαχτείτε! "Ενας κορμός δέντρου πέφτει από τον καταρράκτη..."

"Όλοι άμέσως τραθήχτηκαν πίσω και σήκωσαν ψηλά τα μάτια τους. Πράγματι, κυλώντας από βράχο σ' βράχο, ανάμεσα στα νερά που έτρεχαν, ένας πελώριος μαύρος όγκος έπεφτε. "Επειτα από μία στιγμή, ο κορμός του δέντρου, πέφτοντας στην δεξαμενή, σήκωσε ψηλά πελώριες στήλες νερού.

"Όταν πέρασε ο κίνδυνος, οι όρεινοι πλησίασαν πάλι στη δεξαμενή. Μά έξαφνα είδαν πάλι κάτι να πέφτει στο νερό.

—"Ενα πτώμα! φώναξαν. "Ενα πτώμα!"

"Όλοι πετάχτηκαν άπάνω... "Ήταν πράγματι ένα ανθρώπινο πτώμα, με τα ρούχα του. "Όσο το κύττασαν οι όρεινοι, μία άνεκφραστη αγωνία έσφιγγε τα στήθη τους.

—Είπ' ένας απ' τους δικούς μας!... Είπ' ένας απ' τους δικούς μας! ψιθύριζαν.

Και στ' αλήθεια, ο νεκρός φορούσε βελουδένια κιλόττα και πέτσινες γκέττες, σαν τις δικές τους... Κι' έξαφνα ένας απ' αυτούς, φώναξε:

—"Ο άδελφός μου!... "Ο άδελφός μου!"

Συγχρόνως κι' άλλες φωνές, πνιγμένες από φρίκη, έλεγαν:

—Είπ' ο Διονύσης!... "Ενας άπ' τους συντρόφους του Τζίνου.

Σαν τρελλός, ο άδελφός του νεκρού ρίχτηκε στη μέση της δεξαμενής και κατάβωσε να τραθήξει το πτώμα έξω... "Ο τραθήξας λαχανιασμένοι από φρίκη, έσκυψαν πάνω απ' αυτό... Το πρόσωπό του ήταν παγωμένο από τα κοράκια και παρουσίαζε ένα άπαίσιο θέαμα.

"Έξαφνα, ή πτώσις ενός άλλου πτώματος από τον καταρ-

ράκτη, τους έκανε να γυρίσουν πίσω.

—"Ο Έσάξιο Σάτοκκα! φώναξαν οι άνδρες του Φορτούνατο.

—"Ο άδελφός μου!... "Ο φίλος μου!... είπε ένας απ' αυτούς.

Μά και άλλα πτώματα εξακολουθούσαν να πέφτουν από τον καταρράκτη... Οι όρεινοι τ' αναγνώριζαν ένα-ένα... "Ήσαν όλοι οι γενναίοι σύντροφοι του Τζίνου... Μά μόνο το πτώμα του Τζίνου έλειπε ακόμα...

"Ο γέρο-Αντόνιο, ο πατέρας του, γονατιστός στην άκρη της δεξαμενής, με τα μάτια του υψωμένα προς την κορυφή του καταρράκτου το περίμενε, γιατί ήσαν πειά βέβαιος για το θάνατό του.

Σ' ένα άλλο πτώμα έπεφτε από τον καταρράκτη. "Ο γέρο-Αντόνιο κάρφωσε το βλέμμα του σ' αυτό.

—Τζίνου... τραύλιζε. Τζίνου... Είσ' έσύ! Είσ' έσύ! Αφού δεν μένεις, παρ' έσύ μόνο!

Σ' ένα άλλο πτώμα έπεφτε από τον καταρράκτη. "Ο γέρο-Αντόνιο κάρφωσε το βλέμμα του σ' αυτό.

—Τζίνου... τραύλιζε. Τζίνου... Είσ' έσύ! Είσ' έσύ! Αφού δεν μένεις, παρ' έσύ μόνο!

Σ' ένα άλλο πτώμα έπεφτε από τον καταρράκτη. "Ο γέρο-Αντόνιο κάρφωσε το βλέμμα του σ' αυτό.

—Τζίνου... τραύλιζε. Τζίνου... Είσ' έσύ! Είσ' έσύ! Αφού δεν μένεις, παρ' έσύ μόνο!

Σ' ένα άλλο πτώμα έπεφτε από τον καταρράκτη. "Ο γέρο-Αντόνιο κάρφωσε το βλέμμα του σ' αυτό.

—Τζίνου... τραύλιζε. Τζίνου... Είσ' έσύ! Είσ' έσύ! Αφού δεν μένεις, παρ' έσύ μόνο!

Σ' ένα άλλο πτώμα έπεφτε από τον καταρράκτη. "Ο γέρο-Αντόνιο κάρφωσε το βλέμμα του σ' αυτό.

—Τζίνου... τραύλιζε. Τζίνου... Είσ' έσύ! Είσ' έσύ! Αφού δεν μένεις, παρ' έσύ μόνο!

Σ' ένα άλλο πτώμα έπεφτε από τον καταρράκτη. "Ο γέρο-Αντόνιο κάρφωσε το βλέμμα του σ' αυτό.

—Τζίνου... τραύλιζε. Τζίνου... Είσ' έσύ! Είσ' έσύ! Αφού δεν μένεις, παρ' έσύ μόνο!

Σ' ένα άλλο πτώμα έπεφτε από τον καταρράκτη. "Ο γέρο-Αντόνιο κάρφωσε το βλέμμα του σ' αυτό.

—Τζίνου... τραύλιζε. Τζίνου... Είσ' έσύ! Είσ' έσύ! Αφού δεν μένεις, παρ' έσύ μόνο!

Σ' ένα άλλο πτώμα έπεφτε από τον καταρράκτη. "Ο γέρο-Αντόνιο κάρφωσε το βλέμμα του σ' αυτό.

—Τζίνου... τραύλιζε. Τζίνου... Είσ' έσύ! Είσ' έσύ! Αφού δεν μένεις, παρ' έσύ μόνο!

Σ' ένα άλλο πτώμα έπεφτε από τον καταρράκτη. "Ο γέρο-Αντόνιο κάρφωσε το βλέμμα του σ' αυτό.

—Τζίνου... τραύλιζε. Τζίνου... Είσ' έσύ! Είσ' έσύ! Αφού δεν μένεις, παρ' έσύ μόνο!

Σ' ένα άλλο πτώμα έπεφτε από τον καταρράκτη. "Ο γέρο-Αντόνιο κάρφωσε το βλέμμα του σ' αυτό.

—Τζίνου... τραύλιζε. Τζίνου... Είσ' έσύ! Είσ' έσύ! Αφού δεν μένεις, παρ' έσύ μόνο!

Σ' ένα άλλο πτώμα έπεφτε από τον καταρράκτη. "Ο γέρο-Αντόνιο κάρφωσε το βλέμμα του σ' αυτό.

—Τζίνου... τραύλιζε. Τζίνου... Είσ' έσύ! Είσ' έσύ! Αφού δεν μένεις, παρ' έσύ μόνο!

τιεύς τρύπας, την οποία έστρώσαν με χλόη και με φυλλώματα... "Επειτα, μ' ευλάβεια, απόθεσαν μέσας σ' αυτόν τον τάφο τα έξι πτώματα. Τα σκέπασαν με άλλα φυλλώματα και γέμισαν κατόπιν το λάκκο με χάμα.

"Εντωμεταξύ, ο Πιέτρο είχε φτιάξει ένα πρωτόγονο σταυρό από ξύλα, τον οποίο έστησαν στην κορυφή του τάφου. Γονάτισαν όλοι εκεί και αφού προσευχήθηκαν, μία φωνή βγήκε από τα στόματά τους:

—Θά τους έκδικηθούμε, άδελφοί... Τό όρκισόμαστε...

Κι' έπειτα, με το κεφάλι σκυφτό, έξανησαν το δρόμο του βουνίσιου χωριού τους...

Ο ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

"Η νέα λιποθυμία του Ρούτβειν, όφειλομένη στη μεγάλη του εξάντλησι, βάστηξε μερικά λεπτά μόνο... Σ' ένα λίγο, άνοιξε πάλι τα μάτια του κι' άνοιξε...

"Έξαφνα, σ' ένα στροφή του δρόμου, του φάνηκε πώς ο όριζοντας άπλωνόταν και γινόταν άπέραντος. Καί σ' ένα λίγο διέκρινε τη θάλασσα και άπάνω σ' αυτήν άναρίθμητα λευκά και κόκκινα πανιά κάρσκιων.

Κι' όταν ο Ρούτβειν αντίκρουσε τα πρώτα σπτίτια του βασιλείου των Δύο Σικελιών, μία πνιγμένη κραυγή έξέφυγε από τα χείλη του:

—Νά ή Νεάπολις! Θά φτάσω!

Ναί, έφτασε... Στεκόταν τώρα σκεδόν όρθιος στη σέλλα του, συγκρατούμενος από το θανάσιμο πυρετό που τον άφάνιζε...

"Η Νεάπολις ξεχώριζε τώρα μέσ' από την πρωινή καταιγιά. "Ο Ρούτβειν άναήτησε με το βλέμμα του το βασιλικό άνάκτορο. Τό είδε άμέσως, γιατί ένα φριχτό χαμόγελο συνέσπασε τα χείλη του.

—Θά φτάσω!... Θά φτάσω!... Θά φτάσω!... Θά φτάσω!

Χαρίς να έλαττώνει το μακρινό δρόμο του, με κίνδυνο να παρασύρει τους διαβάτες που είχαν άρχισι κιόλας να κυκλοφορούν στους δρόμους, διέσχισε τις άριστοκρατικές συνοικίες και στήθηκε μπροστά στη μνημειώδη είσοδο του παλατιού...

Πού βρήκε ο Ρούτβειν τη δύναμη να κατέβη απ' το άλογό του... "Ο Θεός μόνο τό ξέρει... Μά όταν θέλησε να φωνάξει, κανένας ήχος δεν βγήκε από το στόμα του... Εύτυχώς, μερικοί βασιλικοί φρουροί άκουσαν τον καλπισμό του, και, τρέχοντας, είδαν αυτόν τον καυκάλο, του όποιου τα πλούσια ρούχα ήσαν πλημμυρισμένα στο αίμα. "Ο πρώτος μάλιστα απ' αυτούς, έφτασε έγκαιρα, ώστε να δεχτή στην άγκαλιά του το σύζυγο της Νόρας.

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

καλπάξη, παρασύροντας πιασμένον απ' τη χαιτή του, αφήνόν τον έτοιμοθάνατο που άφήνε το αίμα του να τρέχη πίσω του στο δρόμο...

"Ω! ή φριχτή!... ή τρομερή ήπασία!... Σ' ένα πτώμα του άλόγου, στεναγμοί τρομερού πόνου έξοιαναν από το στήθος του Ρούτβειν... Κάθε τόσο άγκάλιαζε τον τράχηλό του ζώου για να μην πέση κάτω...

Νοιώθοντας ότι σ' κάθε στιγμή ή ζωή του έφευγε, έδιάζε ακόμα περισσότερο το δρόμο του. Οι χωρικοί που συναντούσαν αυτόν τον καβαλλάρη-φάντασμα, σταυροκοπόντουσαν κι' έφευγαν γονατιστοί...

"Ο Ρούτβειν ένοιωσε μία μόνο σκέψη, μία μόνο άγίανα να πλημμυρίζη το θαλαμένο μυαλό του: φοβόταν μήπως πεθάνει πριν φτάσει στο σκοπό του...

"Έξαφνα, σ' ένα στροφή του δρόμου, του φάνηκε πώς ο όριζοντας άπλωνόταν και γινόταν άπέραντος. Καί σ' ένα λίγο διέκρινε τη θάλασσα και άπάνω σ' αυτήν άναρίθμητα λευκά και κόκκινα πανιά κάρσκιων.

Κι' όταν ο Ρούτβειν αντίκρουσε τα πρώτα σπτίτια του βασιλείου των Δύο Σικελιών, μία πνιγμένη κραυγή έξέφυγε από τα χείλη του:

—Νά ή Νεάπολις! Θά φτάσω!

Ναί, έφτασε... Στεκόταν τώρα σκεδόν όρθιος στη σέλλα του, συγκρατούμενος από το θανάσιμο πυρετό που τον άφάνιζε...

"Η Νεάπολις ξεχώριζε τώρα μέσ' από την πρωινή καταιγιά. "Ο Ρούτβειν άναήτησε με το βλέμμα του το βασιλικό άνάκτορο. Τό είδε άμέσως, γιατί ένα φριχτό χαμόγελο συνέσπασε τα χείλη του.

—Θά φτάσω!... Θά φτάσω!... Θά φτάσω!... Θά φτάσω!

Χαρίς να έλαττώνει το μακρινό δρόμο του, με κίνδυνο να παρασύρει τους διαβάτες που είχαν άρχισι κιόλας να κυκλοφορούν στους δρόμους, διέσχισε τις άριστοκρατικές συνοικίες και στήθηκε μπροστά στη μνημειώδη είσοδο του παλατιού...

Πού βρήκε ο Ρούτβειν τη δύναμη να κατέβη απ' το άλογό του... "Ο Θεός μόνο τό ξέρει... Μά όταν θέλησε να φωνάξει, κανένας ήχος δεν βγήκε από το στόμα του... Εύτυχώς, μερικοί βασιλικοί φρουροί άκουσαν τον καλπισμό του, και, τρέχοντας, είδαν αυτόν τον καυκάλο, του όποιου τα πλούσια ρούχα ήσαν πλημμυρισμένα στο αίμα. "Ο πρώτος μάλιστα απ' αυτούς, έφτασε έγκαιρα, ώστε να δεχτή στην άγκαλιά του το σύζυγο της Νόρας.

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

—Τρέξτε... Τρέξτε... Γρήγορα!... Γρήγορα!... κατάβωσε τέλος να τραυλίσει ο Ρούτβειν. Είδοντες το μαρκήσιο ντε Κυπριάνι και τον Ιππότη Φορτουνατό ότι ο βαρβάρης ή τέλην ή σ' ένοση, άπ' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ο βράδυ εκείνο, ο ζωγράφος Ροδότος Ντυρέ ήταν μελαγχολικός. Κι' όμως αυτό το βράδυ γιόταζε την εικοσιπενταετηρίδα της άπονομής σ' αυτόν του βραβείου Ρώμης.

Μαζεμένοι γύρω του, μπρός σ' ένα τραπέζι, πάνω στο όποιο έζορευε χαρούφα ή γαλαζοπλή φλόγα ένόσ πόντος, οι μαθηταί του πανηγύριζαν την επέτειο της ήμέρας, που ο διάκαλός τους ξεκίνησε για την επιτυχία και τη δόξα. Μά ούτε τ' άστεια τους, ούτε τα τραγούδια τους, μπορούσαν ν' άποσπάσουν το Ντυρέ, που ήταν έξωκοστός για τα γλέντια του και τα μεθόσια του, άπ' την μελαγχολία του και την άρηγοριά του...

Θλιμμένος αυτός; "Ο Ντυρέ; Μά ποιος μπορούσε να το πιστέψει; Θλιμμένος αυτός; ο γλεντιέζης, που μ' όλα του τα πενήντα χρόνια, ήταν τρελλότερος από τους μαθητές του; Αιτός, ο καλοζωιστής, ο εραστής όλων των γυναικών, ο ετακτής;

Πού ν' άποδόση κανείς αυτή την ξαφνική κρίσι μελαγχολίας;

Έρωτική θλίψη μήπως; Βέβαια, ο έρωτας έχει δεμένα τα μάτια και ζητάει στα τυφλά, χωρίς να διαλέγη το ήμισυ του. Μά ήταν πασίγνωστο πως ο Ντυρέ δεν έρωτεύεταν ποτέ στα σοβαρά. Έλαφρός σαν την πεταλούδα που πετάει από λουλούδι σ' λουλούδι, έτσι κι' αυτός τάφτιανε με ξαντές, μελαχρονές, ουσούρες, φαρφουρές, μοντέλλα, κυρίες του κόσμου και του ήμικόσμου, τρυγούσε τα φίλια τους κι' έφευγε σαν την πεταλούδα.

Οι πινάκες του γινόντουσαν άνάπατοι. "Όλα του χαμογελούσαν στη ζωή. Κι' όμως, εκείνο το βράδυ ήταν θλιμμένος, φοβερά μελαγχολικός.

"Η ώρα των προδόσεων έφτασε. "Ο Αντώνης Μαλέο, ο πιο αγαπητός και πιο άξιος μαθητής του, σηκώθηκε.

—Προσίνω, είπε, ύπέρ της δόξης του δασκάλου μας. Πίνω έξι μπιρίκι όχι μόνο των μέχρη τούδε έργων του, τα όποια τον κατέστησαν τον μεγαλύτερο ζωγράφο της εποχής μας, άλλα και των έργων του, που ήν δημιουργήση στο μέλλον και που θα έπιστήνουν την άθάνατη φήμη του.

Τότε, μέσα στη βαθεία σιωπή, που διαδέχθηκε τη θιέλλα των χειροκροτημάτων, ο Ντυρέ σηκώθηκε και είπε:

—Δέχομαι παιδιά μου, την πρόφησάς εύχη και σας ευχαριστώ, μά τη δεύτερη εύχη δεν μπορώ να την δεχθώ. "Ετελείωσα το έργο μου κι' αυτό το γένεια ήνε το άποχαρτισμένο...

"Αισώς όλοι οι μαθηταί του έσπευσαν να διαμαρτυρηθούν. Μά ο Ντυρέ τους ένεγκε να σωπάσουν, κι' έπειτα εξακολούθησε:

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΝΟΕΛ ΡΟΖΕ

ΠΑΣΧΑ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Τὰ μάτια του είχαν πεταχτή
έξω απ' τις κογγες τους...

ΟΛΗ την νύχτα, οι τρεις λα-
θρεμπόροι, μαζί με τον νε-
αρό βοσκό, τον Ντενί, που τους συ-
νώθευε, ως οδηγός, στις επικίνδυ-
νες επιχειρήσεις τους, βάδιζαν στα
απόκρημνα μονοπάτια του βουνού,
πλάι στα όποια έγκασαν κάθε πόσο
βαθείες χαραδρές και γκρεμοί που
και μόνο η θέα τους προκαλούσε
έκσταση.

Ο Ντενί, ασυνήθιστος ακόμα, ή-
ταν κατόπιος και γεμάτος τρομά-
ρα. Όταν έφταναν στα «Μαύρα
Δόντια» στο πιο απόκρημνο μέρος
του βουνού, σήκωσε ψηλά τα μά-
τια του προς τις θεορατές κορφές
που δρθώνονταν κατακόρυφες από
πάνω τους, και μοιρομύρισε σαν
χαμένος:

— Όχι, δεν θέλουν να μας αφή-
σουν να περάσουμε! Δεν βλέπετε
πώς γέρνουν από πάνω μας σαν να
θέλουν να μας πλάκωσουν;... Κοί-
θουν τη ζωή μας, αποφασίζουν,
θα μας στείλουν τον θάνατο.

Και, ξαφνικά, σαν τρελλός έ-
θιγέ μια στιγμιαία φωνή που βούι-
ζε μέσα στο σκοτάδι.

— Ο θάνατος μας τριγυρίζει, έ-
νε κοντά μας, δεν θα γλυτώσουμε
απόψε. Σας το λέω έχω, μια φο-
βερή συμφορά θα μας χτυπήσει!...

— Έλα, σόψαινε, μην χάνεις έ-
τσι! του φώναζε ένας από τους
λαθρεμπόρους, ο Σελεστέν.

Και για να του δώσει κουράγιο,
επρόσθεσε:

— Θα σου πληρώσουμε τα τριπλά
απ' ό,τι σου τάξαμε!

— Καταμένα λεφτά! μοιρομύ-
ρισε ανάμεσα στα δόντια του ο
Ντενί, και σιωπηλός ετράθησε πό-
λη μισροστά, μέσ' από τα σκοτεινά.

Και καθώς προχωρούσε, έβλεπε
με την φαντασία του την μητέρα
του κοιμισμένη στο μεγάλο της
κορβόκι, την μητέρα του που νόμι-
ζε ότι την ώρα εκείνη ο γιος της
κοιμάταν κοντά της, ενώ αυτός φευ-
γάτος κρυφά απ' το σπίτι, τριγύρι-
ζε στα βουνά με λαθρεμπόρους.

Τώρα προχωρούσαν και οι τέσ-
σαρες σαν τυφλοί άπανο από μια
άβυσσο. Μά πησιάζαν στο χωριό.
Είχε φανή μιάλας σκεπασμένο από
σκοτάδι, εκεί πέρα, κάτω από τα
πόδια τους. Μια μονόχα χλωμή
λάμψη ξεχώριζε μέσ' στο σκοτάδι:
ήταν το παράθυρο της μεροής έ-
κκλησίας.

Μετά έβρισκον λεπτά, είχαν φτάσει
στα πρώτα σπάτια του χωριού. Έ-
να απ' αυτά ήταν και του Ντενί. Οι
τρεις λαθρεμπόροι τον άφησαν
μπαζο στην πόρτα που κ' ύστερα,
γρήγορα-γρήγορα, χάθηκαν μέσ'
στη σιωπή του κοιμισμένου χωριού...

Βάδιζαν στ' απόκρημνα μονοπάτια του βουνού...

ο μένον ξανά.

Ντενί, τράβηξε, πατώντας ανάλα-
φρα στις μύτες των παπουτσιών
του στο δαμάτιο, στο όποιο κοιμό-
ταν η μητέρα του και έπεσε ξερός
στο κορβόκι. Ήταν ακόμα νύχτα
βαθεία.

Ποτέ, στη ζωή του, δεν είχε
κοιμηθί τόσο βαρεία. Έξαφνα,
μέσ' στον ύπνο του άκουσε την πόρ-
τα ν' ανοίγει. Κάποιος μπήκε μέσα.
Ο Ντενί ξύπνησε και είδε την μη-
τέρα του που φορούσε τα κυριακά-
τικα μαύρα φορέματά της. Τού χα-
μογελούσε γλυκά, όπως πάντα, και
ο Ντενί ένοιωσε πρώτη φορά μια
παράξενη ντροπή, αντιγράφοντας το
γεμάτο αγάπη και αγνότητα χαμό-
γελο της μητέρας του.

— Ντενί, του είπε, με την αίσθη-
ση της φωνή, δεν θα προφτάσεις τη
λειτούργια!

Ο οδηγός των λαθρεμπόρων ανά-
τρυχισε και μοιρομύρισε.

— Δεν θα πάω!

— Ω! Ντενί, είπε η μητέρα του
σκανδαλισμένη, ξεχνάς λοιπόν, πώς
είνε Πάσχα!

Η λέξι αυτή έκανε τον Ντενί
ν' αναστοχάσει ολόκληρος.

— Είνε Πάσχα, Πάσχα, φημό-
ρισε. Δεν τόχα σκεφθί!

Και μονοιάς, πατάχτηκε από το
κορβόκι του και άρχισε να ντύνε-
ται μηχανικά.

Το βράδυ, συλλογιζόταν, με
βράδυ οι λαθρεμπόροι θα με περι-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Και σαν να ήθελε να πάρη μια ά-
πόφασι, επρόσθεσε δυνατά: «Όχι,
όχι, και να γίνει, δεν πρέπει να πάω
απόψε! Είνε Πάσχα!»

Καθώς ντυνόταν, κούταζε το πα-
ράθυρο. Χιόνι πυκνό έπεφτε έξω κι
είχε σκεπάσει το δρόμο. Η αίχμη-
ρες άκρες των βουνών, τα δάση, η
κορυφές, ο κάμπος είχαν ξαναπά-
ρει την συνηθισμένη τους χειμω-
νιάτικη όψη, την παγερή και γαλα-
νωπή κάτω από τον ξάστερο ού-
ρανό.

Ένα δυνατό φως άστραψε άξα-
φνα. Και καθώς ο ήλιος, σαν ένα
χρυσό κίημα, χινόταν στην άπέραντη
άσπράδα της φύσεως, και καθώς η
κορυφές των βουνών άρχισαν, λέ-
ς, να παίρνουν φωτιά ή μια πίσω από
την άλλη, ξαφνικά μέσ' στον κρυ-
ατάλλιν αέρα της αψής, ξεχύθη-
καν χαρούμενοι και μελωδικοί οι ή-
χοι της καμπάνας. Η έκκλησία κα-
λούσε πούς χριστιανούς για τη λει-
τούργια του Πάσχα...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΗΓΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οι επιθυμούντες να συμβουλευθούν
τον Ιατρόν της «Οικογενείας», πρέπει
να γραφούν στον φακέλλο των επιστο-
λών τη φράσι: «Δια τον Ιατρόν»
και να υπογράψουν με ψευδώνυμο.

Ρουγκού, Θεσσαλονίκη. — Βε-
βαίως, εάν εξακολουθήσετε, θα ά-
δυνατή ο οργανισμός σας τόσο,
ώστε πολλά κακά είναι επόμενον
να εξακολουθήσουν. Προσπαθήστε
να είστε έγκρατοι.

Άμαθι Νέον, Ένταθα. — Ό-
πως το φαντάζεσθε και όπως το
περιγράφετε είνε.

Άρχοντοπούλαν, Ένταθα. —
Αί ερωτήσεις σας δεν είνε δι' Ια-
τρών.

Καπεστάν Β'. — Ν' αποτανθήτε
εις ειδικόν Ιατρόν ρινολόγον. Έν
τούτοις, μεταχειρισθήτε κλύσματα
της μύτης, με νερό, εις το όποιον
διαλύετε ένα κουταλάκι αλάτι του
φαγητού και ένα κουταλάκι του κα-
φέ σόδα, εις ένα ποτήρι μεγάλο νε-
ρό χλιαρό.

Σάτυρον. — Προσπαθήστε να
δυναμώσετε τον οργανισμόν σας,
διά βίον ήσυχον και καλής θρέψε-
ως. Ός δρεπτικόν, διά ν' αυξησθε
την τροφήν σας, μεταχειρισθήτε
Teinture de quinquina, Teinture
de canelle, Teinture d'écorces
d'oranges à 30 grammes. Να
λαμβάνετε από του φαγητού, μεση-
μέρι και βράδυ, ένα κουταλάκι του
καφέ, εις ένα ρακοπήτρον κρασί
ή νερό.

Μόνικαν. — Πρέπει να σας εξε-
τάσω Ιατρικώς. Έντούτοις, εάν ό-
σα μου γράφετε είνε ακριβή, μετα-
χειρισθήτε τα σιγονάκια, τα όποια
ένδεκνυνται και εις το έλκος του
στομάχου και εις την υπερχλωρο-
νία: Magnésie calcinée, Bi-
carbonate de soude, Craie pré-
parée, Soudnitrate de bismuth à
à 0,25 centigrammes, Poudre d'
opium 0,01 centigramme, Sucre
d'anis q. s. pour 1 paquet. Να
παίρνετε μετά το φαγητόν, μεσημέ-
ρι και βράδυ ένα όμοιον σιγονάκι.

Τάσον Πεντελιώτην. — Βε-
βαιώς de camphre 0,20 centi-
grammes, Lupuline 0,10 centigr.
Ergotine 0,10 centigr., Extrait
de quinquina q. s. pour 1 pilule.
Να λαμβάνετε από και βράδυ από
του ύπνου ένα χάπι.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Δ.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ
«Όσο κοντά σ' ένα χωριό είνε
ένα μοναστήρι, τόσο πιο φτωχοί
είνε οι χωρικοί...» Πρωσιζική

Ν' αγρυπνάει κανείς με το γε-
γάρι και να κοιμάται με τον ήλιο,
ούτε όφελμα είνε ούτε τιμητικό.

Καστελιάνικη

έκαναν να αισθάνεται ένα ανυπόφο-
ρο αίσθημα ντροπής.

— Ντενί, παιδί μου Ντενί, φημό-
ρισε η μητέρα του. Έλα μαζί μου
στην έκκλησία!... Άκου που χτυ-
πούν η καμπάνες. Είνε Πάσχα...

— Η έκκλησία, ναι η έκκλησία,
μοιρομύρισε σαν χαμένος ο Ντενί.

— Να, παιδί μου, επανέλαβε η
μητέρα του, είνε η λειτουργία του
Πάσχα.

Τότε ο Ντενί, βιάζοντας ένα θα-
ψ' αναστεναγμό, άποκριθήκε.

— Να, μητέρα, πάμε στην εκ-
κλησία!

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ
ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Είς την 20ην κλήρωσιν του Έβδομαδιαίου Λαχείου μας, ο
1ος αριθμός κερδίζει ολόκληρον την σειράν των βιβλίων της
Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου». Έννεα κατά σειράν αριθμοί
κερδίζουν από έν βιβλίον του περιφήμου μυθιστορήματος του
Πώλ Φεβόλ «Ο Καπετάν Φάντασμα».

Επίσης πάντες οι αριθμοί, οι λήγοντες εις τα δύο τελευ-
ταία ψηφία του 1ου αριθμού, κερδίζουν από ένα Ήμερολό-
γιον του «Μπουκέτου», όπουδηποτε έτους θέλουν, εκ των
ευρισκομένων εις την Βιβλιοθήκην του «Μπουκέτου».

Οι εν Αθήναις κερδίζοντες θα φέρνουν το φύλλον με το
έν αυτό δελτίον στα Γραφεία μας και θα παίρνουν τα δώρα
των. Οι εν ταίς Έπαρχιαίς Ά' αποκόπτουν και θα μας στέλ-
νουν τα δελτία των και θα λαμβάνουν τα δώρα των με το
Ταχυδρομείον ή μέσω των Υποπρακτορείων μας.

Κάθε αναγνώστης δύναται ν' αγοράζή και δύο και τρία
και περισσότερα φύλλα, για να έχη περισσότερες έλπίδες
κέρδους. Τα αποτελέσματα των κληρώσεων δημοσιεύονται
κάθε εβδομάδα στα φύλλα της «Οικογενείας». Οι κερδίζον-
τες πρέπει να σπεύδουν να παραλάβουν τα δώρα τους εντός
τριών μηνών, άλλως δεν εϋθύνομεθα σχετικώς.

Η 18^η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

(ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ)

Στις 5 μ.μ. της περασμένης Τε-
τάρτης 28 Μαρτίου έγινεν εις τα
Γραφεία μας η 18η κλήρωσις δια
την διανομήν των δώρων του Έ-
βδο

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

**ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ**
Υπό την Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

**ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ**
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

**ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ**
Υπό την Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

Καπέλλα

Ψάθες

Λέζες

Γαρνιτούρες

Ἡ πλουσιω-
τέρα καὶ ὡ-
ραιότερα συλ-
λογή.

ΑΦΩΝ Σ. ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8. (Πάροδος Εὐαγγελιστρίας).— Τηλέφ. 21590

**ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ**

ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ - ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 18, ΑΘΗΝΑΙ

ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ — ΠΟΡΤ-ΜΠΙΓΕ — ΠΟΡΤ-ΦΕΙΤ
ΖΩΝΑΙ — ΝΙΣΕΣΕΡ — ΒΑΛΙΤΣΑΙ
ΕΙΣ ΜΟΔΕΡΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΗΛΑΤΩΜΕΝΑΣ

Ο ΟΙΚΟΣ

“ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ”

Είδοποιεί ἐτι ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου λειτουργεῖ ΣΧΟ-
ΛΗ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ μετὰ τὸ τελευ-
ταῖο Παρισινὸ σύστημα.
Ὁδὸς Φωκίωνος 8.

Ἡ ἀρχαιοτέρα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ
τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότε-
ροι ἐν Παρίσι εἰς τριετίαν σπουδασάντες εἰς τὴν ACADE-
MIE NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν
NAPOLITAINE.

Τελεῖα ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.
Διὰ περισσότερας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια
των, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικῶν
νόσημάτων
Μάγερ 23α—Τηλ. 25532
Ἰδιαιτέρον διαμέρισμα
δι' ἑκάστον ἀσθενή

Γ. Ν. Μουμουτζῆς

Ἱατρὸς Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
Ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηνγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1
Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 5—7 π.μ.

ΑΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 23.038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΣΗ 14

**ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ - ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ
ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ - ΛΑΜΠΑΙ**

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

**ΠΩΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ ΔΙΑ ΝΑ
ΛΑΒΟΥΝ ΜΕΡΟΣ ΟΛΟΙ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ**

Ἐκατοντάδες ἀναγνώστων μας μᾶς γράφουν ὅτι δὲν δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας: 1ον) Διό-
τι δὲν θέλουν νὰ καταστρέψουν τὰ περιοδικὰ των, τῶν ὅποιον κρατοῦν σειρὰν διὰ νὰ τὰ δέσουν εἰς τόμους καὶ 2ον) διό-
τι οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν τυγχάνουν ἀναγνώσται τοῦ ἐνὸς μόνον περιοδικοῦ καὶ δὲν δύνανται νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὸ ἐξε-
δὸν τῆς ἀγορᾶς καὶ τοῦ ἑτέρου.

Μᾶς ἐρωτοῦν δέ: «Δὲν εἶνε ἄδικον, ἐφ' ὅσον εἴμεθα ἀναγνώσται τοῦ ἐνὸς περιοδικοῦ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεώς
του καὶ τὸ ὑποστηρίζομεν, νὰ μὴν δυνάμεθα νὰ συμμετάσχωμεν τοῦ Μεγάλου Λαχείου σας καὶ νὰ ἀποκλεισθῶμεν αὐτοῦ;»

Εὐρίσκειμεν ἀπολύτως δίκαια καὶ λογικὰ τὰ παράπονα αὐτὰ τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνώστων μας καὶ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ νὰ
τοὺς διευκολύνωμεν ὅλους, προβαίνομεν σήμερον εἰς τὰς ἐξῆς καινотομίας καὶ διευκολύνσεις:

Παρατείνομεν τὴν διάρκειαν τοῦ Μεγάλου Λαχείου ἐπὶ ΤΡΙΜΗΝΟΝ εἰσέτι, μετὰ τὸ Πάσχα, μέχρι τῆς 15ης ἸΟΥ-
ΛΙΟΥ δηλαδὴ, μεταφέροντες τὸ σχετικὸν δελτίον εἰς τὸ ἐξώφυλλον, ὅπως μὴ καταστρέφεται τὸ φύλλον διὰ τῆς ἀπο-
κοπῆς του.

Ἀπὸ σήμερον λοιπὸν μέχρι τῆς 15ης Ἰουλίου δύνανται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ λάβουν μέρος στὸ Μ. Λαχεῖο ἀγοράζον-
τες μόνον τὸ «Μπουκέτο» ἢ μόνον τὴν «Οἰκογένειαν» καὶ κρατοῦντες τὰ σχετικὰ δελτία. Ἡ εὐκολία αὕτη εἶνε μεγάλη
καὶ θὰ μᾶς τὴν ἀναγνωρίσουν—εἴμεθα βέβαιοι—οἱ ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώσται.

Ὅσοι ὅμως ἐξακολουθήσουν νὰ ἀγοράζουν καὶ τὸ «Μπουκέτο» καὶ τὴν «Οἰκογένειαν», θὰ ἔχουν ΔΙΠΛΗΝ ἐλπίδα κέρ-
δους, τὸ Λαχεῖο τοὺς δηλαδὴ θὰ εἶνε διπλὸ. Θὰ λάβουν ἀντὶ ἐνὸς δυὸ λαχνούς, ἕνα γιὰ κάθε περιοδικό, καὶ θὰ ἐπιτύχουν
διπλὸ κέρδος.

Τὰ δῶρα τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας ἔχουν ὡς ἐξῆς:

Ὁ Α' ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ 1 αὐτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων, κλειστό, ἀξίας.... Δρχ. 150.000.—	ἀξίας	» 1.500.—
Ὁ Β' 1 οἰκόπεδο στῇ θέσῃ «Κουπόνια» ἐπισθεν τῶν «Ἠλυσίων», ἰδιοκτησίᾳ τοῦ διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου πῆχυν 464, ἀξίας	» 50.000.—	
Ὁ Γ' 1 ραδιόφωνο, μετὰ πλήρη ἐγκατάστα- σιν, ἀξίας	» 15.000.—	
Ὁ Δ' 1 τάπητα πολυτελείας, ἀξίας....	» 8.000.—	
Ὁ Ε' 1 γραμμόφωνο, ἀξίας	» 4.000.—	
Ὁ Σ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας	» 2.500.—	
Ὁ Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, ἀξίας	» 2.500.—	
Ὁ Η' 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἀξίας	» 2.500.—	
Ὁ Θ' 1 ἀδιάδροχο ἀνδρικό, ἀξίας.....	» 1.500.—	
Ὁ Ι' 1 ἀδιάδροχο γυναικεῖο, ἀξίας.....	» 1.500.—	
Ὁ ΙΑ' ὕψασμα ἀνδρικό, ἀξίας.....	» 1.500.—	
Ὁ ΙΒ' ὕψασμα γυναικεῖο ἀξίας.....	» 1.500.—	
Ὁ ΙΓ' ὕψασμα μεταξωτό, ἀξίας.....	» 1.500.—	
Ὁ ΙΔ' ὕψασμα μεταξωτό, ἀξίας.....	» 1.500.—	
Ὁ ΙΕ' 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου,		

ἀξίας	» 1.000.—
Ὁ ΙΖ' 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας.....	» 1.000.—
Ὁ ΙΗ' 1 γυναικεῖο κορσέ, ἀξίας.....	» 500.—
Ὁ ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας.....	» 500.—
Ὁ Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας.....	» 500.—
Ὁ ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας.....	» 500.—
Ὁ ΚΒ' 1 ὀμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας.....	» 500.—
Ὁ ΚΓ' 1 ὀμπρέλλα γυναικεῖα, ἀξίας	» 500.—
600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ Δρχ. 225, ἀξίας.....	» 135.000.—
500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων, Δρχ. 200 ἀξίας.....	» 100.000.—
200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Φαν- τασμα», ἀξίας	» 12.000.—
100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Βρυ- κόλακα», ἀξίας.....	» 3.000.—
	500.000.—

**ΔΕΛΤΙΟΝ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” — “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”,
ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ, 5 Ἀπριλίου 1934.**

The present lottery is not valid in United States of America

Τὸ ἑβδομαδιαῖον Λαχεῖο μας παραμένει ὡς ἔχει, ἐφ' ὅσον μάλιστα οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς αὐτὸ ἀναγνώσται μας
εἶνε ἀπολύτως εὐχαριστημένοι καὶ ἀρκετὰ δῶρα κερδίζουν ἑβδομαδιαίως.
Σπεύσατε λοιπὸν νὰ ἐπωφεληθῆτε τῶν καινотομιῶν τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας.

ΚΕΡΔΗ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΑΠΟΚΤΩΜΕΝΑ

Τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια» εἶνε τὰ μόνα περιοδικὰ ποὺ προσφέρουν τόσα δῶρα στοὺς ἀναγνώστας των.

ΔΗΛΩΣΙΣ. — Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνώστων μας εἶνε διατεθειμένοι ν' ἀποκόψουν τὰ δελτία τοῦ Μεγάλου Λαχείου
ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς προκηρύξεως, 1ης Δεκεμβρίου π. ἐ. μέχρι τῆς 8ης Ἀπριλίου δύνανται νὰ μᾶς τ' ἀποστείλουν
ἐν καιρῷ, κατόπιν σχετικῆς εἰδοποιήσεώς μας, καὶ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τοῦ Μεγάλου Λαχείου, χωρὶς
νὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ μᾶς ἀποστείλουν καὶ τὰ δελτία ἀπὸ 15ης Ἀπριλίου μέχρι 15ης Ἰουλίου. Κατ' αὐτὸν τὸν
τρόπον θὰ εἶνε εὐχαριστημένοι καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐξήγησαν τὴν τροποποίησιν τοῦ Λαχείου μας, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι οἱ
ὅποιοι τὸ παρηκολούθησαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς προκηρύξεώς του.

|| ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ ||
ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ
ΚΕΡΔΗ 14 ΣΠΙΤΙΑ

καὶ 600 ἀριθμοὶ κερδίζοντες ἀνὰ
1000 καὶ 500 δραχμὰς ἑκαστος.

— Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΘΑ ΓΙΝΗ
ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Τὰ σπίτια τοῦ Λαχείου ᾠξήθησαν ἀπὸ 10,—ὅπως ἀρχικῶς εἶχεν ὀρι-
σθεῖ—εἰς 14, διότι ἐπωλήθησαν ὅλα τὰ ἐκδοθέντα ἀρχικῶς λαχεῖα. Ἐξε-
δόθησαν συνεπῶς νέα τριαῦτα. Εἰς τὴν κληρωτίδα θὰ τεθοῦν μόνον οἱ
πωληθέντες ἀριθμοὶ τῶν λαχείων.